

SEDMÝ SMYSL

ÚNOSCE DRAKŮ

Ilka Pačová

Albatros

Únosce draků

ILKA PACOVSKÁ

Ilustroval Jan Patrik Krásný

Albatros

1. díl - Ostrov zasvěcení
2. díl - Smrt kouzelného džina

© Ilka Pacovská, 2013

Illustrations © Jan Patrik Krásný, 2013

www.cteni-zdarma.cz

ISBN 978-80-00-03115-6

SDÍLENÁ LITERATURA

www.romanyzdarma.cz •

www.sw.gurroa.cz •

www.cteni-zdarma.cz

Tento pokus o **sdílenou literaturu**
rozesíláte, prosím, dál.

Pokud usoudíte, že napsaný text
byl pro vás natolik zajímavý a čtivý,
že byste byli ochotni ho finančně
ohodnotit, pošlete autorovi
na číslo konta

2800137346/2010

dobrovolný příspěvek
(okolo dvaceti korun).

Jde o nový směr šíření literatury
bez mezičlánků a dalších nákladů,
který by časem mohl být
přijatelný pro autory i čtenáře.

Obsah

[Zloděj svačin](#)

[Nedokončený výcvik](#)

[Poslední dny prázdnin](#)

[Nové předměty](#)

[Co s ním?](#)

[Malá dračice a sivian](#)

[Školní trable s magií](#)

[Paměť kouzelného džina](#)

[Vánoční překvapení](#)

[Upíří cuc](#)

[Návštěva s těžkými následky](#)

[Budoucnost bez magie](#)

[Na základně](#)

[Experiment](#)

[Návštěva Otce stromů](#)

[Návrat do školy](#)

[Drápův úkol](#)

[Čas zkoušek](#)

[Odchyt norousů](#)

[Kouzelníkův labyrint](#)

[Pomoc pro Hanku](#)

[Magické vodítko](#)

[Proč se neuzdravuje?](#)

[Slavnost a bláznivá věštba](#)

Zloděj svačin

„Zaber, P'ujibo, já to sám nezvládnou,” pobízel kamaráda Sváťa, když se pokoušeli vypáčit starou mohutnou větev z koryta říčky. „Počkejte moment,” zarazil je Rafan, „ještě je zaklíněná pod balvanem. Trochu ho nadzvednu.”

„Héj rup!” Jednorožec zabral a větev se konečně uvolnila. Ale jak do ní byli opření, skončili hromadně ve vodě.

„Nechápu, proč se u všeho musíte koupat,” smála se Hanka, která se kousek nad nimi pokoušela lopatou přesunout ke břehu nános písku zachycený nad zatarasenou částí říčky.

Už dva týdny pracovali na údržbě vodních toků před rezervací a posléze i v rezervaci. Zpočátku jim šla práce rychle od ruky, ale postupně se dostávali na území se silnými magickými anomáliemi, takže museli zapojit hlavně svaly. Tenhle úsek říčky byl obzvlášť obtížný. Strážci Magického lesa sem v průběhu roku téměř nechodili, a dopřávali tak klid tvorům, kteří se báli úplně všeho a nejvíc lidského pachu. Nyní však bylo nezbytné uvolnit koryto řeky, aby v okolí nevznikl bažinatý prales. Skupinky brigádníků si rozebraly úseky toku a teď pilně pracovaly na jeho vyčištění. Kamarádi Rafan, Hanka a Sváťa přibrali do party jednorožce P'ujiba a snažili se svým výkonem nezaostávat za dospělými. Zároveň si u práce užili i spoustu legrace a zábavy. Moc dobře si uvědomovali, že se budou muset rozejít, až tahle práce skončí, a kdoví kdy se zase potkají. Hanka by uvítala, kdyby tu s nimi mohl být i její dračí přítel Zuřivý plamen, ale Plam, jak mu říkali, byl černý drak a jeho soukmenovci přátelství s lidmi neuznávali. Dračí zvyky nedovolovaly, aby draci pohlíželi na lidi jako na sobě rovné. Kamarádit s člověkem se u nich považovalo téměř za zradu.

Rafan popadl druhou lopatu a pustil se do písečného nánosů spolu s Hankou. Za chvíli rozšířili průtokový prostor

a zdálo se, že si vodní proud se zbylým pískem už poradí sám.

Popošli o kousek níž, kde byla další přehrada z větví.

„Co takhle svačina?“ navrhoval Sváťa, když uviděl obrovskou kupu zaklíněného dřeva.

„To není špatný nápad,“ souhlasil Rafan a vylovil z batohu jídlo.

Hanka se posadila do trávy opodál vedle padlého stromu. Na kmen si položila rozbalenou svačinu a hledala v batohu ještě jablko. Když ho našla, sáhla pro svačinu a... chleba nikde! Na kmeni zbyl jen prázdný látkový ubrousek.

„To snad není pravda, než jsem se ohlédla, někdo mi sežral svačinu,“ začala se rozčilovat a zkoumat prostor za kmenem. Kromě dvou mravenců nic živého neobjevila. Ale po svačině ani památky!

„Na,“ nabídl jí Rafan půlku svého chleba, „já se s tebou rozdělím.“

Vděčně nabídku přijala. Při náročném pracovním tempu člověku opravdu vyhládne. Stále nenápadně pošilhávala za záda, zda něco nezahlédne, ale svačina se nejspíš vypařila.

Navzdory společnému úsilí za celé odpoledne o mnoho nepokročili. Do brigádnického tábora, kde na ně čekala večeře, se však vraceli v dobré náladě, i když unavení. Giro právě kontroloval v kotlíku guláš a Divoch krájel chleba. Ostatní se sesedli s miskami kolem a čekali, až šéf uzná, že je večeře hotova. Zatím klábosili, co je na úsecích nového a jak postupuje čištění.

„Zdá se, že tu máme nějakého škůdce. Našel jsem mrtvého tetřívka. Moc krásný exemplář. Nechápu, proč ho ten tvor zabil, když ho nesežral,“ vrtěl hlavou Divoch a při řeči mával svýma obrovskýma rukama v gestu naprosté bezradnosti.

„A jak ho zabil?“ zajímal se kolega.

„Vypadalo to na zlomený vaz. Na krku jsem našel otisk zubů, jako by se mu něco pokoušelo ukousnout hlavu, ale nedokázalo to.”

„A co stopy?”

„Pár jich kolem mrtvolky bylo. Nikam ale nepokračovaly.”

„A jak vypadaly?”

„Asi kočičí velikost, přibližně trojúhelníková tlapa s drápky.”

„Nic takového neznám. Neděláš si z nás dobrý den, že ne?”

„Jasně že ne, bylo to divné,” krčil rameny Divoch.

„Taky se tu toulá zloděj svačin,” přidala se do diskuze Hanka, „než jsem se ohlédla, zmizela mi rozbalená svačina, a já nikoho ani koutkem oka nezahlédla. A to jsem ji měla položenou hned vedle sebe.”

Chlapi zařvali smíchy: „A stopy nenechal? Nebo aspoň drobky?”

„A co Sváťa? Seděl od tebe dost daleko?” přisadil si Giro, neboť všichni znali apetit jejich nejmladšího kamaráda.

„Hele, přestaň už se rejpat v kotlíku a uхни, ať si můžeme vzít večeři,” dožadoval se jeden z hladových strážců rezervace.

Giro naposledy ochutnal a přikývl: „Tak jo, myslím, že je guláš hotový.”

Za půl hodinky byl kotlík vylízaný. Všichni spokojeně funěli a střídavě klimbali vsedě u ohně. Pár vytrvalců si ještě povídalo u kávy, ale ostatní se postupně nasoukali do spacáků a zalehli ke spánku přímo pod hvězdami. Bylo příjemně teplo, déšť nehrozil, takže nikdo po stanu ani nevzdechl.

Následující den vstala Hanka dřív, aby všem přichystala svačiny a oběd s sebou. Ze začátku se vraceli do tábořiště i na obědy, ale příliš je to zdržovalo, proto se rozhodli scházet až u večeře. O to pracnější byla příprava jídla s sebou. Zívající Rafan přišel Hance pomoci. Nachystali

pečivo, sýr a ovoce, k obědu kus uzeného a tvarohovou pomazánku, jak kdo bude chtít.

Tábor se začal probouzet a Rafan do vařící vody nad ohněm nasypal směs bylin na čaj. Hanka domazávala poslední chleby, když Giro odněkud k snídani vykouzlil obří buchty s marmeládou.

To už do tábora přiběhl P'ujibo, který nocoval se svým otcem. R'íhan sice říčku nečistil, ale dohlížel, aby se jim do cesty nepřípletla nebezpečná zvířata a aby klid v rezervaci jejich nájezdem příliš neutrpěl.

„Vyprávěl jsem otci o tvé svačině,” přitočil se jednorožec k Hance, „nijak zvlášť se nedivil a prohlásil, že se tu v okolí opravdu pohybuje něco divného. Dokonce ani on sám neví, co to je.”

„Pokud R'íhan neví, co to je,” podíval se po nich Giro, „potom odhaduji, že ani my nemáme šanci záhadného tvora odhalit. Co ještě otec říkal, P'ujibo?”

„Myslí si, že jde o něco malého, co se umí neuvěřitelně rychle přemísťovat. Pravděpodobně nějaký mimořádně plachý tvor.”

„Tak vidíš, že jsem si nevymýšlel,” dloubl do šéfa Divoch.

„Pokud je tak plachý, nebude nebezpečný,” usoudil Giro, „takže vzhůru do práce, ať s čištěním trochu pohneme!”

Další dny proběhly bez zvláštních příhod. Neznámé stvoření se nejspíš přesunulo hlouběji do lesa, kde je klid, takže brigádníci na jeho existenci přestali myslet. Přestěhovali tábor o kus dál po směru toku říčky a pokračovali v práci.

Dostali se do blízkosti břehu s kolonií tulíků a Rafan odnesl svého malého přítele Plavíka k vodopádu, kde se narodil. Tulík uvítal, že může strávit týden se svou rodinou, ale Rafan za ním musel každý večer docházet, jinak by se mu stýskalo. Hanku mrzelo, že nemůže kamaráda na večerní procházce doprovázet, ale Giro děti důrazně požádal, aby do blízkosti tulíků nechodily. Nebylo žádoucí, aby se

v chráněné kolonii objevil člověk, jehož by mohl některý z tulíků přijmout za partnera. Skupinka vzácných tvorů byla malá a všichni v Magickém lese důsledně dbali na to, aby přežila a rozmnožovala se.

Údržbu toku kolem vodopádu, kde se kolonie tulíků nacházela, prováděli vybraní strážci rezervace a těsně kolem pracoval už jen Rafan s P'ujibem. Hanka to chápala, ale nelíbilo se jí, že jejich partu okolnosti rozdělily.

Jí a Svátovi byl přidělen úsek zátočin za vodopádem, kde splavené větve uvízly v mělké části říčky. Bylo tu i několik nepříjemných míst, kde to silně zapáchalo hnijící rybinou. Po uvolnění koryta se našťěstí všechno rychle zlepšovalo.

Když Hanka popošla k další zmeti větví a našla uhynulou rybu, štitivě si zacpala nos. Rozhodla se torzo ryby zakopat na břehu, než se pustí do vytahování větví a zvíří tím písek u dna. Vzala zdechlinu na lopatu a odnášela ji na břeh.

Znenadání ucítila neznatelný závan vzduchu. Před ní se zhmotnilo malé stvoření. Hance poklesly ruce překvapením a ryba sklouzla z lopaty na zem. Hleděla na maličkého pískově zbarveného dráčka. Snažila se nepohnout a pokud možno ani nemrknout, aby ho nevyplašila. I on ji se zájmem pozoroval. Vzápětí stočil pohled k rybě. Pomaličku a s velikou opatrností se k ní přibližoval. Vzal ji do tlapek a pustil se do ní. Musí mít velký hlad, pomyslela si Hanka, když viděla, jak v něm mizí kusy nevábné zdechliny. Pak jí ale vlétla do nosu muška a dívka se neubránila kýchnutím. Dráček nadskočil a v následujícím okamžiku tu nebyl, jen na zem jako ve zpomaleném záběru dopadl nesnědený kousek ryby. Hanka zamrkala překvapením. Naprosto nechápala, jak mohl dráček tak rychle zmizet. Málem si začala myslet, že to byla halucinace. Ale halucinace by přece nesežrala kus uhynulé ryby.

Vtom zahlédla Svátu, jak na ni mává: „Dáme si oběd, ne?”

„Fuj, tady to smrdí,” řekl, když přišel blíž, „pojď si sednout někam dál. Táhle je takový příhodný plácek. Co říkáš?”

Posadili se na druhém břehu a vybalili chleba s masem.

„Proč nejíš?” zeptal se Sváťa, když viděl, že Hanka rozbalila jídlo a nechala ho ležet na ubrousku.

„Mám dojem, že je nablízku někdo hladový. Zkousím, jestli přijde ještě jednou.”

„To myslíš toho záhadného tvora, co jsme se o něm bavili?” divil se kamarád a zakousl se do svého přidělu.

„Přesně tak. Já ho totiž před chvílkou viděla.”

„Vážně? A jak vypadá?”

„Nebudeš mi věřit. Je to malinkatej drak. Takovej žluto-běžovej.”

„Nesmysl, tak malí draci nejsou. Už když se narodí, máš jejich hlavu skoro po prsa.”

„Hm, taky jsem si to myslela. Ale před chvílí jsem viděla jednoho, co byl velký jako kočka.”

„Bůhví co jsi zahlédla. Tipl bych to na halucinaci z hladu...” Dál nedořekl, protože se u prostřeného ubrousku zjevil dráček, popadl chleba, a než stihli podruhé mrknout, zůstal na místě jen prázdný ubrousek.

„Vidíš, teď jsi měl úplně stejnou halucinaci jako já,” smála se Hanka, „akorát že já na rozdíl od tebe zůstanu o hladu.”

„Tohle nám nikdo nebude věřit.”

Sváťa přestal žvýkat a nemohl odtrhnout oči z místa, kde ještě před chvílkou bylo jídlo.

„Ukaž, dej mi aspoň kousnout,” využila jeho nepozornosti a sebrala mu z ruky zbytek chleba. Kamarád jako by si toho nevšiml. Nevěřicně se naklonil a zkoumal okolí ubrousku. Dokonce našel stopy v písku.

„To je neuvěřitelné. Určitě používá něco jako bránu, ale je tak rychlý, že se to nedá zrakem postřehnout,” udiveně konstatoval Sváťa a díval se, jak kamarádka dojídá chleba. Tentokrát ale neprotestoval ani to nekomentoval.

Celé odpoledne se při práci rozhlíželi, zda dráčka ještě jednou nezahlédnou, ale už se neukázal. Těšili se, až o něm budou vyprávět ostatním. Zpráva, že se v rezervaci objevil minidrak, bude určitě zajímat nejen strážce.

Večer, sotva dorazili do tábořiště, objevil se s několika muži pan Mojerana a donesl zásoby na další dny. Dokonce se tu motal i R'íhan s P'ujibem. Museli se svým příběhem počkat, až se roztrídí a uloží zásoby a až se muži sesednou k ohni, aby uvařili večeři a kávu.

„Hezká pohádka,” smáli se strážci rezervace, když Sváťa dovyprávěl.

„Opravdu jste ho viděli na vlastní oči?” zeptal se P'ujibo, a dokonce i R'íhan natáhl hlavu, aby slyšel odpověď.

„Viděli. Navíc po sobě nechal takovouhle stopu,” namaloval Sváťa do popela otisk, jak si ho pamatoval od řeky. Jednorožci mu nakukovali přes rameno, přišel se podívat i Divoch.

„Jasně, to je ono,” zamával na Gira, aby si stopu také přišel prohlédnout, „přesně stejnou šlápotu jsem našel v rezervaci i já. Říkáte mrňavej drak?”

„O něčem podobném jsem nikdy neslyšel,” vrtěl hlavou Giro a drbal se ve vlasech, „kde se tady mohl vzít? Přece se nevylíhl jen tak ze vzduchu?”

„Asi se budete muset zeptat odborníků přes draky,” podotkl R'íhan a pan Mojerana souhlasně přikývl.

Hanka jim psychicky zprostředkovala obraz dráčka, kterého si jako jediná stihla aspoň trochu prohlédnout.

„Bohužel je velmi plachý, bude problém zjistit něco o jeho zvyklostech,” řekl jednorožec.

„Možná bychom ho mohli polapit magicky,” navrhl Divoch.

„To nedoporučuji,” potřásl hřívou R'íhan, „jediná možnost je nabídnout mu potravu na klidném místě. Ale nebude snadné získat jeho důvěru. Použití magie v této části rezervace by vyvolalo nerovnováhu.”

„S tou potravou to není špatný nápad,” usmál se Giro, „ale jak zjistíme, co mu chutná?”

„Slupl smrdutou rybu i můj chleba se sýrem, asi má takový hlad, že zdlábne cokoliv,” podotkla Hanka.

„Dost možná zkoušel sníst i tetřívka, ale peří mu nešmakovalo,” ušklíbl se Divoch.

„Navrhuji zkusit syrovou a vařenou rybu,” přidal svůj názor pan Mojerana, „aspoň zjistíme, dává-li přednost syrové, nebo vařené stravě.”

„Já jsem pro. Zítra mu připravíme jídlo u břehu, kde ho Hanka se Svátou potkali. Uvidíme, zda ho hlad přivede na stejné místo,” rozhodl Giro.

„A já se zatím pokusím zjistit, jestli někdo něco neví o malých dracích,” poklepal ho po rameni pan Mojerana a zvedl se k odchodu.

„Jsem zvědavá, jestli nám na to skočí,” spekulovala Hanka, když se s ostatními posadili k večeři.

„Taky bych ho rád viděl,” řekl Rafan, když mu všechno před spaním vylíčili. Zároveň s ním naslouchal celému vyprávění v Hančině mysli i Plam. Nepřerušoval jejich povídání a mlčel tak dlouho, až to Hance připadalo podezřelé.

„Co si o tom myslíš ty, Plame?” zeptala se svého dračího kamaráda přímo.

„Upřímně řečeno, nevím,” odpověděl drak, „poslední dobou se povídají divné věci. Zeleným drakům prý někdo v minulém týdnu ukradl mládě. Což by černé draky nijak zvlášť nevzrušilo, jenže v jednom našem hnízdě se rovněž přihodilo cosi nevysvětlitelného. Ztratila se dvě vejce. Jejich ochránci přísahají, že je sebral malý drak a že ho zranili, když se objevil. Byl prý ale příliš rychlý, takže se nedal chytit.”

„Malý drak?”

„No, nechtěli jim věřit. Proto zavolali starého mága, který umí nahlížet mimo čas. Nic mu předem neřekli, jen to, že se

v místě, kam ho přivedli, stalo něco neobvyklého.

A představ si, že on řekl totéž, co strážci líhně. Prý nějaký malý žlutý drak vnikl dovnitř a odnesl dvě vejce černých draků.”

„Nesmysl! Nevěřím, že to byl ten náš. Vždyť by dračí vejce ani neunesl. Navíc je extrémně plachý. Neumím si představit, že by se odvážil do dračí líhně.”

„Problém je v tom, Hanko, že se drakům ukradená vejce nepodařilo najít. Od té chvíle rozhlašují, že za krádeží vězí zákeřný úskok lidských kouzelníků.”

„No nazdar,” zhrzil se Rafan.

„Matka požádala o pomoc Bdělé,” pokračoval Plam, „vztahy s lidmi se zhoršují, služebníci se bojí a pomalu od nás odcházejí. Situace se nevyvíjí vůbec dobře.”

„Nerozumím tomu. Draci přece nemají ve zvyku lhát,” namítla Hanka.

„Trochu si nás idealizuješ,” podotkl Plam, „můj bratr teď každému na setkání vykládá, jak lidé ohrožují dračí populaci. Ale raději změňme téma. Co budete dělat příští měsíc?”

„Já asi chůvu své sestřičce,” zasmál se Sváťa, „A ve volném čase přemlouvát otce, aby mě nechal dostudovat v Santareně.”

„A nás dva čeká rekreační pobyt s panem Mojeranou,” odpověděl Rafan.

„Kde se budete rekreovat?” zajímalo draka.

„Obávám se, že to bude mít k rekreaci hodně daleko,” vložila se do hovoru s povzdechem Hanka, „domluvil nám na základně ochránců třítydenní výcvik. O Zuřivém drápotvi tvrdí, že je velice nebezpečným nepřítelem. Prý musíme trénovat nejen magii, ale i tělo, abychom přežili případné setkání.”

„Pan Mojerana je velmi rozumný,” pochválil ho Plam, „matku tahle zpráva určitě potěší. Pořád se ptá, jestli pilně trénujete obranné techniky.”

„Jasně že trénujeme. Akorát tady uprostřed rezervace jsme kvůli magii cvičení vynechali. Ale na základně budeme pokračovat, to klidně matce vyřídí.“

„Velice rád,“ odpověděl Plam a zlehka foukl Hance do vlasů. Na hlavě se jí nepohnul ani vlasek, přesto si podvědomě uhladila účes a ukončila psychické spojení.

Řeka protékající pod kolonií tulíků už byla v pořádku, takže se brigádníci mohli přesunout dál po proudu. Opět pracovali všichni pohromadě. Dohadovali se, zda se strážcům podaří či nepodaří nakrmit lekávého dráčka. S napětím se vraceli do tábora a doufali, že neobvyklého obyvatele rezervace konečně uvidí kromě nich i někdo další. Čekali je však zklamání. Záhadný strážník se nedostavil. Zklamání byli i strážci z rezervace.

Navzdory jejich snahám se neobjevil ani v dalších dvou dnech. Muži se začali na děti dívat s mírným podezřením, zda jim mohou věřit. Ale jednorozec byl na straně mladých brigádníků, a pokud jim věřil on, nebylo pochyb o tom, že podivný tvor opravdu v rezervaci je, i když ho kromě dětí nikdo nespátřil.

Do konce úklidové akce zbývaly poslední dva dny, řeka byla čistá. Rafan si vyzvedl tulíka. Plavík si užil pár dní se svou rodinou a byl neobvykle veselý a šťastný.

Do tábora dokonce přišla poděkovat oficiální delegace, ale nejpříjemnější zábava se rozproudila až po jejím odchodu. Všichni se bavili, zazpívali si a k dispozici byla i spousta dobrot, které Giro ke Sváťově radosti stále doplňoval. Vypadalo to, že se zábava protáhne až do rána.

Když na Hanku přišlo spaní, odtáhla si spacák daleko od ohně, aby ji nerušil hlas oslavujících. Po chvíli, už skoro v polospánku, zaznamenala, že se k ní přidal se svým spacákem i Sváťa.

Ráno ji probudil zpěv ptáků.

„Nehýbej se,“ řekl tulíkův hlasek v její mysli.

Opatrně otevřela oči a přemýšlela, co se asi děje, že ji Plavík varuje. Všimla si, že se vedle nich v průběhu noci uvelebil se spacákem i Rafan, ten ale ještě spal, narozdíl od jeho malého společníka, který seděl nahoře na spacáku a díval se na Hanku. Náhle si uvědomila, že má pod rukou cosi neobvyklého. Sklopila zrak a vykulila oči. Stálo ji hodně úsilí zachovat klid. V její náruči spal maličký pískový drak. Musel se pod její ruku nasunout během spánku. Cítila se polichocena jeho důvěrou. Přesto se bála pohnout, aby ho neprobudila a nevyplašila. Vedle ní se pohnul Sváťa, ale udělal to tiše a pomalu. Nejspíš ho tulík také varoval. Hanka uviděla kamarádovu ruku, jak se opatrně vysouvá ze spacáku a míří i se sušenkou směrem k ní. Sušenka zůstala ležet kousek od drakova čumáku. Pod Hančinou dlaní se pohnulo malé tělíčko a dráček otevřel oči. Nejdřív koukl na Hanku, pak začichal směrem k sušence. Natáhl krk a schlamstl ji. Sváťa vystrčil ruku s druhou sušenkou.

Hanka očekávala, že se malý host poleká, ale ten strnule vyčkával. V okamžiku, kdy se pochoutka dotkla země, vrhl se po ní. To už byl vzhůru i Rafan a nadšeně malého návštěvníka pozoroval.

Ve chvíli, kdy dráček přijal třetí sušenku, ozvalo se skřípnutí písku. Bleskurychle se ohlédl a byl pryč.

„Já ho viděl, konečně jsem ho viděl,” vyhlédl rozjařeně nad keřem P’ujibo a těsně za ním stál i R’íhan, „škoda že utekl.”

„Jak to, že ke mně přišel spát?” divila se Hanka nahlas.

„Ty pro něj drak,” řekl nahlas tulík. „Ty nejvíc drak ze všech lidí tady.”

„Jak by to mohl poznat?” vrtěla hlavou.

„On veliká empatie, veliká emoce, veliký strach,” pustil se do vysvětlování tulík, „on nedorostlé mládě, moc sám, opuštěný.”

„To je mi líto,” řekla Hanka, „dá se s tím něco dělat?”

„Neboj se,” odpověděl R’íhan, „pokusíme se zjistit, co je zač, a najít někoho, kdo mu pomůže.”

Hanka jednorožci důvěřovala, a jeho tvrzení ji uklidnilo. P’ujibův otec nikdy nemluvil do větru.

Poslední den strávili úklidem tábořiště. Pan Mojerana přivedl na nejbližší louku stádo fuňů, aby mohli brigádníci bez problémů dojet domů. Pomohl sbalit věci do sedlových vaků a všechno se pomalu stěhovalo na kraj louky.

Pro Sváťu přišel Vron. Hanka si pořád nemohla zvyknout na to, že v nové existenci vypadá úplně jinak, než jak si ho pamatovala z doby, kdy sloužil Plamově matce.

„Tak co, vzpomněl sis na něco dalšího za ten měsíc, co jsme se neviděli?” zeptal se Vrona Sváťa, když mu pomáhal s balením.

„Není to v mých silách,” odpověděl kouzelný džin, „je mi líto.”

„S tím budeme muset něco udělat,” zamumlal Sváťa, podal Vronovi zavazadlo a šel se rozloučit s kamarády. Objal Hanku, potřásl rukou Rafanovi a pro tulíka měl v kapse sušenku. Pak se otočil a položil dlaň na krk P’ujiba. Mladý jednorožec se ho dotkl rohem a oba vypadali smutně. Přece jen spolu poslední dobou strávili hodně času a sblížili se víc, než čekali. I Hanka si na P’ujiba zvykla a krátký pobyt v jeho rodině jí hodně přiblížil svět jednorožců. Obdivovala jejich slušnost a hrdost. Vedle nich cítila klid a jistotu, že všechno bude v pořádku.

Naposledy zamávali Sváťovi, když procházel s Vronem bránou. Na kamaráda čeká život v nové rodině a pravděpodobně i péče o mimino, které se tam nedávno narodilo. Na ně zase třítydenní výcvik na základně ochránců ve společnosti pana Mojerany.

Nedokončený výcvik

Odpoledne už seděli v sedle fuňů a společně mířili na základnu. Hanka si chtěla v klidu užít cestu, ale nebylo jí to dopřáno. Její fuň byl plný energie a stále ji psychicky přemlouval, aby jeli rychleji. Ukazoval jí, jak nádherné je běžet s větrem o závod. Nadšeně propagoval vlající hřívu a dívčiny vlasy, nutil jí obraz, jak běží rychleji než jejich stín. Hanka musela obhajovat pomalý pohyb, který jí umožní se rozhlížet a pohodlně sedět. Vysvětlovala mu, že chce jet společně s kamarády. Když dorazili na místo, docela si oddechla a vyndala pro svého funě zasloužený příděl stepního pórku.

„Opravdu jsi chtěl běžet rychleji než vítr?“ zeptala se svého čtyřnohého společníka.

„Vlastně ani ne,“ odpověděl fuň, „zapíchl se mi do kopyta kamínek, takže by to ani nešlo.“

„A že něco neřekneš?“ zavrtěla hlavou dívka a sáhla do sedla pro bodec, kterým vyčistila kopyto.

„Díky. Za kamínek i za to, jak jsem si s tebou krásně popovídal. Už mi to neběhá jako kdysi, když jsem byl mladý. Teď mám bolavé klouby.“

„A proč tedy nosíš lidi?“

„No přece abych si popovídal. S tebou se mi komunikovalo báječně.“

„Cože? Skočila jsem ti na špek? Ach jo. Proč jen mě to nepřekvapuje?“ vzdychla rezignovaně Hanka.

„Protože jsem fuň,“ zařehlal potěšeně a rozverně potřásl hřívou. Dívce nezbylo než ho podrbat a zasmát se.

Na základně bylo tentokrát živo. Hance a Rafanovi sdělili, že budou bydlet společně u pana Mojerany i s Tomem a Samem. Odnесли si zavazadla a zjistili, že kluci ještě nedorazili.

Pan Mojerana jim na odpoledne půjčil supervolonová prkna, aby si mohli aspoň na chvíli zalétat, než jim začne

tvrdý režim. Nemohli sice kvůli magickému omezení létat vysoko, ale to jim nevadilo. Užívali si létání až do soumraku, kdy je zavolali na večeři.

„V klidu se najezte,” řekl jim Mojerana, „za chvíli se objeví moji vnuci, a jak je znám, budou si chtít užít vaši společnost.”

Měl pravdu. Kluci dorazili a hned začali oba kamarády tvrdě okupovat. Chtěli si hrát, povídat o posledních zážitcích a dovádět s tulíkem.

„Poslyš, neměli bychom se přestěhovat se spacákem pod širák?” vzdychla Hanka, když konečně kluci usnuli a ona s Rafanem mohli taky zalézt do postele.

„Já bych byl pro,” přikývl utahaný Rafan.

To ještě netušili, co je oba čeká v dalších dnech. Časně ráno je pan Mojerana vytáhl potichu z postele a po lehké snídani odvedl ke skupině dospělých, kteří se tu připravovali ke vstupu do řad ochránců. Hanka s Rafanem absolvovali spolu s nimi rozcvičku, pak všichni vyrazili na opičí dráhu, následoval trénink ve střelbě z luku a oběd. Po jídle si pan Mojerana Hanku s Rafanem vyzvedl, přibral své vnuky a vedl je na louku, kde spolu s ním začali cvičit zvláštní techniky zaměřené na rovnováhu, plynulost pohybu, správné dýchání a posilování rukou a nohou. Zpočátku se to nezdálo nijak zvlášť namáhavé, ale večer je bolely svaly tak, že neměli náladu na hry s Tomem a Samem.

Třetí den měla Hanka pocit, že tenhle výcvik nemá šanci přežít. Sotva chodila, všechno ji bolelo, a pokud mohla posoudit, Rafan na tom nebyl o mnoho lépe. Zato Mojeranovi vnuci neztráceli nic ze své energie. Hanka nakonec požádala, jestli by nemohli chodit spát ven. Tom se Samem požadovali totéž, ale děda jim to nedovolil. Správně pochopil, že si starší kamarádi potřebují od věčné pozornosti jeho vnuků odpočinout.

Na začátku druhého týdne se situace začala zlepšovat. Hanka i Rafan si uvědomili, že získávají slušnou kondici.

Některé činnosti je dokonce začaly bavit. Mojerana přidal ke cvičení trénink s tyčí a naučil je i pár úderů, které během dalších lekcí stále procvičovali. Aby se nenudili, prokládal trénink rychlostními hrami a závody. Překvapeně zjistili, že Mojerana je i ve svém věku rychlejší a silnější než oni.

Začátkem třetího týdne už je večer přestaly obtěžovat bolavé svaly a vyčerpání. Chodili si po večeri zalétat, tu a tam s sebou brali i Toma a Sama, aby je naučili, jak si s prknem poradit. Kluci byli šikovní a učili se velice rychle.

Pořád bylo teplo a krásně a Hanka i Rafan spali venku. Hvězdy tu zářily jako diamanty a báječně se pod nimi usínalo.

Jedné noci Hanku náhle něco probudilo. Na pravé ruce ji tlačily nějaké výstupky. Otevřela oči. Bylo šero, slunce dosud nevyšlo, ale moc k tomu nechybělo. Sklouzla pohledem k ruce. V náruči držela svého starého známého, malého dráčka. Zaradovala se, že ji našel i tady, ale všimla si, že nějak divně dýchá. Trochu se potočila, aby se jí líp leželo, a ještě na chvíli usnula.

Probudila se ve chvíli, kdy nad ní stál Rafan a povídal si s tulíkem. Hanka si hned vzpomněla na spolunocležníka a koukla se po něm. Nic se nezměnilo. Pomaličku se posadila, aby se dráček neprobudil. Jen ležel a sípavě dýchal. Váhavě a opatrně ho pohládila. Otevřel oči a podíval se na ni. Začala na něj tiše mluvit drakonštinou. Zdálo se, že ho to uklidňuje. Tentokrát se ani nepokusil utéct.

„Tulík říká, že je vyčerpaný, půjdu mu sehnat něco k jídlu,” řekl tiše Rafan a při odchodu se snažil opatrně našlapovat, aby nezpůsobil hluk.

Hanka se vyhrabala ze spacáku, aniž dráčka pustila z náručí. Bylo jasné, že skutečně není v pořádku. Rafan donesl z kuchyně několik různých pochoutek. Postupně je dráčkovi nabídl. Vzal si kousek pečené ryby a kousek sýra.

„Co si s ním počnu?” dívala se na něj nešťastně Hanka.

„Zkus ho nechat ve spacáku. Třeba na tebe počká,” navrhl Rafan.

Hanka přikývla a vyrazila s kamarádem na každodenní rozcvičku. Hned jak skončili, běžela dráčka zkontrolovat. Ležel a spal. Tentokrát se rozhodla dojít pro pana Mojeranu.

„To nevypadá dobře,” řekl, když uviděl Hančina chráněnce, „budeme muset požádat o pomoc. Postarám se o to. Asi by bylo lepší, kdybys u něj zatím zůstala.”

Hanka souhlasila. Posadila se k malému vyčerpanému tvorečkovi. Rafan jí donesl oběd a taky nějaké pamlsky pro dráčka. Dostali do něj pár kousků syrové ryby, ale nic víc.

„Je mu hůř,” oznámil jim tulík.

„Drobku můj malej nešťastnej,” chovala ho Hanka a konejšila ho nesmyslnými drakonskými slůvky.

Pokusila se zkontaktovat Plama, ten však měl zrovna skupinové létání. Nicméně slíbil, že se ozve hned, jak skončí.

Vlastně nemohla nic dělat. Léčit neuměla a Sváťa byl daleko. Občas se pokusila malému nabídnout vodu nebo kousky jídla. Stále jen ležel a nehýbal se. Konečně se ozval Plam. Když mu ukázala pískově zbarveného dráčka, málem překvapením vylátnul z kontaktu.

„Dokud jsem ho neviděl na vlastní... přesněji řečeno na tvé oči, neuměl jsem si představit, jak je malý,” konstatoval udiveně.

„Tulík tvrdí, že je to mládě, a nikdo netuší, kde se tu vlastně vzal. Bohužel mu teď není dobře. Nevím, jak mu mám pomoci.”

„Zkusím se poradit s matkou,” řekl Plam, „taky netuším, co by se dalo dělat.”

„Je tak bezmocný.”

„Víš co, poradím se s ní hned. Nadarmo není uznaná starší, věřím, že na něco přijde,” dodal Plam a zmizel z kontaktu.

Odpoledne se pomalu klonilo kvečer, když Hanka zaslechla kopyta koně. Podívala se, kdo přijíždí, a s překvapením zjistila, že to není fuň, ale jednorožec.

„R’íhane,” vykročila mu nadšeně naproti, a kdyby neměla v náruči dráčka, asi by ho objala, jak byla šťastná, že vidí někoho, kdo si ví se vším rady.

Jednorožec se zastavil a zahleděl se na ni a jejího svěřence. Zůstala zticha a nerušila ho. Čekala, až něco řekne sám. Trvalo docela dlouho, než promluvil. Zdálo se, že usilovně přemýšlí a trochu váhá.

„Je slabý, velice slabý,” oznámil Hance, „neznám jeho druh, proto je těžké určit, co mu chybí. Myslím si, že je nějakým způsobem fixovaný na tebe, že tě dva týdny hledal, neměl dost potravy a hledáním se vyčerpal. Taky se obávám, že mu nesvědčí magická blokáda téhle základny. Měl by se odtud co nejdřív dostat pryč. Předal jsem mu sice trochu energie, ale bojím se, že to nestačí.”

„Co mám dělat?” zeptala se Hanka.

„Přesně to, co jsi dělala, než jsem dorazil. Chovat, konejšit, uklidňovat. Já si musím promluvit s někým na základně.”

Jednorožec odběhl a místo něho se objevil Rafan s Plavíkem. Tulík se posadil dívce na rameno a švitořil tak dlouho, až dráček zvedl hlavu a vzal si pár kousků jídla.

Znovu se poblíž ozvala kopyta. Tentokrát se opravdu jednalo o dva funě. Děti překvapeně zíraly na jezdce, kteří se objevili.

„No tohle,” udiveně zavrtěla hlavou Hanka, „kde se tu bere Ferinová?”

„Copak Ferinová, ale proč přijíždí zrovna s Pohromakem? To mi teda řekni, co s ním může mít společného?” tiše se divil Rafan.

„Tady jste,” řekla jejich profesorka, když u nich zastavila a sklouzla z funě. „Ráda vás vidím.”

Oba zdvořile pozdravili, ale Andělin otec spíš jen zabručel, než odpověděl.

„Přijeli jsme kvůli němu,” ukázala Ferinová na dráčka v Hančině náruči, „je možné si s ním promluvit?”

„To se musíte zeptat jedině tulíka,” odpověděla Hanka, „my se s ním dorozumět nedokážeme.”

„On mládě,” promluvil tulík, „ještě nenaučil mluvit, a taky moc nemocný.”

„Hrome, to chcete říct, že jsem se sem trmácel úplně zbytečně?” zavrčel Pohromak.

Návštěvníků si všimli i lidé v jídelně a začali se pomalu trousit ven. Vzápětí se objevil i pan Mojerana a jednorožec. Hanka poodstoupila stranou, aby to množství lidí kolem ní dráčka nestresovalo, ale aby slyšela, o čem bude řeč. Jednorožec se postavil hned vedle nich.

„Jak vidíte, v žádném případě není možné si s ním promluvit. Řekl bych, že nejde o jedince, kterého hledáte,” odpověděl Pohromakovi pan Mojerana. Potom se usmál na Ferinovou: „Rád tě vidím, Felicie.”

„V tom případě už nemám důvod se zdržovat,” sáhl Pohromak po uzdě funě.

„Můžeme vám nabídnout večeři i nocleh,” lákal ho správce základny.

„To nepřipadá v úvahu. Díky. Musím jet,” mávl rukou, nasedl a vyrazil směrem, odkud před chvílí s profesorkou přijeli.

„Neurazil jsem ho něčím?” obrátil se k Ferinové udivený správce.

„Ale ne, on už je takový. Má velké starosti s vyšetřováním. Doufal, že by tu mohl najít stopu, ale zdá se, že jde jen o další slepou uličku.”

„A zůstanete na večeři aspoň vy?”

„Ano, určitě. A uvítám, když mi během jídla povyprávíte všechno, co se tu kolem dráčka odehrálo. Pověřili mě,

abych se pokusila zjistit, kde se tu vzal, a vůbec všechno, co se ho týká.”

„Povíme ti všechno, Felicie. Pojd' se najíst,” pozval ji do jídelny Mojerana a kývl na Rafana, aby se přidal. Hanka měla taky sto chutí jít s nimi, ale jednorožec ji zarazil.

„Bude mu líp venku a v klidu. Předpokládám, že po večeři vás dva doprovodíme do útulku pro magická stvoření. Bojím se, že tady by tvůj chráněnc nepřežil ani do rána.”

„Opravdu je na tom tak zle?” polekala se Hanka.

„Zůstaň klidná a povídej mu. Myslím, že mu to dělá dobře,” napomenul ji R'íhan.

Dívka ho poslechla. Posadila se s dráčkem na klíně a v drakonštině mu začala vyprávět, jak s Plamem létali a koupali se, jak je kolem útulku krásně a jsou tam samí milí tvorové. R'íhan stál poblíž a snažil se dráčka svou energií udržet při životě. Osedlaný fuň Ferinové se taky přišel podívat blíž.

Hned po večeři se objevili pan Mojerana s Rafanem a Ferinová. Tom se Samem ven nesměli, tak aspoň vykukovali z okna jídelny.

„Hanko, připrav se, pojedeme do útulku,” řekla profesorka.

„Máte nákladní koše?” zeptal se R'íhan Mojerany.

„Jistě.”

„Tak mi je připněte. Do jednoho budeme muset uložit dráčka a ve druhém mohou být na vyvážení Hančiny věci. Za základnou otevřu bránu a dohlédnu, aby se našemu pacientovi při průchodu nic nestalo,” navrhl jednorožec.

„A ty se posadíš na funě se mnou, ten kousek nás určitě obě uveze,” řekla Ferinová Hance. Fuň, který je zvědavě pozoroval a naslouchal, souhlasně zafuněl.

„Přinesu ti věci,” kývl Rafan a odběhl.

Mojerana zatím navlékl jednorožci koše a neustále se omlouval, i když to byl R'íhanův nápad.

Po chvíli bylo všechno připraveno a mohli se rozloučit.

Rafan ještě Hance strčil do ruky chleba s pomazánkou:
„Na, vždyť ty jsi vlastně ani nevečeřela.”

„Dík,” usmála se na něj a nechala se vysadit na funě před Ferinovou.

„Jedeme,” nařídil R’íhan a vyrazil.

Když je odvedl dost daleko od základny, kde ho nerušil její magický štít, dal jednorožec pokyn k zastavení. Hanka zkontrolovala dráčka v koši. Pořád vypadal apaticky, ale byl naživu. Ferinová odstrojila funě, dala mu všechen stepní pórek, který u sebe měla, a poděkovala mu.

„Udělal bych to i bez odměny,” naznačil jim psychicky fuň, ale do póru se okamžitě pustil.

R’íhan mávl hlavou a v rudém oparu zapadajícího slunce se objevil chvějící se oblouk brány. Prošel jako první, následovala ho dívka a jako poslední prošla profesorka.

Poslední dny prázdnin

Ocitli se nedaleko útulku. Hanka vylovila dráčka z koše a vzala ho do náruče. Zachytil se jí drápky za triko a položil si na něj hlavu. Začala ho drakovsky konejšit.

„Doporučuji, aby jim připravili místo na spaní někde venku, kde bude klid,“ řekl R’íhan profesorce. Ta přikývla, sundala z jednorožce nákladní koše a zamířila k budovám, odkud jim vyšli vstříc dva lidé. Hanka poznala Sidi a jednoho ze zdejších pomocníků. Setkali se s Ferinovou v půlce cesty a chvíli spolu hovořili. Potom pomocník s profesorkou zamířili do útulku a Sidi přišla blíž. Pozdravila se srdečně s jednorožcem a naklonila se nad Hanku. Položila dráčkovi dlaň přímo na tělo. Hanka ucítila teplo její léčivé síly i na sobě. Drobek se pohnul a otočil k léčitelce hlavu. Byl to první projev zájmu od chvíle, kdy ho vyndala z koše.

„Dostanu ho z toho,” usmála se Sidi na R’íhana a ten se něžně dotkl rohem její ruky.

Poté se stejným gestem dotkl i Hanky: „Šťěstí a sílu pro vás oba.”

Otočil se, otevřel bránu a byl pryč.

„Tak pojď,” řekla Sidi dívce, „připravíme vám příbyteček za ohradou fuňů. Tam se vám bude spát jako v pokojíčku. Večeřela jsi?”

„Něco málo.”

„Dobře. Než ti připraví lůžko, vyžebřám v kuchyni jednu večeři navíc. Počkej se svým chráněncem tady. Pokud jsem dobře rozuměla, nemá rád velkou společnost.”

„To je pravda,” přikývla Hanka, „ze začátku utíkal při každém pohybu v okolí, zklidnil se až teď, když mu není dobře.”

Útočiště, které jim v tak krátké chvílce připravili, bylo hezké a pohodlné. Sidi přinesla z kuchyně pečivo, sýr a zeleninu pro Hanku a pro dráčka nakrájenou rybu obalenou v bylinkách. Potom jim popřála dobrou noc a oni konečně zůstali sami. Na Hanku dolehla únava, hned po jídle zalezla do spacáku. Pokusila se Drobkovi, jak si ho nazvala, chvíli vyprávět, ale usnula uprostřed třetího slova.

Spala tvrdě až do rána. Když se probudila, zjistila, že má prázdnou náruč. Dráček seděl kousek od ní a konzumoval rybu. Usmála se a tiše ho pozorovala. Sotva dojedl, nasunul se zpět k ní a utřel si čumák do jejího trika.

„Ty lumpíku,” řekla mu tiše a ještě na chvílku zavřela oči, aby si vychutnala několik dalších minut klidu. Zdálo se, že o život Drobka se už nemusí bát. No jo, ale co s ním? Asi by se měl seznámit se zdejšími lidmi. Přemýšlela, jestli ho má vzít s sebou do budovy, nebo ho nechat ve spacáku.

Nebyla si jistá, jak bude dráček reagovat. Nechtěla, aby zase bůhvíkam zmizel. Litovala, že s nimi nepřišel i Rafan s tulíkem. Plavík byl prokazatelně jediný, kdo se dokázal aspoň trochu vyznat v dráčkově chování. Do začátku školy

jim zbývaly necelé dva týdny a Hanka si neuměla představit, co bude dál.

Nakonec se rozhodla, že nechá dráčka na místě a půjde se dovnitř umýt a najíst. Drobek se na ni nedůvěřivě zadíval, když vstala a nechala ho ve spacáku samotného. Podrbala ho a drakovsky mu vysvětlila, že se jde umýt a najíst, ale brzy se vrátí. Neměla sice pocit, že by jí rozuměl, ale zůstal v klidu.

Hance se velice ulevilo, když se opláchla a převlékla si upatlané, propocené a trochu i potrhané triko. V jídelně zastihla Sidi, a tak si se svým tácem přisedla k ní.

„Jak mu je?“ vyzvíдалa.

„Něco málo snědl a vypadá mnohem lépe. Tvůj dotek je zázračný, Sidi.“

„Nepřeháněj,“ řekla léčitelka, ale chvála ji viditelně potěšila.

„Akorát jsem trochu bezradná. Nevím, jak s ním zacházet. Mám ho nechávat venku samotného, nebo ho brát s sebou, aby si zvykal na lidi. Porad' mi.“

„To je těžké. Bohužel ti zatím nikdo poradit nedokáže. Ale řeknu ti aspoň, co vím.“

Sidi si dolila ještě trochu kávy, asi aby se jí líp povídalo, a s vážným výrazem se podívala na Hanku.

„Asi už ses doslechla, že se poslední dobou stávají drakům divné věci. Mám na mysli únos mláděte zelených draků a ukradená dračí vejce. Za tím vším vězí něco, nebo spíš někdo s nekalými úmysly. Draci tvrdí, že je za tím člověk. Mezi námi děvčaty, já s nimi v duchu souhlasím. Doposud nikdo neví, o koho jde ani co má za lubem. A najednou se tu zničehonic objeví mládě draka, který nikde na našem kontinentu nežije. Takže se musíme ptát, zda se vylíhl z vejce, které také někdo ukradl. A protože nemáme informace, nezbyvá, než se řídit instinktem. Prozatím sem Bdělí poslali aspoň Felicii Ferinovou, aby zjistila o dráčkovi vše, co bude v jejích silách. Pokud vím, tak prošla tisíce

záznamů, než vypátrala, že tihle malí draci žijí v Souostroví delfína na několika menších sopečných ostrůvcích. Bohužel ale nenašla nikoho, kdo tam byl. Včera večer jsme mluvili o tom, že se do těch odlehlých končin bude muset vypravit osobně, aby měl náš malý pacient šanci se vrátit tam, kde žijí jeho příbuzní.”

„Je to hodně daleko?”

„Felicie počítá se dvěma týdny plavby po moři, pokud najme nejrychlejší loď a počasí bude příznivé.”

„Taková dálka,” vydechla Hanka, „fakt nechápu, jak se to mrně dostalo až sem.”

„To zatím nechápe nikdo. Felicie bude mít hodně starostí, aby tenhle složitý úkol vyřešila. Víš, že kdysi chtěla být ochránkyní?”

„Opravdu?”

„Ano. Mojerana ji trénoval a prý byla opravdu dobrá. Jenže Diana Rena tvrdila, že má skvělý vliv na děti, a přemluvila ji, aby začala učit. Možná k tomu trochu přispělo i to, že jako učitelka mohla jezdit na závody supervolonu, což by jako ochránkyně nestíhala.”

„A kde je teď?” rozhlédla se Hanka.

„Jela vyvětrat našeho tleskavce. Potěšilo ji, že právě tvůj nápad udělal z ubohého pacienta šťastného zdravého jedince, až na ty oči samozřejmě. Přála si vidět našeho dravce v akci, tak jsem ji poslala na projíždku. Měla by se vrátit každou chvíli.”

„Včera přijela v doprovodu pana Pohromaka, to je otec mých spolužáků. On také pátrá po dracích?” vyzvídala opatrně Hanka.

„Kdepak. Ten hledá toho lumpa, co za vším vězí. Doufám, že ho brzo najde. Napjaté poměry mezi draky a lidmi by mohly přinést hodně nepříjemností. Děsím se možnosti, že by došlo k otevřenému konfliktu mezi nimi a námi... Raději na to ani nemyslet!”

„Budu se muset jít podívat na Drobka, slíbila jsem mu, že brzo přijdu. Asi mi nerozumí, ale bude lepší, když na něj dohlédnu, než se úplně zotaví.”

„Půjdu s tebou,” řekla Sidi a dopila poslední lok kávy.

Venku potkaly Ferinovou. Hanka si uvědomila, že učitelka vypadá mnohem mladší, než jak ji vnímali ve škole. Byla nadšená z jízdy i ze zážitku.

„Konečně jsem na vlastní oči viděla, proč se jim říká tleskavci. Hned po zvuku tlesknutí zmizel a objevil se těsně nad sedlem s rolničkami. Nikdy bych nevěřila, že může slepý pták dokázat něco takového, to je fakt úžasné,” vyprávěla po cestě léčitelce celá rozzářená.

Hanka došla k dráčkovi jako první a vzala ho do náruče. Cítila jeho drápky přes triko až na těle. Jestli to takhle půjde dál, nebude mít za chvíli co na sebe. Za ní potichu dorazily obě ženy. Sidi opět vztáhla ruku a položila ji na dráčkovu hlavu. Slastně přimhouřil oči, a dokud se ho dotýkala, nehýbal se. Pak se na ni důvěřivě zadíval, jako by si ji chtěl zapamatovat. Ferinová stála opodál a prohlížela si ho.

„Asi bychom ho opravdu měli začít přivykat na lidskou přítomnost,” řekla tiše Sidi, „kdoví jak dlouho tu bude muset zůstat. Neměl by se bát zdejších léčitelů a pracovníků.”

Hanka si opět uvědomila, že se zanedlouho vrátí do školy. Přišlo jí líto, že tu bude muset Drobka nechat. Na druhou stranu uznala, že ve škole by to s ním rozhodně nešlo.

Vzpomněla si na Rafana, jaké potíže měl v prvním ročníku s tulíkem. A ten je mnohem menší a rozumnější. Kdepak! Dráček musí zůstat tady. Seznámí ho s ostatními a naučí ho, že mu nikdo neublíží a že tu může bez obav setrvat.

„Pokusím se najít jeho příbuzné a urovnat celou záležitost co nejdřív,” řekla profesorka skoro šeptem, „odjíždím hned po obědě.”

„Doprovodím tě,” řekla Sidi, vzala Ferinovou kolem ramen a odvedla ji pryč.

Hanka ucítila závan vzduchu a v příštím okamžiku měla prázdnou náruč. V téže chvíli se dráček objevil u zbytků jídla a hned se do nich s chutí pustil.

„Opravdu je ti líp,” zasmála se Hanka. Napadlo ji, zda vůbec dokáže létat, když je zvyklý se přemisťovat tímto způsobem. Vytrépana spacák a s obavou se zadívala na oblohu. Od rána bylo zataženo. Rozhodla se přenést spacák pod střechu, aby nezmokl. Dráček se spokojeně krmil. Nechala ho na místě a zamířila k budovám.

„Puf,” zničehonic měla v náruči nejen spacák, ale i Drobka. Uslyšela podezřelý trhavý zvuk, jak se zachytil drápkem trika.

„Já jsem ti přece nechtěla utéct,” řekla mu vyčítavě a pokračovala v cestě.

U budovy její chráněnc zneklidněl. Odložila tedy spacák na lavici pod převislou stříšku a vzala svého společníka na procházku kolem útulku. Pro povídání o zdejších prostorách zvolila instinktivně drakonštinu. Připadalo jí, že při poslechu téhle řeči jeví Drobek mnohem více zájmu. Dorazili až k ohradě fuňů, kteří byli pochopitelně zvědaví a hned se přišli podívat blíž. Chromý fuň se svou družkou natáhli tlamu až k dráčkovi. Hanka očekávala, že se poleká a zmizí z její náruče, ale nic takového se nestalo. Skoro to vypadalo, že se očíhávají navzájem. Další dva fuňové byli napatlaní proti kožní plísni a snažili se Hanku přesvědčit, že malé podrbání by ji nijak nezdrželo. Když nejevila snahu se s nimi dohadovat, zklamaně odkráčeli.

Potom se objevila profesorka Ferinová, přišla se rozloučit.

„Slyšela jsem, že na něj mluvíš drakonštinou. To je velmi dobrý nápad,” pochválila ji. „Asi se nestihnu vrátit do začátku školy. Tak mi neudělejte ostudu a chovejte se

způsobně. Snad se mi brzo povede najít pro tohle mrně rodiče nebo opatrovníky.”

„Budete nám chybět,” potřásla jí Hanka rukou. „Hlavně dobře dojeďte.”

„Pokusím se vrátit s dobrými zprávami,” kývla Ferinová a otočila se k odchodu.

Za tři dny dorazil do útulku Rafan a všichni tři Mojeranovi.

„Tak co nového? A jak se máte?” halekali tak nahlas, že dráček, který se krmil vedle Hanky, udělal „plof” a zmizel.

„Abyste uviděli mého společníka, nesmíte být tak divocí,” napomenula je Hanka.

„On zmizel?” zklamaně se rozhlédl Tom.

„Úplně zmizel? Nadobro?” vyzvídal Sam.

„Snad ne. Doufám, že se vrátí,” zasmála se Hanka a rozcuchala klukům na přivítanou vlasy. „A jak se máte vy dva?”

„Špatně,” konstatoval Sam, „děda nám sliboval, že na Ostrov volby pojedeme už letos, ale najednou změnil názor. Co když si to příští rok zase rozmyslí, a my se tam nedostaneme vůbec?”

„Určitě se tam jednou dostanete. Děda to s vámi myslí dobře.”

„Jo! Přesně tohle říká, když nám zakazuje zábavu!” mračil se Sam a šel se s Tomem ubytovat.

„Jsem ráda, že jste přijeli,” řekla Hanka Rafanovi a podrbala tulíka.

Náhle se zachvěl vzduch a dráček byl opět v její náruči.

„Koukám, že už se trochu otrkal,” usmál se kamarád a pustil Plavíka na Hančino rameno. Tulík se opatrně natáhl k dráčkovi, jemně ho švihl svým dlouhým ocáskem a schoval se Hance za krkem. Drobek se po něm natáhl a Hanka měla v triku další skobu od jeho drápků.

„Hele, takhle tedy ne,” chytila dráčka za ocas, když to začalo vypadat, že se budou s tulíkem honit kolem její hlavy. Chtěla druhou rukou polapit Plavíka, ale hladce se jí vyhnul,

seběhl po nohavicích na zem a uháněl okolo Rafana. Dráček se vmžiku přemístil rovněž na zem těsně před tulíka. Ten ho znovu ometl ocáskem, prudce změnil směr a oba se začali honit kolem dětských nohou.

„No,” ušklíbl se Rafan, „zdá se, že si moc klidu neužijeme.”

„To tedy ne,” souhlasila Hanka, „Drobek se sice ještě občas leká a tu a tam zmizí, ale brzo je zase zpět. Jen ho nemohu přesvědčit, aby se nechal chovat i od jiných lidí. Pořád se umíněně vrací ke mně.”

„Asi ho budeš muset vzít s sebou do školy. Třeba ti povolí domácího mazlíčka,” sledoval Rafan dovádějící dvojici.

„Nepovedenej humor,” sjela ho Hanka pohledem.

„No, když si představím, co by tihle dva provozovali ve třídě, asi bychom v příštím roce propadli oba.”

„Jak ho mám naučit, aby se kamarádil i s někým dalším?” vzdychla dívka.

„Představ si sebe, kdyby tě někdo přesvědčoval, abys kamarádila s někým jiným než s námi.”

„To by se mu. asi nepodařilo,” odpověděla zamyšleně a draka, který se zastavil u jejích nohou, zdvihla do náruče.

„Obávám se, že nám tenhle Drobek,” Rafan se dotkl dráčkovy hlavy a nechal se očichat, „poněkud zkomplikuje příští dny.”

Dráček se postupně osměloval. Přestal z Hančina náručí utíkat, když se objevili lidé. Dokonce byl ochoten strpět dotyky, pokud se chovali klidně a tiše. S jídlem problémy nebyly, slupnul všechno, co mu předložili. Snad jen zeleninu nemusel. Všichni tvrdili, že vyrostl, jen Hanka, jak s ním byla ve styku neustále, nic nepozorovala.

„Měla bys ho naučit, že není vždycky vhodné, aby setrval v tvé náruči,” radil jí Rafan.

„Mám ho od sebe odstrkovat?” zamračila se.

„Uvědom si, že je to dítě, které nehorázně rozmazluješ. Pokus se vnést do vašeho kontaktu trochu disciplíny. Jdi dopoledne pomáhat Sidi, a když se bude dožadovat pozornosti, dej mu znát, že pracuješ a budeš se mu věnovat později.”

„Já nevím...” měla pochybnosti Hanka, ale když o tom přemýšlela, uznala, že má kamarád pravdu. Teď už nebyl nemocný a nebylo třeba se mu věnovat nepřetržitě.

Druhý den dopoledne zašla za Sidi a oznámila jí, že chce pracovat. Drobkovi se to zpočátku nelíbilo, ale když se několikrát vnutil Hance do náruče při vyvážení odpadu z klecí, posadila ho nakonec do kolečka doprostřed hromady hnoje. Poprvé ho viděla prskat a rozčilovat se. Po třech dnech si na nový režim zvykl a spořádaně čekal, až se dívka vrátí z práce.

„Zítra odjíždíme,” připomněl jí večer Rafan, „zvládneš to?”

„Já nevím,” přiznala, „je mi, jako bych opouštěla bezmocné dítě.”

„Sidi se o něj postará.”

„Asi ano. Ale stejně to bude těžké.”

„Prostě od něj ráno jakoby odejdeš do práce a už se nevrátíš. Bude muset přijmout péči ostatních.”

„On ale pozná, že odcházím.”

„Nesmysl. Jak by mohl?”

„Už dneska byl neklidný, cítí, že je něco v nepořádku. Mám o něj strach.”

„Měj rozum. Přece víš, že by to s ním ve škole nešlo.”

„Vím. Ale co když mě bude zase hledat?”

„Domluv se se Sidi, aby ti dala vědět, kdyby se něco přihodilo. Na ni je spoleh. Důvěřuj jí.”

Hanka se tvářila tak nešťastně, že ji Rafan objal, aby jí dodal odvahu. Pak se sebrali a šli společně za Drobkem. Už několik dní spala Hanka s dráčkem pod střechou, protože venku bylo mokro. Pokud okno zůstalo otevřené, byl její

chránělec spokojený. Dnes tedy naposledy... Sice už spával na dece vedle ní, ale občas ho přistihla, jak se během noci stěhuje do jejího spacáku. Dvě předchozí noci spala s nimi společně i Sidi. Léčitelku měl dráček rád a nechal se od ní vzít do náruče. Sám k ní ale nikdy nepřišel.

„Už jsem mu donesla večeři,” řekla Sidi, když vstoupili do místnosti.

Dráček se nacpával vařenou rybou a spokojeně pomlaskával. Okem mrkl, kdo přišel, ale když poznal Hanku a jejího kamaráda, zase se plně věnoval jídlu.

„Připomíná mi Svátu,” pousmál se Rafan jeho apetitu.

„Proboha, já na něj úplně zapoměla,” vykulila oči Hanka, „vždyť my ani nevíme, jestli se vrátí do školy.”

„Musím ještě zkontrolovat několik pacientů,” řekla Sidi, když se posadili poblíž Drobka, a odešla.

„Tak ho zkontaktuj. Teď nás chvilku nikdo rušit nebude.”

Hanka si v mysli představila spojovací krystal Sváti.

„A mě nepozveš?” připletl se do její komunikace i Plam.

„Jasně že jo. Ale teď potřebuji mluvit se Svátou. Takhle na dálku jsem ho ještě nevolala, musím se soustředit,” odpověděla drakovi a znovu se pokusila vyvolat obraz zelené slzy.

„Pomůžu ti,” napojil se magicky Plam a slza se rozzářila zlatými jiskřičkami a siluetou Svátova obličeje.

„No to je dost, že se taky ozveš,” pronesl kamarád místo přivítání, „chvilku s vámi člověk není a už má pocit, že jste ho škrtili ze svého života.”

„Promiň, bráško, měla jsem nějaké starosti,” omlouvala se Hanka a zaktivovala i Rafanův krystal, aby mohli být všichni při rozhovoru pohromadě. Ucítila, jak jí drakova energie pomáhá při udržování kontaktu. Když na to byli dva, společný rozhovor byl jednodušší a stabilnější.

„Taky mám starosti,” posmutněl Sváťa.

„Otec ti nedovolí studovat v Santareně?” polekala se dívka.

Sváťova tvář se pousmála: „Chyběl bych vám, co?“
„Nenapínej a přízněj barvu,” vložil se do toho Rafan.
„Studovat mi dovolí, ale bydlet s vámi nemůžu. O tom nechce ani slyšet.”

„A jak to budeš dělat?”

„Od čeho mám Vrona? Každý den mě vezme do Santareny a odpoledne vyzvedne.”

„No sláva! Aspoň že to,” radovala se Hanka, „bez tebe by nám bylo smutno a do sušenek by se nám dali moli.”

„Však to byla pěkná makačka tátu přemluvit, aby mě nešoupl jinam. Dokonce jsem musel i brečet. Ségra mi při tom vydatně pomáhala, myslím s tím brekem, takže to nakonec otcova nervová soustava vzdala a on mi dovolil pokračovat ve studiu tam, kde jsem začal.”

„To by musel mít tvůj táta místo srdce skálu, abys ho svým kukučem neudolal,” konstatoval spokojeně Rafan.

„Ráda bych ti ještě ukázala toho, kvůli komu jsem měla poslední dva týdny starosti,” řekla Sváťovi Hanka a ohlédla se na Drobka, který mezitím dojedl a se zájmem je pozoroval. Chtěla, aby se kamarád pokusil přestoupit k ní do krystalu, ale vtom se do jejich spojení dostalo cosi rušivého.

„Co to je?” zeptala se neklidně dívka, když se vedle krystalů jejích kamarádů rozhořel plamínek.

„To je tvůj dráček,” odpověděl Plam, „nevím přesně, co a jak dělá, ale je na téhle rovině spolu s námi.”

„Dráček, kterého jsme viděli v rezervaci, je s tebou?” podivil se Sváťa.

„Netěš se, do školy si ho nebereme,” řekl Rafan, „a co Vron, pořád nic nového?”

„Je fajn, ale na nic dalšího z minulosti si nevzpomněl. Pořád jsme tam, kde jsme byli po vašem testu.”

„Škoda.”

„Volá mě táta, musím jít. Omlouvám se,” řekl Sváťa a zmizel z kontaktu.

Rafan se odpojil hned po něm.

„To tvoje mrně má zajímavé schopnosti,” řekl Plam, „na to, že je ještě mládě, je podivuhodně magicky zdatné.”

„Zítra ho musím opustit a vrátit se do školy,” povzdechla smutně Hanka.

„To víš, s námi draky je to těžké. Taky bych tě rád viděl, a nemohu,” posteskl si Plam.

„Máš pravdu. Jsou věci, s kterými se hnout nedá,” poslala mu Hanka pohlazení aspoň v myšlenkách a ukončila spojení.

Drobek na ni tázavě hleděl, a když zpozoroval, že se usmála, vlezl jí na klín.

„Můj maličký,” řekla mu drakovsky, „zítra musím odejít.”

Přitiskl se k ní, jako by rozuměl.

Ráno se probudila dřív než dráček a Sidi. Rychle shrábla své věci a vypadla z místnosti. Šla se umýt studenou vodou, a když se oblékala, tekly jí slzy jako na pohřbu. Nenašla v sobě sílu se tam vrátit a rozloučit se. Seděla v umývárně, dokud za ní nepřišla Sidi.

„Tady jsi. Všude tě hledáme. Už je čas vyrazit,” řekla skoro stroze, aby Hance umožnila důstojný odchod. Moc dobře chápala, jak jí je. I ona leckdy těžko nesla odchod svých pacientů, které zachránila proto, aby se mohli vrátit zpět do přírody.

Rafan jí venku mlčky podal sbalené zavazadlo a kus chleba od snídaně. Pak vyrazili společně se strážcem, který mířil stejným směrem jako oni.

Veřejné brány je dovedly do Santareny, kde je očekával Zachariáš.

„Jak víš, kdy přijedeme?” divil se Rafan.

„Jó, trpaslíci vědí všechno,” uchechtl se jejich patron a odvezl si je domů.

Vyšplhali do stromového domečku v zadní části zahrady a důvěrně známé prostředí je uvítalo mírným nepořádkem, který tu nechali při odjezdu. Tulík dokonce pod stolem našel zapadlý kus sušenky a tvářil se blaženě, když tu starou

zaprášenou pochoutku konzumoval. Zastesklo se jim po Svátovi. Vron z nich před dvěma roky udělal sourozence a teď se opravdu cítili, jako by v jejich rodině někdo chyběl.

„Žádný smutnění, jdeme si zalítat!“ rozhodl náhle Rafan a setřel prach z vylepšené efdvojky.

„Tak jo,“ kývla Hanka a sáhla po své eftrojce. Potřebovali ze sebe setřást lítostivé myšlenky a supervolon se k tomu hodil víc než dobře.

Společná večeře se Zachariášem se protáhla skoro do noci. Mezi jídlem povyprávěli všechno, co zažili. Trpaslík byl dobrý posluchač a dožadoval se dalších a dalších podrobností, aby byl v obraze.

„Sakra, to je smůla, že jsem se s ním nesetkal,“ brblal do vousů, když se doslechl o Vronovi a o tom, že si kouzelný džin není schopen vybavit vzpomínky ze své minulé existence.

„Dokonce i úplně jinak vypadá,“ vzdychla Hanka, „nebýt testu, při kterém si vzpomněl na svou přísahu, asi bych začala pochybovat o jeho totožnosti.“

„Chtěl bych s ním mluvit,“ řekl Zachariáš, „jestli se tu ještě někdy ukáže, něco si vymyslete a přiveďte mi ho.“

Ano?”

„Nebudeš mu chtít ublížit, že ne?“ sondovala opatrně Hanka, která znala trpaslíkovy drsné zvyky.

„Copak někdo může kouzelnému džinovi ublížit?“ zhluboka se zasmál.

„Budeš se divit, ale může,“ zamračila se.

„Promiň. Nechtěl jsem tě ranit. Nic zlého na něj nechystám. Jen ho ke mně co nejdřív dovedte.“

„Doufáš, že na tebe si vzpomene?“

„To ani ne, ale. Promiň, nemůžu o tom mluvit. Jenom bych byl rád, kdyby se u mě zastavil.“

Rafan si trpaslíka nedůvěřivě prohlížel, ale na nic se nevyptával.

„Co myslíš,“ zeptala se Hanka Rafana, než šli spát, „proč tolik stojí o to, aby viděl Vrona?“

„Řekl bych, že mají nějaké společné tajemství, které nechce prozradit.“

„Moc bych si přála, aby byl náš kouzelný džin jako dřív...“

„Není náš. Je Dundarův. A buď ráda, že si pamatuje aspoň na tebe.“

„Já jen.“

„Hele, ségra, nechceš to nechat na ráno? Mám pocit, že usnu dřív, než dojdu do postele.“

„Jasně. Tak dobrou noc.“

„Dobrou.“

Nové předměty

První školní den se na náměstí vytvořila obvyklá fronta na vstupní kabinky. Tentokrát se davem prodírali bez doprovodu. Usměrnili pár bezradných prváků a po půlhodině se dostali dovnitř. Znamé prostředí školy je vítal jako druhý domov. Nebylo to tu vždycky snadné, ale od chvíle, co sem vstoupili poprvé, se jejich život obohatil. Pravděpodobně bude učivo náročné i v tomto školním roce, ale tak už to chodí. Pomalu se loudali k amfiteátru a neustále se rozhlíželi, zda někde nezahlednou Sváťu.

„Rafi,” ozvalo se za nimi.

Ohlédl se a Hanka se pokusila o úsměv. Panebože, Anděla! Hned první den - to je nadělení, pomyslela si, když Rafan spolužačku rozzářeně políbil do vlasů.

„Musím jít, aby mě nezahledli bráchové,” řekla tiše, pohladila tulíka i Rafanovo rameno a ztratila se v davu.

Hanka přemýšlela, zda na ni opravdu žárlí. Zkusila si představit, jak by se cítila, kdyby se takhle důvěrně choval Rafan k ní. Rozlila se v ní téměř fyzická úleva, když si uvědomila, že by jí to vadilo. Mnohem raději ho měla vedle sebe jako velkého bratra, který ji zná, umí jí poradit, vynadat a chová se k ní jako kamarád. Najednou byla Anděle vděčná, že existuje a že je to ona, kdo je objektem Rafanova zbožňování. Hance úplně stačilo, že se k ní občas důvěrně choval Sváťa. Jenže ten byl proti ní malej a bylo jednoduché ho usměrnit do patřičných mezí.

„Baf!” Skoro nadskočila, když se za nimi objevil ten, na koho právě myslela, a radoval se z jejího leknutí.

„Málem jsem vás v tom davu ani nenašel. Přišli jste sami?”

„Jasně. A ty?”

„Taky. Vron mě vzal do města, ale pak se musel vrátit. Vyzvedne mě odpoledne po oslavě.”

„Bezva. Aspoň máme trochu času si popovídat o novinkách.”

Usadili se v nejvyšším patře amfiteátru a rozesmáli se, když Sváťovi zakručelo v žaludku.

„Koukám, že se nic nezměnilo,” ušklíbl se Rafan, „měli tě nechat trochu najíst, abys nerušil svým hladem projev ředitele.”

„Hele, nevíte, co je s Ferinovou? Hodinky mi tvrdí, že nás letos bude mít na starosti Jasanov a Diana Rena.”

„Náhodou víme...” odpověděla Hanka, vtom ale vystoupil před obecnstvo ředitel a mávl na všechny, aby se utišili.

Slova, která jako prvňáci nedočkavě lapali, aby jim nic neuniklo, jim teď připadala nudně stejná. Opakovaně jim vtloukali do hlavy, že tu nejsou proto, aby se naučili kouzlit, ale proto, aby dokázali usměrnit svůj sedmý smysl ku prospěchu svému i svého okolí. Stále dokola zdůrazňovali, jak je zbytečné plýtvat magií na něco, co lze udělat i bez ní, a že je žádoucí, aby minimem svého talentu dosáhli maximálního výsledku. Dál Hanka neposlouchala. Napadlo ji, co asi dělá Drobek a jak snáší její nepřítomnost.

„Tak jdem, pospěšte si, ať si můžeme vybrat,” pobízel je Sváťa, když skončily officiality a starší žáci dostali rozchod.

„A teď povídejte,” dožadoval se kamarád, když naplnil svůj tác neuvěřitelnou směsí dobrot a uvelebil se s ním na trávniku.

Vyprávěli mu vše, co zažili od okamžiku jeho odchodu. On jim zase na oplátku líčil, jak se učil přebalovat mimino a co všechno to obnáší.

„A Miranda?” zeptala se Hanka na vztahy s macechou.

„No, zvykáme si na sebe,” pokrčil rameny Sváťa, „je ráda, že jí pomáhám.”

„Aha,” porozuměla tomu Hanka, jako že nic moc.

Ani si nevšimli, jak čas utíká, ale hodinky je zavolaly do třídy. Letos do ní po úspěšně složené postupové zkoušce patřil i Rafan.

„To je super, že chodíš s námi,” radoval se Sváta. „Aspoň se víc uvidíme.”

Ve třídě je přivítal profesor Jasanov a zástupkyně školy Diana Rena. Oznámila jim, že jejich učitelka Ferinová bude nějakou dobu nepřítomná, takže ji bude zastupovat. Vyjádřila očekávání, že se všichni budou věnovat studiu s plným nasazením, a upozornila je, že třetí ročník vyžaduje, aby uhájili alespoň třicet žetonů, a na konci května je budou čekat zkoušky ze dvou předmětů, které si zvolí jako svou specializaci. Potom předala slovo profesorovi a odešla.

Rafanův tulík využil rušnou chvíli při odchodu zástupkyně a vyrazil mezi lavice, aby se seznámil s novými spolužáky. Okamžitě tím vyvolal všeobecnou nepozornost a povyk těch, kterým přeběhl po hlavě nebo rameni. Jasanov se ohlédl, aby zjistil příčinu nepatřičného hluku, a lehce povytáhl obočí.

Přistoupil k Rafanovi: „Jak že se jmenuje tvůj tulík, chlapče?”

„Plavík,” odpověděl profesorovi a s obavou sledoval jeho výraz.

Jasanov došel až k lavici, kde tulík dostal od dětí kousek jablka a rychle se ho snažil nacpat do tlamičky.

„Plavíku, prosím, pojd' ke mně,” řekl profesor a natáhl ruku k tulíkovi. Ten chvíli váhal, zda má utéct či poslechnout, ale když ruka muže nehybně čekala, opatrně na ni nastoupil.

„O tulících se povídá,” přiblížil ruku s Plavíkem blíž ke svému obličej, „že jsou to milí a inteligentní tvorové. Proto předpokládám, že i ty pochopíš, že během vyučování není vhodné vyrušovat pobíháním a že nebudeš chtít svému partnerovi dělat ostudu svou nevychovaností.”

„Já hodný a ticho, když moudrý muž mluvit,” odpověděl tulík nahlas.

„Oceňuji tvé rozhodnutí, Plavíku. Vidím, že si budeme rozumět,” usmál se Jasanov a vrátil tvorečka na lavici před Rafanem.

„Páni, to bylo dobrý,” ocenil profesorův přístup Sváťa.

„A nyní opět prosím o vaši pozornost. Paní zástupkyně má bohužel mnoho povinností, takže dokud se nevrátí profesorka Ferinová, budu s vámi trávit více času já. I v tomto roce budeme probírat magii teoreticky i v praxi. Nově se budeme věnovat technikám magického vyhledávání. Je to velice užitečná znalost a je ve vašem zájmu, abyste se v ní zdokonalili co nejvíc.”

Profesor vyvolal před žáky obraz draka, jednorožce a sirény. Pod každým obrázkem se objevily tři nápisy.

„Ve třetím ročníku už se dostáváte k oborům, které jsou zaměřeny přímo na vaše schopnosti. Kdo má na hodinkách draka, měl by nejlépe zvládnout předměty blízké vzduchu a ohni. Pokud chcete po ukončení školy najít dobré zaměstnání, doporučuji vám jako ideální výběr specializaci ovlivňování počasí a k tomu hledání podzemních zdrojů. Chcete-li ale pokračovat ve studiu, zvolte si základy přemísťování.”

Pak profesor ukázal na vedlejší sloupec: „Kdo má na hodinkách jednorožce, měl by si pro praxi vybrat základy léčitelství a první pomoci a vedle toho i byliny a jejich praktické využití. Pro další studium je tu zase jedna náročnější specializace s názvem zachování rovnováhy.”

Jasanov si odkašlal, zkontroloval, jestli mu žáci stále věnují pozornost, a pokračoval: „No a vy, kdo máte sirénu, si asi nejlépe poradíte při věštění z karet nebo v oboru proměny a iluze. Je tu i specializace s názvem krizové vyjednávání, ale ta předpokládá další hlubší studium, protože bez psychologie a znalostí jinodruhových zvyklostí se při tom neobejdete.”

Přihlásila se jedna dívka a profesor kývl, aby promluvila.

„Můžeme si vybírat i z předmětů, které mají jiná znamení, než jsou na našich hodinkách?“

„Samozřejmě. Tohle označení je jen pro vaši snadnější orientaci a má výhradně doporučující charakter. Někteří z vás mají nadání různě kombinované, takže záleží spíš na tom, ke kterému oboru máte blízký vztah a myslíte si, že by vás bavil.“

„A pane profesore, co když si vybereme špatně a neovládáme to?“

„Během prvních tří měsíců můžete vyzkoušet i několik oborů, než se rozhodnete pro ty dva, z kterých budete na konci roku skládat zkoušky.“

Profesor dopřál žákům chvilku, aby si mohli šeptem vyměnit nejsilnější dojmy. Pak tleskl a pokračoval.

„Pro ty, kdo loni nedokončili procházení nechráněnou bránou a budou chtít nacvičovat tuto dovednost i letos, připravím rozpis tréninkových hodin.“

„A kdy se vrátí naše paní profesorka? Nemí nemocná?“

„Pokud vím, je úplně v pořádku, ale musela odcestovat. V této chvíli nedokážu říct, kdy se vrátí zpět do školy. Doufám, že to bude ještě před prvními prázdninami. Jinak na konci tohoto školního roku vás čeká náročný měsíc. Hned po zkouškách budete mít ve svých rukou slavnostní představení a já doufám, že se vytáhnete a vydáte ze sebe to nejlepší. Vydařená závěrečná slavnost je vždy tou nejdůležitější vizitkou naší školy.“

Pak je učitel propustil domů.

„Pojďte si ještě na chvilku sednout do jídelny,“ přemlouval Sváťa Hanku a Rafana.

„A nebylo by lepší, kdybys na Vrona počkal u nás doma?“

„Když já tátovi musel slíbit, že do Domova snů ani nevstoupím.“

„Ach jo,“ vzdychla si Hanka a zamířila k jídelně.

Jako vždy měli k dispozici nápoje, ovoce a sušenky. Posadili se u stolku s výhledem do zahrady a začali probírat možnosti svých specializací.

„Věštění z karet, proměny a iluze, fuj to je ale mizerný výběr,” rozčiloval se Rafan, „jediné, co mě zajímá, je krizové vyjednávání.”

„Já na tom nejsem o mnoho lépe,” vrtěla hlavou Hanka, „ovlivňování počasí nebo vyhledávání podzemních zdrojů mi vůbec nic neříká.”

„No, já to mám jasné,” zakousl se spokojeně do sušenky Sváťa, „beru to léčitelství a k tomu to, jak se to jmenuje? Jo, zachovávání rovnováhy. Sice nevím, co to bude, ale zní to nadějně.”

„Já zkusím základy přemístování,” drbala si bradu Hanka a vybavila si Drobka, jak tuhle disciplínu zvládal i bez studia, „no a k tomu... Lákalo by mě léčitelství a první pomoc.”

„Prima,” mrkl na ni Sváťa a neúspěšně se snažil tulíkovi zabránit v přístupu k sušenkám, „budeme tam chodit spolu.”

„Já fakt nevím,” vzdychl Rafan, „jestli přemístování nebo radši tu rovnováhu.”

„Tak zkus oboje a časem uvidíš,” řekla Hanka.

Ještě chvíli si povídali, ale nakonec jim nezbylo, než se rozloučit se Sváťou a vrátit se domů. Hanka se skoro těšila na to, až dostanou úkoly a nebude mít čas přemýšlet o Drobkovi. Večer, když s Rafanem za domkem trénovali magickou obranu, vzpomněla si Hanka, jak se jim dráček s tulíkem honili kolem nohou, a zapomněla dávat pozor. Díky tomu schytala takovou magickou pecku, až se jí zatočila hlava.

„Neublížil jsem ti?” třepal s ní Rafan, když se posadila do trávy a nemohla se nadechnout.

„Ne. To byla moje chyba, nedávala jsem pozor,” nabrala Hanka konečně dech.

„Pojďme radši domů,” navrhl Rafan, když vstala.

Hned další den si ze školy přinesli dlouhý seznam úkolů a měli co dělat, aby stihli aspoň nejdůležitější. Na myšlenky, co dělá dráček, Hance nezbyl čas. Jen v noci se jí pravidelně vkrádal do snů a ráno ho pak marně hledala ve své náruči.

Co s ním?

Ve čtvrtek po obědě si Hanku do své kanceláře zavolala Diana Rena. S trochou obav vešla do jejích dveří. Uvnitř kromě zástupkyně seděl i mladík, který si ji, když vstoupila, se zájmem prohlížel. Hanka se začervenala v rozpacích. Zástupkyně vstala a zdálo se, že si ničeho nevšimla.

„Mám pro tebe vzkaz z útulku pro nemocné magické tvory,” řekla a Hanku hned přešly všechny rozpaky. Pocítila strach z toho, co uslyší.

„Sidi si přeje, abych tě tam okamžitě poslala. Tvůj malý chráněnc zčera zmizel a neobjevil se ani dnes. Vypadá to, že utekl. Pokud jsem tomu správně rozuměla, důvěřuje tento tvor pouze tobě a bez tvé pomoci ho nedokážou najít.”

„Ani já nevím, jak ho najít,” namítla nešťastně Hanka a ztěžka polkla.

„Sidi si přeje, abys okamžitě přijela, takže tě uvolňuji na zbytek dnešního dne a na zítřek z vyučování. Tento mladý muž tě doprovodí. Nemusíš se bát, Nik je vyškolený ochránce a bezpečně tě dostane na místo. Nemáš si s sebou nic brát. Všechno, co budeš potřebovat, ti tam najdou.

Tvému bratrovi po vyučování řeknu, kam jsem tě poslala. Souhlasíš?”

„Ano,” kývla Hanka a mladík vstal.

„Tudy,” řekla Diana Rena a ukázala na dveře, kde byl aktivní nápis MĚSTO.

„Pojď do parku, ať nejsme nápadní,” řekl Nik, když se vynořili na náměstí. Přešli mezi stromy a tam mladík otevřel bránu. Dal Hance přednost a oba najednou stáli za ohradou fuňů v útulku.

„Už jste tady?” přivítala je vřele Sidi, když vstoupili do budovy. „To je dobře.”

Hanka chtěla promluvit, ale nějak se jí hlas zadrhl v krku, takže raději zůstala zticha.

„Díky moc, Niku, máš to u mě,” řekla léčitelka a políbila mladíka na tvář. Hanka překvapením zamrkala. Vždycky si myslela, že Sidi chodí s Girem.

„Prima. Já si to někdy vyberu. Tak se tu mějte fajn, musím letět,” zasmál se mladík, mrkl na Hanku a vyšel ze dveří.

„Jak se ti líbí můj bratr?” zeptala se dívky Sidi a usmála se, když viděla, jak se Hanka začervenala. „Nedělej si o něm iluze,” dodala, „o všech dívkách prohlašuje, že to jsou otravné slepice.”

Vzala Hanku kolem ramen a odvedla ji do místnosti, kde Drobek spával.

„Ze začátku na tebe čekal tady. Potom občas mizel, ale vracel se k jídlu. Až do včerejška tu pravidelně spal. Jenže včera večer se nevrátil, a když se neukázal ani dnes ráno, poslala jsem pro tebe, jak jsem slíbila. Doufám, že se do neděle objeví a uklidní se, když tu budeš. Nechci riskovat, že by zmizel úplně.”

„Snad neutekl daleko. Bojím se o něj,” vzhledla Hanka k léčitelce.

„Já taky. Ale věřím, že se vrátí. Zatím ti dojdu obstarat věci na spaní. Procházej se klidně po celém útulku a budeme čekat. Snad to vyjde.”

Hanka přikývla a smutně se ohlédla po pelíšku svého chráněnce.

Po nějaké době ale už nemohla procházení vystát a šla Sidi požádat o práci. Beznaděj prázdného odpoledne Hanku skličovala. Čekání pro ni bylo horší než tělocvik s Hugem Starem. V noci se jí jako obvykle zdálo o Drobkovi a ráno přesně jako v předchozích dnech se zklamáním zjišťovala, že má prázdnou náruč.

Pátek se neuvěřitelně vlekl. Snad nikdy nezažila tak dlouhý den. Bloumala od ničeho k ničemu a nic ji netěšilo. Drobek se nevracel. Přemýšlela, kde asi vězí a jak mu je.

Vyčítala si, že ho opustila a nechala napospas samotě a strachu.

V sobotu se objevil Rafan a dělal jí společnost. I Sidi začala ztrácet naději. Drobek jako by se do země propadl. Marně společně čekali až do nedělního večera, kdy Sidi jen bezmocně pokrčila rameny. Nebylo možné dál čekat a jeden z pomocníků doprovodil děti zpět do Santareny. Všichni byli zklamaní. Dráček zřejmě utekl nadobro. Byl to smutný nedělní večer.

Rafan se nemohl dívat, jak se jeho kamarádka trápí, a navrhl: „Promluv si aspoň s Plamem.”

„Promiň. Chci být sama,” zavrtila hlavou a zmizela ve své ložnici.

V pondělí opět začal školní kolotoč. Hanka se musela hodně soustředit, aby vnímala všechno učivo, které do nich učitelé hustili. Marně se ji její kamarádi snažili rozveselit. Brzo měla jejich pokusů o humor plné zuby a utekla místo oběda k řece, kde se posadila na břeh. Plynoucí voda uklidňovala. Kdyby tu tak mohl být aspoň Plam.

„Já tu přece jsem, kdykoli si na mě vzpomeneš,” učila ve své mysli kontakt, který svou myšlenkou vyvolala. „Proč jsi tak smutná?”

„Drobek zmizel.”

„To je mi líto.”

„Neměla jsem ho opouštět. Zůstal tam tak sám.”

„Není to tvoje chyba, že je pryč. Možná tě jen hledá a zase se vrátí.”

„Mám o něj strach. Neexistuje nějaký způsob, jak by se dal najít?”

„Rád bych ti pomohl, ale nic mě nenapadá.”

„Netrap se tím, Plame, já to nějak přežiju.”

„Počkej, na něco jsem si vzpomněl. Pamatuješ na ten plamínek, který jsme viděli při našem minulém spojení?”

„Ano. Tehdy jsi tvrdil, že je to náš malý dráček,” začalo Hanku zajímat, kam dotazem Plam míří.

„Zkus se na něj soustředit. Třeba by mohl mrňous pochopit, že ho hledáš.”

„Teď nemůžu, za chvíli nám začíná hodina, ale mohli bychom to zkusit večer.”

„Dobře. Ozvi se, až budeš mít volno,” souhlasil Plam.

Vtom do jejich spojení problikl plamínek, jak si ho Hanka pamatovala od minule. Ale to už kontakt s Plamem ukončila. Zahořela v ní však jiskřička naděje. Hned měla o fous lepší náladu.

„Procházka ti udělala dobře,” mrkl na ni Rafan, když se vrátila na hodinu s profesorem Jasanovem. Magické vyhledávání zatím nikoho moc nebavilo, protože probírali teorii a zdálo se jim, že profesor zbytečně bazíruje na podrobnostech. Tentokrát je ale mile překvapil, když prohlásil, že je čas na malý test jejich soustředění.

„Vezměte si nějaký malý jednoduchý předmět, třeba psací brk nebo kus papíru, a položte ho před sebe na lavici.”

„Může to být lízátko?” ozvalo se rozpustile ze zadní lavice.

„Beze všeho,” nenechal se vytočit učitel a počkal, až žáci splní, co jim řekl.

„Nyní se na předmět dobře podívejte, zapamatujte si jeho podobu. Ták, to je ono. Tím pohledem jste vytvořili mezi sebou a předmětem vazbu. Představte si ji jako světelný paprsek, který vede k předmětu z vašich očí. Pokuste se o maximální soustředění. Máte to?”

Opět chvíli počkal na jejich koncentraci.

„Nyní zavřete oči, ale pomalu a opatrně, aby zůstal světelný paprsek aktivní. Nechte zavřené oči a stále se soustřeďte.”

Profesor začal tiše přecházet po třídě a na každé lavici posunul předměty jinam, než byly původně. Když byl hotov, pokračoval: „Neotvírejte oči a pokuste se jen podle paprsku, který máte v mysli, natáhnout ruku a dotknout se předmětu

na lavici. Pokud se vám to podaří, aniž byste se podívali, budu to považovat za velký úspěch...”

Bohužel se to nepodařilo nikomu, protože právě v tom okamžiku se Hanka překotila i se svou židlí a spadla pod lavici. Všichni okolo v úleku vyskočili a veškeré soustředění bylo pryč.

„Vaše chování a vyrušování, slečno Vronová, je naprosto nepřijatelné. Okamžitě vstaňte a přistupte ke mně!” nařídil Hance rozzuřeně profesor. Všechny až zamrazilo z jeho přísného tónu a přikrčili se před našťvaným učitelem ve svých lavicích. O to víc spolužáky překvapilo, když se zpod lavice vynořil Hančin obličej a dívka se rozzářeně usmívala.

Rafan jí chtěl pomoci, ale dívka jen zavrtěla hlavou a vstala. V náruči měla tvora, na kterého ostatní jen mlčky zírali a nechtěli věřit svým očím.

„Našel mě, on se vrátil!” ukázala profesorovi dráčka, který vši silou zarýval dráčky do jejího trika a kůže. Tulík začal nadšeně povykovat a švitořit.

Profesor se několikrát zhluboka nadechl, potom se otočil ke třídě: „Opakujte si potichu látku z minulé hodiny.”

Hanku naléhavě postrčil směrem ke dveřím, kde aktivoval políčko zástupkyně ředitele. Vmžiku stáli v předsínce před jejími dveřmi a Jasanov prudce zaklepal.

„No, no, nejsem hluchá,” ozval se nerudný hlas a otevřela jim sama Diana Rena.

Jasanov postrčil Hanku dovnitř a zavřel za sebou dveře.

„Tohle by nemělo být možné,” řekl důrazně a kývl hlavou k dívce, „přece tu ručíme za bezpečnost dětí. Kdo sem proboha propašoval tohoto tvora?”

„Ale on...” chtěla začít vysvětlovat Hanka, ale všimla si, že na ni zástupkyně hledí a jemně vrtí hlavou. Autoritativním gestem ukázala na křeslo, do kterého dívka i s dráčkem váhavě usedla. Zástupkyně se postavila přímo před Jasanova: „Já to vyšetřím, pane profesore. Jestliže se někdo provinil proti školním pravidlům, ujišťuji vás, že bude

patřičně potrestán. Předpokládám, že se chcete vrátit do třídy, takže vás nebudu zdržovat. Dívku mi tady nechte, prověřím, co se přihodilo.”

„Jistě, paní kolegyně,” odpověděl trochu kysele Jasanov. Byl zvědavý, o co jde, a přál si být přítomen u výsledku. Zástupkyni ředitele se však neodvážil odporovat.

„Nemusíš se ničeho bát,” uklidňovala Diana Rena Hanku, když učitel odešel. Opatrně přistoupila ke křeslu a prohlížela si vyděšeného tvora, kterého dívka svírala v náruči.

„Nevěřila jsem Sidi, když mi vyprávěla, jak je malý,” řekla tiše a posadila se z druhé strany stolu. Pomalu přistrčila k dívce miskou se sušenkami. Hanka jednu vzala a nabídla ji dráčkovi. Ten se na Hanku díval se směsicí obav. Dívka tedy sušenku snědla sama a sáhla si pro druhou. Drobek ji přijal a hltavě ji spolkl. Když zlikvidoval poslední, vypadal klidněji.

„Pořád nechápu, jak tě mohl najít,” mnula si bradu zástupkyně.

„Právě jsme se učili magické vyhledávání a pan profesor zkoušel, jestli udržíme kontakt s předmětem, když zavřeme oči. Soustředila jsem se na světelný paprsek, a najednou můj paprsek vybuchl záplavou světla a dráček se ke mně přemístil,” vysvětlovala Hanka.

„Dokázal se napojit na tvoji mysl,” přikývla žena, „ale přesto by nemělo být možné, aby překonal ochrannou izolaci školy. Pokud se to rozkřikne, nebudou nám rodiče našich žáků věřit, že je tu bezpečno.”

„To mě mrzí,” odpověděla Hanka, i když jí bylo jasné, že zástupkyně žádnou odpověď nečeká.

Diana Rena mávla rukou, jako by chtěla naznačit, že tenhle problém teď není nejdůležitější. Dívala se na dívku a dráčka, který se jí zoufale držel a občas se vyděšeně rozhlédl. Přemýšlela, jak tuhle neobvyklou situaci vyřešit. Už se ve škole potýkala s nejrůznějšími problémy, ale tohle?

„Vypadá to, že má tvůj chránělec pořád strach,” pronesla nahlas.

„Asi ano. Je velice plachý a lekavý.”

„Co je potřeba udělat, aby se uklidnil?”

„Měla bych ho vzít ven na místo, kde budeme sami.”

„Obávám se, že teď byste venku takové místo hledali těžko. I když... Nestačila by velká otevřená terasa?”

„Ano, to by asi šlo,” souhlasila Hanka.

„Tak pojď za mnou,” vyzvala ji zástupkyně a na dveřích v předsínce označila nápis ROHOVÝ POKOJ.

Ocitli se ve velké slunečné místnosti. Celá jedna stěna a část další stěny pokoje, ve kterém teď stáli, byla prosklená.

Žena přistoupila k největší zasklené ploše a odsunula sklo do stran. Otevřeným prostorem pronikl dovnitř čerstvý svěží vzduch a dalo se vyjít na velikou terasu. Před Hankou se otevřel důvěrně známý pohled na řeku a nejbližší okolí školy.

„Počkej zatím tady. Pošlu sem nějaké jídlo pro toho malého i pro tebe. Pak se domluvíme, co dál.”

Diana Rena ještě přisunula na terasu jedno křeslo, a když se do něj dívka s dráčkem posadila, opustila zástupkyně místnost.

Páni, to je luxusní bydlení, pomyslela si Hanka a spokojeně se opřela v křesle. Pocit štěstí, že ji Drobek našel, v ní přetrvával. Začala svého malého chráněnce drakovsky konejšit a po chvíli zpozorovala, jak se mu klíží oči.

„Neboj se, už tě neopustím. Nedovolím, abys zůstal sám,” říkala mu, ačkoliv si neuměla představit, jak by se to dalo zařídit.

Po chvíli zaslechla, že do pokoje někdo vstoupil. Dráček sebou trhl, ale nezmizel. Ohlédla se a spatřila Rafana a Sváťu. Jeden nesl táč s rybami a druhý měl v rukou mísu s vodou a pod paží velký balík sušenek. Položili všechno vedle Hanky.

„Páni, tady je to nádherný,” obdivně zhodnotil pokoj Sváťa a postavil se tak, aby si mohl dráčka lépe prohlédnout.

„Máme tu s tebou počkat na zástupkyni,” vysvětlil Rafan a přitáhl si jedno z křesel na terasu vedle Hanky.

„Nedal by si dráček sušenku?” zeptal se Sváťa a načal balík, který donesli. Když se dráček ani nepohnul, strčil si ji do pusy. Než ji stačil dožvýkat, zmocnil se další sušenky tulík a vyběhl s ní po křesle až na Hančino rameno. Všichni se dívali, jak ji podává Drobkovi a jak si ji od něj dráček opatrně bere. Tulík nadšeně zašvitořil a odběhl pro další.

Po chvíli se Plavíkovi podařilo vylákat dráčka na podlahu. Chtěl se s ním honit, ale Drobek se šel napít a potom se začal věnovat tácu s rybami. Hanka si oddychla, když viděla, jak mu chutná. Další zvuk za nimi ale způsobil, že dráček zmizel a znovu se objevil u Hanky a zatínal jí drápky do trika.

V místnosti se objevili ředitel, Diana Rena a Jasanov.

Kluci se postavili a Hanka se napůl otočila i s křeslem. Vstát se neodvážila, aby Drobka nepoplašila.

„Vidím, že se pustil do jídla,” konstatovala spokojeně zástupkyně, zatímco si oba muži pozorně prohlíželi tvora v Hančině náručí.

„Měla bych pro vás návrh,” pokračovala Diana Rena a podívala se na děti, „radili jsme se s panem ředitelem a vaším třídním profesorem, jak to zařídit, aby Hanka nemusela přerušit studium po dobu, kdy se bude muset starat o svého chráněnce. Nebylo by vhodné nosit ho na vyučování. Ani rodiče spolužáků by to zřejmě nepovažovali za přijatelné. Třetí ročník ale umožňuje žákům požádat v odůvodněných případech o studium podle individuálního plánu.”

Hanka se zavrtěla a napjatě očekávala, co vymysleli.

„K tomu bych ovšem potřebovala i spolupráci vás dvou,” obrátila se na Sváťa a Rafana, „byli byste ochotni učit svou sestru všechno, co proberete v hodinách?”

„Určitě ano,” odpověděl hned Rafan, „ale nejsem si jistý, jestli to dokážeme správně.”

„Stejně jsme se vždycky učili společně,” přikývl i Sváťa.

„Dobrá. To by zjednodušilo situaci. Já bych se Hance věnovala dvakrát týdně a dohlédla na to, zda látku správně pochopila,” spokojeně pokývala hlavou žena.

„To ale není všechno. Ještě musíme vyřešit otázku víkendů. Z bezpečnostních důvodů nemůžeme dovolit, aby se tvůj dráček nekontrolovaně pohyboval po Santareně.”

„Ale on se ode mě ani nehne.”

„Já to vím,” přikývla zástupkyně, „ale ostatní tomu možná nebudou věřit a mohli by vás obtěžovat, nebo dokonce ohrozit i na životě. To nemohu připustit. Obávám se, že budu muset trvat na tom, abys i se svým malým drakem zůstávala během víkendů na školních pozemcích.”

Hanka si představila procházky opuštěnými prostorami kolem školy, cestami podél řeky a možnost zalétat si na louce jednorožců a usmála se.

„To je skvělý nápad. Myslím, že Drobkovi se tu bude líbit víc než ve městě.”

„Takže jsme domluveni,” kývla zástupkyně a s oběma muži odešla.

„Já tu chci taky s vámi bydlet,” ukřivděně vzdychl Sváťa.

„Hele, brácho, nemůžeš mít všechno. Máš rodinu, po které jsi celý svůj život toužil, tak si nestěžuj,” zarazil hned v počátku jeho sebelítost Rafan.

„Když ono je to jiné, než jsem si představoval.”

„Tak si laskavě vedle toho představ, jak stojíš na place v Útulném domově a máš na výběr, jestli se staneš sluhou nebo drábem nebo budeš mít *šťěstí* a budou tě šikanovat vojáci.”

„No jo, já vím, že máš pravdu, jenom bych tu hrozně moc chtěl být s vámi.”

„Vždyť přece budeš. Tatkoví řekni, že kvůli nepřítomnosti naší třídní učitelky se nám některé hodiny posunuly skoro až

do večera, což je víceméně pravda, a doma pak můžeš jen přespát.”

„To je fakt, to by mohlo vyjít.”

Ode dveří se znovu ozvaly kroky. Tentokrát přišla zástupkyně sama.

Přitáhla si k nim křeslo na terasu a mávla na kluky, aby zůstali sedět, když projevíli ochotu jí pomoci. Uvelebila se vedle nich a Rafan s údivem pozoroval tulíka, jak hned přiběhl, vyskočil k ní a usadil se jí na rameni. Tohle si zatím u žádného z učitelů nedovolil. Diana Rena na něj zašilhala a usmála se.

„Takže to podstatné je zařízené,” otočila se na Hanku, „než se nám podaří vyřešit situaci tvého malého dračího sirotka, budeš s Rafaellem bydlet v tomto pokoji. Ven s dráčkem budete chodit vždy až poté, co odejdou poslední žáci. Nechci, aby přišel do styku s ostatními dětmi. Jasně?”

„Jasně,” odpověděli.

„Svatoplukova otce požádám, zda by svému synovi umožnil během několika příštích týdnů prodloužený pobyt ve škole, aby tě mohl učit. Doufám, že nebude mít námitky.”

„Pokud se nedoslechne o drakovi, tak snad ne,” řekl Sváťa nejistě. „On totiž draky nesnáší.”

„Aha. Dobře. Vyhnu se zmínce o dracích,” zajiskřilo vesele v očích zástupkyně.

„Rafaeli, ty na tento víkend odejdeš domů a v neděli večer sem vezmeš všechny vaše věci. Přiveď s sebou i vašeho poručníka, ráda bych si s ním promluvila.

„Neboj se, Hanko, úplně sama tu nebudeš. V sobotu přijde tvého svěřence zkontrolovat Sidi. Mimochodem, měla velkou radost, když jsem jí líčila, co se přihodilo. Ostatní věci tady určitě znáte, tak doufám, že nedojde k žádným zmatkům. Máte nějaký dotaz?”

Děti jen zavrtěly hlavou. Diana Rena sundala tulíka z ramene, podržala ho a podala tvorečka Rafanovi. Pak vstala, usmála se na ně a odešla.

Tulík se odrazil a skočil do vedlejšího křesla dráčkovi přímo na hlavu. Jako obvykle chtěl svým rychlým manévrem zmizet, ale dráček po něm chňapl a chytil ho za ocásek, až Plavík překvapením vykvikl. Hanka chtěla zasáhnout, ale Drobek sám od sebe uvolnil sevření a tulíka pustil.

Ten si okamžitě začal olizovat pomuchlanou srst a vrhal po dráčkovi vyčítavé pohledy.

„To je překvápko, někdo byl taky jednou rychlejší než ty,” smál se Rafan Plavíkovi. Vtom se na hodinkách chlapců objevilo upozornění, že je čas dostavit se na hřiště.

„Panebože tělocvik!” chytil se za hlavu Rafan.

„Jdeme si zaběhat, ne?” znechuceně se zvedl Sváťa. I on usoudil, že běhání bude lepší, než se celou hodinu dívat na Huga Stara.

„Nevíš, jak se tu dá chodit za školu?” zeptal se s útrpným výrazem Rafan, až se Hanka musela zasmát.

Zůstala s dráčkem sama. Po chvíli slezl z jejího klína a šel dojíst ryby na tácu.

Po vyučování jí kluci donesli učebnice a Sváťa vyrazil k domovu. Rafan odešel do jídelny objednat jídlo na pokoj. Přemýšlel, jak se asi objednává pokrm pro draka, ale to už nejspíš zařídila přímo zástupkyně ředitele.

Hanka si na noc ustlala na zemi, aby nehrozilo, že z postele spadne ona nebo Drobek. Další den začal fungovat její nový vyučovací systém. Zjistila, že bude nejlepší, když si před tím, než přijdou kluci, přečte co nejvíc informací v učebnici, aby neztráceli čas nepodstatnými věcmi a mohli se věnovat hlavně praktickému užití magie a úkolům. Několik dní trvalo, než našli způsob, jak se s učením Hanky vypořádat. Diana Rena ale ocenila jejich úsilí a pochválila je.

Dráček se zvolna osměloval a neskákal už při každém příchodu kluků Hance do náruče. Taky si začal hrát s tulíkem. Oba lítali po celém pokoji v naprosto neuvěřitelné

rychlosti. Konečně našel Plavík někoho, kdo měl stejně hbité reflexy jako on.

Týden utekl jako voda a v pátek večer Hanka osaměla. Poté, co odešli poslední žáci, rozhodla se vzít Drobka poprvé na procházku ven. Odnese ho v náručí až na břeh řeky. Když se posadila do trávy, položila dráčka vedle sebe. Viděla, jak je z té změny režimu nervózní. Hančina nehybnost ho však po chvíli uklidnila a začal zkoumat břeh. Stále se ohlížel a kontroloval, jestli mu zase neuteče. Mezi travinami u vody ulovil velkého brouka a s velkým mlaskáním ho snědl. Dívka jen doufala, že si nepřijde otřít čumák do jejího trika.

„Drobku,” zavolala na něj, zdvihla se a pomalu se vydala podél břehu. Byla zvědavá, jaký pohyb zvolí dráček, aby jí stačil. Nejdřív se snažil cupitat, ale pak zmizel a objevil se kousek před ní. Zkontroloval, jestli pokračuje v chůzi, a stejným způsobem se pohyboval během celé procházky. Zdálo se, že necítí potřebu ani běhat, ani létat. Přemisťování pro něj asi bylo nejpohodlnější. Hanka zpátky do pokoje nespěchala, byla ráda, že je konečně venku, kde fouká vítr a roznáší kolem dokola typický pach řeky.

„Plame,” zkusila oslovit svého dračího přítele. „Vždy k službám,” odpověděl škádlivě, „jakkak se má náš dračí plamínek?”

„Ty víš, že za mnou přišel?”

„Ten záblesk v tvé mysli prostě nešlo přehlédnout. Hrozně jsem se polekal, že se ti něco stalo.”

„Nikdo nechápe, jak mě tu mohl najít.”

„Víš, co si myslím, Hanko? Že tvoji stopu zachytil už ve chvíli, kdy jsme končili náš minulý rozhovor. Zdálo se mi, že jsem zahlédl jeho plamínek, který nám předvedl už předtím.”

„Ať je to jak je to, jsem ráda, že se neztratil.”

„Podívej, už se k nám zase připojil,” řekl Plam.

A opravdu. Spolu s jejich komunikačními krystaly plápolal v jejich myslích plamínek jako od svíčky.

„Zdá se, že je šikovný a zvědavý. Nemohu se dočkat, až se vrátí Ferinová a poví nám, co o nich zjistila.”

„Její návrat ale může znamenat, že se budeš muset s dráčkem rozloučit. Říkala přece, že se pokusí najít jeho příbuzné,” opatrně připomněl Plam Hance, že o svého chráněnce pravděpodobně přijde.

„Já vím. Bude se mi po něm stýskat, ale nebudu se bát, že je někde sám a nešťastný. Tohle je něco jiného, než když utekl.”

„No, já jen, abys pak zase nebyla smutná a zoufalá.”

„Mám tě ráda, Plame. Přála bych si, abys tu byl s námi.”

„Chtěl bych totéž.”

Drak jí foukl do vlasů a plamínek v jejich myslích se zatřepotal, když ukončovali spojení.

Hanka se ohlédla na Drobka. Přiběhl k ní a natáhl se, aby ho vzala do náruče. Potom zvedl hlavu a foukl do jejích vlasů. Udiveně se mu podívala do očí a přemýšlela, nakolik jim tenhle záhadný mrňous rozuměl.

Pomalu se vrátili do pokoje a Hanka se konečně báječně vyspala.

Druhý den se ve škole objevila nejen Sidi, ale také její bratr Nik a přítel Giro. Překvapeně zjistila, že Nikovi kráčí po boku kvanter. Že by to byl ten, kterého Sidi zachránila, když hrozilo, že vedle ostatních mláďat nepřežije? Hanka nadšeně sledovala malou štíhlou, ladně se pohybující šelmu. Na jejím těle se automaticky objevovaly mimikry, ale trochu se zpožděním, takže ji bylo docela snadné sledovat.

„Líbí se ti moje Junis?” usmál se na dívku Nik. „Chceš se s ní seznámit?”

Hanka se naklonila nad samicí kvantera a dráček s protestujícím prsknutím zmizel. On se rozhodně s žádnou šelmou seznamovat nechtěl. Nik Junis podržel a Hanka si ji pohladila. Kvanterice ji očichala a olízla jí ruku neuvěřitelně drsným jazykem.

„Neboj se jí,” řekl Nik, „je moc hodná, ještě nikdy se po nikom ani packou neohnala.”

Bylo stále ještě krásné teplé počasí, a tak usedli společně do trávy v zahradě. Diana Rena jim vlastnoručně přinesla občerstvení a na chvilku se s nimi také posadila. Sidi prohlédla dráčka a konstatovala, že je zdravý a nezdá se, že by mu něco chybělo.

„Kouká se na tebe nějak nedůvěřivě,” smál se Giro, když Sidi skončila s prohlídkou.

„Ani se mu nedivím. Minule jsem byla u toho, když Hanka zmizela, takže jsem v jeho očích krajně podezřelá,” zasmála se léčitelka spolu s ním.

Dlouho si povídali a pak se šli projít k řece. Kvanterice Junis se připojila k Sidi a Drobek jim předvedl svou přemísťovací techniku, čímž vyvolal další diskuzi o svých schopnostech.

Po obědě se vydali na procházku k louce jednorozců. Hanka překvapeně zjistila, že tu na ně čeká Nik a má s sebou dvě školní prkna.

„Slyšel jsem, že máš ráda supervolon, tak mi Diana Rena půjčila klíč od skladu. Nechceš si se mnou chvíli zalítat?“

„To by bylo báječné,“ nadšeně souhlasila Hanka, ale náhle se zaraženě ohlédla, „jenom jestli mě Drobek nechá.“

„Budeme se držet při zemi, aby na tebe viděl,“ usmál se Nik a Hanku z toho jeho úsměvu až polilo horko. Rychle se sklonila k prknu, aby zakryla rudnoucí tváře.

Pomalů na prknech obletěli Sidi a Gira. Dráček zneklidněl. Několikrát se přemístil, ale Hanka už byla s prknem vždycky někde jinde. Konečně u něj viděli, že dovede používat i křídla, když se ocitl ve vzduchu bez opory. Najednou se jí zhmotnil přímo v náručí a vyhodil ji z rovnováhy.

Ale Nik, který letěl těsně vedle ní, se natáhl a podepřel ji. Hanka vyrovнала a nabrala zvolna rychlost. Jednou rukou podpírala Drobka a doufala, že zůstane v klidu. Obletěla dokola louku jednorožců a s úsměvem pozorovala, že se Nik drží vedle ní. V té chvíli se cítila velice šťastná. Bohužel na ně Sidi zamávala, aby skončili. Nik se ujal prken a nesl je uklidit.

„Víš, kam se dávají?“

„Jasně. Taky jsem tu před časem studoval.“

„Takový krásný den,“ řekla Sidi, když se loučili, „skoro jsem měla pocit, že jsme na dovolené.“

„Opatruj ho, ale moc ho nerozmazluj,“ potřásl dívce rukou Giro.

„Rád jsem tě viděl,“ řekl Nik a Hanka se na něj zářivě usmála. Nemohla si pomoci. I když si v duchu opakovala Sidino upozornění, že všechny holky považuje za slepice, nepomáhalo to. Byl milý, hezký a Hanka se vedle něj cítila moc dobře.

V neděli večer přivedl Rafan Zachariáše. Trpaslík si prohlédl draka a kroutil hlavou.

„O něčem takovém jsem v životě neslyšel. Jsem zvědavý, co ta vaše profesorka zjistí.“

„Na to jsme zvědaví všichni,” kývla Hanka.

„No nic, nebudu vám tady zaclánět. Mějte se fajn. A až tohle skončí, nezapomeňte se vrátit do svého stromového domečku. Je sice menší, než tohle apartmá,” rozhlédl se trpaslík kriticky po jejich současném pokoji, „ale rozhodně útulnější.”

„Díky,” usmála se Hanka a její kamarád šel Zachariáše provodit.

Za dva dny se Hance ozval Plam. Už při navazování kontaktu ucítila jeho neklidné rozpoložení.

„Máš nějaké potíže?” zeptala se.

„Nevím, jestli se tomu dá říkat potíže. Je to spíš takový zvláštní nepříjemný pocit. Můj bratr Zuřivý dráp se rozhodl opustit rodinu i hnízdo. Všem oznámil, že od nás odchází a nemá v úmyslu se vrátit.”

„A kam jde?”

„Prý hledat temný pramen.”

„Nerozumím. Co to znamená?”

„Taky jsem nevěděl. Ptal jsem se matky. Řekla mi, že jde nejspíš jen o výmluvu, aby vypadal důležitě. Kdyby to myslel vážně, znamenalo by to, že je namyšlený hlupák. Nikdo s kapkou rozumu by nešel za vidinou staré legendy.”

„Legendy?”

„Šel jsem pátrat do archivu, o čem ta legenda je. Svého bratra znám a myslím si, že opravdu vyrazil hledat temný pramen. Neměl to tu totiž poslední dobou snadné.”

„Nechceš doufám, abych ho litovala.”

„To ne, vždyť ani já se s ním od návratu z Poluty nestýkal. Jenže od chvíle, kdy přišel o oko, začali se na něj draci dívat jako na postiženého. A věř mi, že draci postižené příliš nemilují.”

„Dobře mu tak.”

„Chtěl se začlenit mezi pátrače, ale nevzali ho, zkoušel se uchytit v praktické akrobacii, ale nebyl dost dobrý. On, který

byl předtím leteckou jedničkou, se teď bez oka zařadil mezi průměr.”

„Bez oka se nedá létat?”

„Což o to, létat umí dobře, ale už nemá přesný odhad vzdálenosti a musí dávat větší pozor při obratech. Už to zkrátka není ono.”

„Může si za to sám.”

„To ano. Ale chápu, že neunesl ztrátu hrdosti a nechce se smířit s podřadným postavením ve společnosti.”

„A kam se vlastně vydal? Co jsi objevil v archivech?”

„Není toho mnoho. Dalo mi práci, než jsem našel aspoň krátkou zmínku. Píše se tu: *Hluboko v masivu za jeskyněmi předků se nachází Dóm temného pramene. Chrání ho tunely a duchové dračích předků, kteří vysávají dech z živých. Jen jeden ze sta dokáže projít až k prameni a jen jeden ze sta, kteří prošli, přežije doušek temnoty. Teprve pak ožijí prastará kouzla vytesaná do skály Dómu a temný vyznavač je může číst. Stane se nejmocnějším z mocných, kterému se nedokáže postavit žádná běžná magie. Sílu vzepřít se nejmocnějšímu z mocných má jen skupina nejzdatnějších kouzelníků.*”

„Páni! Úplně chápu, že Zuřivého drápa taková možnost láká.”

„Ostatní tvrdí, že sice má šanci Dóm najít, ale nemá šanci přežít.”

„Jen aby!”

„Mám z toho nepříjemné mrazení v konečku ocasu.”

„Víš co, Plame, pojď raději mluvit o něčem příjemnějším.”

„Jsem pro. Jak se má tvůj maličký svěřenec?”

Chvilí si povídali o dráčkovi, o škole, o kamarádech a hned jim bylo líp na duši.

Další dva týdny uběhly velice rychle. V kolotoči učení a společně stráveného času měli pocit, že to tak zůstane celý rok. Ale nezůstalo.

Profesorka Ferinová se vrátila. Jako první o tom věděli Pohromakovi a ti novinku rozšířili po celé škole. Divné však bylo, že se profesorka ve škole ani neukázala.

Malá dračice a sivian

Nastal pátek a žáci jako obvykle zmizeli domů. Hanka s Rafanem osaměli a nemohli se dočkat, až jim okolnosti umožní vyrazit na procházku. Drobek v pokoji vyváděl s tulíkem tak divoce, že se báli, aby se při hře nezranili. Když tropili největší randál, vstoupila do místnosti Diana Rena. Jen taktak stačila uhnout, aby ji v zápalu honičky nepřeválcovali. Hanka s Rafanem vystartovali, aby ulovili a umravnilí své svěřence. Potom zkroušeně hleděli na zástupkyni a v duchu se dohadovali, co jim chce.

„Pojďte se mnou.“ Místo pokárání jim udělila jen přísný pohled a vedla je ven. Zamířila přes dvůr do zahrady.

„Profesorka Ferinová!“ zaradovala se Hanka, když poznala osobu, která na ně čekala.

Jejich učitelka se usmála a udělala krok stranou. Za ní stál pískově zbarvený drak, poněkud větší než Drobek. Jeho hlava sahala profesorce až k hrudi.

„Dovolte, abych vám představila Silasientu,“ řekla Ferinová. „Pokud se všechno seaběhlo tak, jak předpokládáme, je to matka našeho malého.“

Hanka nevěřila vlastním očím. Stála tu před ní dospělá dračice s inteligentním pohledem a měla neuvěřitelné dlouhé a husté řasy. Konec jejího ocasu se lehce pohyboval ze strany na stranu, možná byla trochu nervózní. Dívka pomalu položila mrňouska na zem a dál pozorovala dračici. Ta zvolna kráčela blíž a blíž a nemohla z mláděte spustit zrak. Když byla skoro u něj, přemístil se Drobek do Hančiny náruče. Dračice se na dívku vyčítavě podívala.

Hanka začala Drobkovi pomalu domlouvat v drakonštině. Silasienta naklonila hlavu a pozorovala dívku, jak mluví. Hanka znovu položila dráčka na zem a postrčila ho blíž k dračici. Drobek ale jevil spíš snahu couvat než se seznamovat s tvorem, kterého neznal.

„Omlouvám se,” řekla Hanka drakovsky, „asi bude potřebovat trochu času, aby si zvykl. Ještě neměl šanci se u nás potkat s drakem. Nevím, jak mu vysvětlit, že jste jeho matka.”

„Jsem šťastná, že můj syn žije, ale jsem smutná, protože jsem nebyla u jeho narození. Jsem ti vděčná, má sivian.”

Hanka se v rozpacích podívala na Ferinovou. Netušila, co to oslovení znamená. Její profesorka se s porozuměním usmála.

„Silasienta tě tituluje jako chůvu,” vysvětlila dívka. „A co teď bude?”

„Zítra ráno se v amfiteátru sejde pár přátel, kteří se zabývají naším případem a dělají vše pro to, aby se problémy vyřešily a třecí plochy urovnaly. Tam se dozvíte, co jsem zatím zjistila a co se pravděpodobně přihodilo, než se draček dostal do rezervace. Drobek zdá se potřebovat čas, aby si obnovil vazbu na svou matku. Bude to chvíli trvat a my potřebujeme vymyslet, jak to udělat, aby mohli ti dva být co nejvíc spolu.”

„A nevadilo by Silasientě bydlet u nás v pokoji? To by bylo nejjednodušší,” nesměle navrhla dívka Ferinové, „místa je tam dost, Drobek se tam chová naprosto uvolněně a tulík je specialista na odstraňování vzájemných zábran.”

„Já nevím,” odpověděla tiše Ferinová, „ona je vážená dospělá osobnost, nejsem si jistá, jestli by jí to nepřípadalo ponižující...”

„Ale vůbec ne,” otočila se dračice k profesorce a Hanka si uvědomila, že musí mít vynikající sluch a navíc perfektně mluví jejich řečí, „sivian má vynikající nápad. Pokud má přítomnost nebude vadit jim, ráda s nimi budu sdílet pokoj. Jsem si vědoma i nepříznivých okolností, kterým škola čelí. Rozhodně nemám v úmyslu působit problémy. Budu se zdržovat uvnitř, aby má přítomnost nevydělala žáky a jejich rodiče.”

No nazdar, to bude zajímavé soužití, pomyslel si Rafan, který stál opodál a pozorně sledoval vývoj celé situace.

„Vážím si vaší moudrosti a zároveň se omlouvám,” vložila se do hovoru Diana Rena, „jindy by mi bylo velkou ctí vás přivítat jako váženého oficiálního hosta. Není pro mé svědomí lehké souhlasit s vaším návrhem, ale uznávám, že nám v současné neklidné situaci nic jiného nezbyvá.”

„Prosím neomlouvejte se. U nás říkáme, že vina a hrdinství jsou nepřenosné. Nevidím důvod, proč byste se měla omlouvat právě vy. Udělali jste všechno, abyste nám vrátili ztracené mládě, a já to oceňuji. Špatně bych se vám odvděčila, kdybyste tu kvůli mé přítomnosti měli potíže.”

„Zařídím v pokoji pro Silasientu vše potřebné,” řekla Ferinová a otočila se k dětem, „dám vám zítra vědět, až bude čas sejít se v amfiteátru.”

Zástupkyně je mezitím vedla k budovám. Popisovala dračici, co kde mají, a vysvětlovala, jak to ve škole chodí. Než dorazili do pokoje, bylo tam už pro návštěvu vše připraveno. Ukázalo se, že i Drobkova matka miluje ryby. Navíc dostala i velké množství ovoce.

Hanka s Rafanem se cítili zpočátku rozpačití a měli obavu, aby se nedopustili nějakého prohřešku proti slušnosti, ale tulík si podobné starosti nedělal. Sotva se Silasienta najedla, uložila se na připravenou matraci. Tulík se zvědavě přišel podívat blíž a Drobek ho následoval. Rafan chtěl Plavíka napomenout, ale než se k tomu dostal, dráčkova matka na něj zamrkala a zavrtěla hlavou. Drobek s tulíkem se jako obvykle začali honit, a když je nikdo nenapomínal, přestali brát ohled na své okolí. Matka pozorovala dráčka se zřejmým zalíbením.

Nakonec se uvolnila i Hanka a posadila se ke knize pohádek z dračího světa, kterou jim před několika dny koupil Sváťa. Sotva to Drobek zjistil, ztratil zájem o honičku a vnutil se dívce na klín.

Hanka četla zpěvavou drakonštinou a všichni v pokoji tiše poslouchali. Když příběh skončil, draček automaticky zalehl na deku u Hančiny matrace. Postupně se uložili ke spánku i ostatní a popřáli si dobrou noc.

Ráno Hanku probudil zvuk tekoucí sprchy. Ohlédla se po Rafanovi, ale ten byl stále ještě v posteli. Zato dračice tu nebyla. Právě ona si vychutnávala komfort tekoucí vody.

Hanka se polekala, jestli v Drobkově výchově nezanedbala nějaké hygienické návyky. Nakonec nad tím mávla rukou a usoudila, že teď už si v tom udělá pořádek jeho matka. Jindy by se ještě na chvilku zamotala do peřin, ale dnes jí to nepřipadalo vhodné. Vstala a šla vyzvednout ze skříňky snídani pro všechny přítomné. Rafan otevřel oči, protáhl se a zívł na celé kolo. Když ale z koupelny vyšla dračice, sklapl a začal se tvářit čile.

Hanka položila Drobkův ták hned vedle jídla jeho matky a musela se usmát, když si všimla, jak draček zhltnul svůj příděl a ještě šilhá po matčině snídani. Silasienta mu beze slova přistrčila několik druhů ovoce, ke kterému draček nedůvěřivě čichal. Pak se osmělil a ovoce snědl. Po snídani byl zvyklý znovu se natáhnout na deku a dřímát, protože se Hanka učila a potřebovala klid. Dnes se ale žádné odpočívání nekonalo, protože profesorka Ferinová právě svolala schůzku v amfiteátru.

Bylo tu víc lidí, než čekali. Dorazila i Sidi, pan Mojerana, a nechyběl ani zamračený Pohromak. Na jedné straně seděli někteří zdejší učitelé a spolu s nimi další lidé, které děti neznaly.

„Proč nezačnou? Na koho se ještě čeká?“ netrpělivě poposedávala Hanka.

Náhle Rafanův tulík seskočil a vyrazil pryč. Udiveně se ohlédl, kam utíká, a spatřili staříka s Demitkou. I jeho tulík nadšeně vyběhl a začal dovádět s Plavíkem. Muž je však rychle uklidnil a oba tvorečkové se spořádaně vrátili na svá místa.

„No ne,” zvedl Rafan tulíka a udiveně vrtěl hlavou.

„Výborně,” řekla nahlas Diana Rena, „vítám mezi námi ctihodného Demita a myslím, že už dorazili všichni pozvaní, takže můžeme začít. Jak jistě víte, tady Felicie Ferinová se v minulých týdnech vypravila na Souostroví delfína, aby získala informace o podivných okolnostech, díky kterým se u nás objevilo mládě draka z této vzdálené země. Myslím, že její informace jsou natolik zajímavé, že byste je měli slyšet, abyste si udělali obrázek, co se pravděpodobně přihodilo. Předávám slovo Felicii.”

„Dovolte, abych vás tu přivítala a zároveň vám poděkovala za podporu,” lehce se uklonila profesorka s rukou položenou na srdci. Potom ukázala na Drobkovu matku: „Zároveň bych chtěla přivítat a představit vám dráčkovu matku Silasientu.”

Mezi lidmi to vzrušeně zašumělo, ale vzápětí všichni ztichli, aby nepřeslechli nic důležitého.

„Vezmu to od začátku. Na ostrovy jsem dorazila bez větších problémů. Mnohem horší bylo navázat kontakt se zdejší komunitou draků. Nebylo vůbec snadné je najít. Jsou velice plaší a před lidmi se pečlivě skrývají. Jakmile jsem se seznámila se zvyky na ostrovech, hned mi bylo jasné, že k tomu tajnůstkářství mají dobrý důvod. Bude lepší, když vám o ostrovních zvycích poví sama Silasienta, abych nezkreslila fakta.”

Dračice přikývla a postavila se vedle profesorky.

„Jistě víte, že dospívající lidé v různých zemích mívají nejrůznější rituály, aby ukázali, jak jsou schopní a silní. U nás na ostrovech prokazují svou zdatnost tím, že unesou dračí vejce i s jeho opatrovníkem.”

„To snad není možné, to je hrůza,” zaznělo šeptání kolem.

„Víte, není snadné zmocnit se našeho vejce. Jsme velice rychlí a přemísťování je naší druhou přirozeností. Dospívající mladík potřebuje veškerou svou šikovnost a vynalézavost,

aby se k nám dokázal přiblížit. Pokud to zvládne, musí být neuvěřitelně rychlý, aby k vejci přilepil magnetovec dřív, než mu opatrovník s vejcem zmizí. Magnetovec je pro nás něco jako závaží. Vysává nám sílu a magii. Pokud je přilepen k vejci, nedokážeme toto vejce přemístit. Potom už stačí, aby mladík odnesl svou kořist někam do úkrytu. Opatrovník ho bude dobrovolně následovat, aby dohlédl na bezpečnost nenarozeného mláděte.”

„A proč to vejce nebrání? Mohl by přece vyvolat poplach a vy byste vetřelce zahnali.”

„Víte, pro nás je nejdůležitější, aby se nic nestalo mláděti, proto se konfliktu snažíme vyhnout. I mladík musí maximálně dbát o to, aby zůstalo vejce nepoškozené, jinak by neuspěl. Zanesse tedy uloupené vejce k sobě do úkrytu. Poté většinou požádá opatrovníka o nějakou službu. Obvykle to bývá něco takového jako ukrást jeho otci nebo náčelníkovi malý cenný předmět nebo uloupit milované dívce prsten či náušnici. Když mu opatrovník vyžádaný předmět přinese, uvolní mladík z vejce magnetovec a dovolí opatrovníkovi, aby si vejce odnesl. Jde o zažitý rituál. Obě strany vlastně hrají předem stanovenou hru. Nedá se říct, že bychom z té hry byli nadšení, ale když k únosu dojde, splníme, o co nás únosce požádá, a pak se pokusíme vejce lépe schovat.”

„Něco takového se stalo i v tomto případě?”

„Ano. Opatrovníkem vejce byla má sestra. Byla unesena i s vejcem a my jsme si mysleli, že všechno proběhne jako obvykle a ona se do týdne vrátí. Bohužel se tak nestalo. Po dvou týdnech jsme měli vážné obavy a začali hledat stopy. Nebylo to snadné, ale nakonec jsme mladíka, který vejce ukradl, objevili. Dušoval se, že mláděti neublížil, akorát prý vejce daroval někomu, kdo ho potřeboval víc než on. Vydali jsme se po stopě, kterou nám poskytl. Únosce bohužel nepocházel z ostrovů. Byl to obchodník, který k nám každé léto přijíždí na velké lodi. V okamžiku, kdy jsme zjistili, že

získal naše vejce a mou sestru, byla už jeho loď pryč a nikdo na ostrovech nevěděl, kde ho hledat. Netuším, co provedl s mou sestrou, aby se nechala odvézt z ostrova. Přiznám se, že nás to zaskočilo a byli jsme velice smutní.”

„Domníváte se, že vaše sestra splnila vše, co po ní únosce chtěl?”

„Dokud měl v moci mé vejce, tak určitě.”

„Mohl únosce vědět, kdy se vejce vylíhne?”

„Jestli se zeptal, tak ano.”

„A nemohla se vaše sestra víc bránit?”

„Už jsem vám vysvětlila, jak to u nás chodí. Jistě si myslela, že po splnění úkolu budou volní. Pravděpodobně jí to únosce i slíbil. Nevím, co přesně se stalo, toto vše jsou jen spekulace a předpoklady.”

„Mládě nemůže naznačit, co zažilo?”

„Bohužel. Skoro dva roky trvá, než se naučí mluvit, a vzpomínky z raného období se vytrácejí. Obávám se, že není schopné vylíčit, co se přihodilo.”

„Souhlasila byste, abychom magicky vyvolali vizuální vzpomínku na okamžik, kdy se narodilo?”

„Co by to pro mého dráčka znamenalo?”

„Znovu by částečně prožil své zrození a my bychom jeho očima viděli totéž, co tenkrát viděl on. Proto se ptáme na váš souhlas. Možná zažil něco hodně nepříjemného a ten zážitek by pro něj mohl být stresující.”

„Jestli dovolíte, odpovím vám až za chvíli, musím o tom popřemýšlet.”

„Samozřejmě.”

„Mohu mít ještě technický dotaz?” přihlásil se jeden z učitelů. „Jak je možné, že váš syn dokázal narušit magický štít kolem naší školy? Nedokážeme pochopit, jak to mohl ve svém věku zvládnout a přemístit se zvenku sem dovnitř.”

„Okamžik,” řekla dračice, sklonila hlavu a soustředila se, „máte velice dobrý štít. Aha, už to vidím. Můj syn ho prorazil!

Tomu nemohu uvěřit ani já. Opravdu by toho neměl být schopen. Jestli dovolíte, opravím, co poškodil.”

Silasienta se celá schoulila a skoro dvě minuty se ani nepohnula. Pak si protáhla křídla a krk.

„Už by to mělo být v pořádku. Asi byl velice zoufalý a byl se svou sivian spojen silněji, než jsem si myslela. Jsem ráda, že průnik vaším štítem přežil. Omlouvám se vám za jeho narušení.”

„Je pro nás znepokojivé, že to dokázal. Vašemu synovi to pochopitelně nezalíváme, neboť jednal v nouzi a ne ve zlém úmyslu.”

Opět zavládl ruch a tiché povídání, jak si všichni mezi sebou vyměňovali názory.

„Nyní bych rád požádal pana Pohromaka, aby nám stručně řekl, co je nového v pátrání po ztracených dracích a vejcích,” požádal mírným hlasem Demit, asi aby dopřál dračici chvíli k oddechu a přemýšlení.

Pohromak se zdvihl, se svým obvyklým zamračeným pohledem sešel dolů a otočil se k přítomným, aby ho všichni lépe slyšeli.

„Co se týče našeho případu, předpokládal jsem, že malý drak sem byl dovezen lodí. Prošel jsem tedy přístavy a spolu se svými lidmi hledal někoho, kdo by si vzpomněl na nějaké cizokrajné zboží, které se tu poslední dobou objevilo. Prověřili jsme mnoho obchodníků. Podle toho, co jsme zjistili, jsou v podezření dva. Jeden z nich je Fox, který se vrátil z cest se svou lodí krátce před tím, než se černým drakům ztratila dvě vejce. Pokud opravdu dovezl draka s vejcem, určitě ho někomu prodal. Bude ale těžké ho donutit k přiznání. Druhý podezřelý obchodník se jmenuje Krazel a právě teď moji lidé zjišťují, zda to mohl, či nemohl být on.”

„Takže vejce černých draků se nepodařilo najít?”

„Zatím selhávají všechny metody hledání. Magická ani jiná cesta nevedla k úspěchu. Skoro to vypadá, že za vším

vězí zdatný a dobře informovaný kouzelník. Dokonce jsme ani nezjistili, zda je lidského či jiného rodu.”

„A jak pokračuje hledání uneseného mláděte zelených draků?”

„Spolupráce se zelenými draky dopadla špatně. Myslíte si, že úmyslně zdržujeme pátrání, a odmítli nám sdělit své poznatky. Prý budou hledat sami bez nás.”

„To mě překvapuje,” řekl Demit, „se zelenými jsme zatím vždy vycházeli dobře. Čím to, že se najednou rozhodli nespolupracovat? Neurazil jste je, pane Pohromaku?”

„Nejsem si vědom žádného pochybení, pane. Dělal jsem všechno, abych našel nějaké stopy a souvislosti.”

„Věřím vám. Přesto bych se přece jen zkusil s nimi domluvit. Jistě vám nebude vadit, když se toho ujme Felicie Ferinová. Pokud je mi známo, zelení draci si jí po posledním festivalu v Polutě vážší. Také by bylo záhodno, aby se dozvěděli, k čemu jsme tu dnes dospěli.”

Pohromak se uklonil a šel si sednout. Profesorka Ferinová ale vypadala, že proti dalšímu úkolu hodlá protestovat.

„Milá Felicie,” pokračoval Demit, „vím, jak moc se toužíte vrátit ke svým žákům. Je mi líto, že musím o tuto službu žádat právě vás, avšak nikoho šikovnějšího a vhodnějšího opravdu nemám. Narušení mezidruhových vztahů je vážný problém, a pokud bude napjatá situace trvat déle, je naším prvořadým úkolem udržet vzájemnou komunikaci za každou cenu. Bez ní bychom se mohli dočkat konfliktů, o které nestojí nikdo z nás. Věřím, že mě chápete.”

Profesorka se chvíli nešťastně dívala na starého muže, a potom rezignovaně přikývla.

„Děkuji vám, Felicie.” Demit se uklonil a znovu se otočil k dračici: „Pociťuji trochu výčitky svědomí, ale musím se vás zeptat, jak jste se rozmyslela.”

„S ohledem na vážnost situace souhlasím, abyste vyvolali vzpomínky mého syna. Doufám, že mu tím

rozhodnutím příliš neubližuji..." odpověděla Silasienta a otočila hlavu k Hance, v jejíž náruči si Drobek hověl.

Demit přistoupil k dětem. Z rukávu vyklepal svého tulíka a podal ho Rafanovi: „Pohlídej ho, než skončím.“

Pak se obrátil k Hance a natáhl ruce. Opatrně mu podala dráčka, který se na dívku tázavě díval. Demit otočil Drobkovu hlavu k sobě a zadíval se mu do očí. Dráček se k němu důvěřivě přitulil. Starý muž se postavil doprostřed kruhové arény a všichni kolem ztichli. Ve vzduchu se zachvěl obraz. Zpočátku byl beztvarý a rozmazaný jako chumáč mlhy. Najednou ticho narušil slabý třesk a objevily se barevné mžitky a skvrny. Vzápětí se zaostřily a ve vzduchu plula hlava dračice. Původní písková barva kůže byla překryta černou spečenou vrstvou. K Hancině překvapení se ze vzdušného obrazu ozval i její hlas.

„Jsi krásný, můj maličký," zašeptala téměř nezřetelně, „škoda že tě neuvidím vyrůstat. Teď budeš muset být velice statečný. Dostanu tě pryč z tohoto pekla, ale na nic víc už nemám sílu. Zůstaneš sám. Najdi někoho, kdo ti pomůže, přežij prosím, ať tohle mé trápení není zbytečné..."

„A hele," ozvala se zezadu za poraněnou dračí tvář skřípavá drakonština, „myslel jsem, že umíráš. A ty se zatím v době, kdy tu nejsem, couráš na místa, kde nemáš co dělat! Koukej odsud vypadnout!"

Nad dračí hlavou se na okamžik objevila nezřetelná silueta mužské hlavy v černém klobouku. Ve stejném okamžiku ji zakryla záře mihotavého oválu brány a jakoby zdálky zaslechli poslední slova dračice: „Utíkej, zachraň se, nikomu nevěř!"

Náhle byla v obrazu kolem už jen tráva, stromy a keře.

Vize skončila a Hanka ucítila, jak se jí na klíně objevil dráček a zoufale se tiskl k jejímu tělu. Začala ho tiše drakonsky uklidňovat a hladit.

„Zachránila ho za cenu svého života.“ tiše a velice smutně řekla Silasienta, „moje ubohá sestřičko, dokázala jsi to. Naši draci o tobě budou zpívat.“

Ještě chvíli bylo ticho, všichni vzdávali úctu té, která se obětovala.

„Tvá sestra prokázala velkou statečnost. I my na ni budeme vzpomínat,“ ujistil ji tiše Demit, „a tobě děkuji, že nám umožnila vidět vzpomínku svého syna.“

„Ale to znamená,“ zvedl se Pohromak, „že za tím vším vězí člověk. Škoda že mu nebylo vidět do tváře. Možná to byl ten lump, který má na svědomí i ostatní únosy.“

„Zdá se to pravděpodobné,“ souhlasil Demit, „ale jistotu nemáme. Právě tak to mohl být někdo, kdo mu jen pomáhá. Stále je před námi víc otázek než odpovědí.“

Slova se ujala Diana Rena: „Přece jen jsme o kousek dál. Dozvěděli jsme se, jak se k nám dostalo mládě z ostrovů a kdo byl donucen z líhně ukrást vejce černých draků. Zatím ale netušíme, kde vejce jsou a proč je únosce chtěl.“

„Však já si na toho darebáka posvítím,“ vpadl jí do řeči rozzlobený Pohromakův hlas, „dřív nebo později ho dostanu, to vám slibuju.“

„A co malý dráček? Odvezete si ho domů?“ zeptala se Sidi malé pískově zbarvené dračice.

„Ráda bych, ale je příliš fixovaný na svou sivian. Nějakou dobu potrvá, než si na mě zvykne.“

Diana Rena jen ledabyle mávla rukou: „Času máte, kolik potřebujete. Poskytneme vám dočasný azyl na školních pozemcích.“ Potom se zástupkyně ředitele rozhlédla po ostatních: „Uvítala bych, kdyby se o této skutečnosti mluvilo co nejméně, aby rodiče našich žáků neměli zbytečné obavy. Pokud má ještě někdo z vás dotaz, máte možnost zeptat se nyní.“

„Neměli byste o svých poznatcích promluvit i s černými draky?“ vmísil se do debaty pan Mojerana.

Demit nerozhodně potřásl hlavou: „S černými draky je to teď složité. Jen málo nám jich zůstalo nakloněno. Ostatní nechtějí naslouchat a zatvrzují se proti lidem víc a víc. Pokud ale vím, ani jejich pátrání není úspěšnější než naše. Pokusím se s nimi promluvit osobně, spolupráci však od nich čekat nemůžeme.”

„Ještě někdo nějaký dotaz?” otočila se k zúčastněným Diana Rena.

Lidé kolem si sice šeptali, ale už nikdo se nepřihlásil. „Končím dnešní poradou a ty, kteří nespěchají, si dovoluji pozvat na oběd do zdejší jídelny.”

Někteří dál seděli a diskutovali, pár lidí se zvedlo a odcházelo. Pohromak jako vždy pospíchal nejvíc.

Rafan pustil Demitku a Plavíka na zem a tulící se okamžitě začali honit kolem jeho nohou. Drobek je zvědavě pozoroval, pak sklouzl z Hančina klína a přidal se k nim. Nejspíš během magicky vyvolané vzpomínky žádný výraznější šok neutrpěl. Dovádějící trojice na sebe okamžitě upoutala pozornost. Stařík se postavil vedle dětí a s úsměvem pozoroval jejich hru.

„Mohu se na něco zeptat?” obrátila se k němu nesměle Hanka.

„Ale jistě. Ptej se.”

„Existuje kouzlo, kterým se dá vrátit ztracená paměť?”

„Pokud tu paměť někdo magicky zablokoval, tak ano. Jestliže má ztráta paměti jinou příčinu, je to problematické a závisí to na okolnostech.”

„Aha. Je to složitější, než jsem si myslela. Díky za odpověď.”

„A jak to jde s dráčkem?”

„Je moc milý. Jen mu někdy schází pohyb a pak s ním není k vydržení. Bude se mi po něm stýskat, až odejde s matkou domů.”

„Jen se neboj, nějaký čas si ho ještě užiješ,” řekl Demit, „počasí nedovolí drakům plout domů dřív než na jaře nebo v létě. Do té doby budou muset zůstat u nás.”

„Půjдете s námi na oběd?” zeptal se Rafan a koutkem oka zaznamenal, že jejich malí rozdovádění společníci zmizeli z dohledu.

„Rád bych, ale povinnosti mě volají jinam. Jen jsem chtěl Demitce dopřát chvilku rozptýlení. To víš, se mnou si moc legrace neužije.”

„Asi bychom měli jít za nimi,” ohlédla se Hanka, kam že se jejich svěřenci zatoulali.

Pomalou vyšli do zahrady a Silasienta se k nim připojila. Nějakým záhadným způsobem přesně znala směr, kterým malí uličníci odběhli.

Když se Hance v rukou zhmotnil dráček, už ji jeho manévr nepřekvapil. Jen tulící se dál schovávali někde v trávě nebo křoví.

„Však oni nás včas najdou,” mávl rukou Demit a zamířil k východu ze školy. Měl pravdu. Než se tam dostali, přiběhli oba tulící a po nohavicích vyšplhali ke svým pánům. Zářili radostí. Staříka jejich radost viditelně potěšila. Pak se rozloučil a zmizel.

Otočili se a zamířili k jídelně. Silasienta měla obavu, zda je vhodné, aby vstoupila do lidského stravovacího prostoru, ale Hanka ji ujistila, že tím nic nezkaží a že by je měla doprovázet všude, aby se seznámila s prostorami školy. Když profesorka Ferinová zahlédla dračici v jejich společnosti, hned pro ni přichystala velkou podušku s nízkým stolem a za malou chvíli už měla dračice k dispozici maso, ovoce i zeleninu. Silasienta vypadala velmi spokojeně a Hanka vedle ní posadila Drobka, aby si také mohl vybrat z nabízených potravin. Potom došla pro ták a vybrala si jídlo i pro sebe. Usadila se vedle dráčka a koutkem oka pozorovala, jak mu chutná a jak je spokojený. Dračice mu přistrkovala malá sousta masa

a ovoce. Líbilo se jí, jak dráček způsobně bere nabízené kousky a žvýká.

Do jídelny dorazila i Sidi, vybrala si jídlo a zamířila s tácem k Hance a Rafanovi. Podrbala tulíka a usmála se na děti.

„Pozdravuje vás pan Mojerana, bohužel spěchal domů a neměl možnost se zdržet. A co vy, jak jde malému seznamování?”

„Zdá se, že dobře,” mrkla Hanka dolů na dráčka. „A co Sváťa? Nemrzí ho, že tu nemůže být s vámi?”

„Trochu ano, ale on si to ve všední dny vynahradí. Hodně nám pomáhá.”

„Doufám, že se během příštích školních prázdnin vypravíte zase k nám do útulku. Už jsme si zvykli aspoň na týden s vámi počítat.”

„Prázdniny jsou ještě daleko, ale pokud to půjde, tak určitě,” souhlasila Hanka a Rafan s plnou pusou přikývl.

Po obědě se návštěvníci rozešli a ve škole zůstala jen Diana Rena, profesorka Ferinová a oni dva s dráčkem a jeho matkou.

Konečně byl klid. Děti mohly bez rizika dovolit dráčkovi a tulíkovi, aby se venku dosytosti vydováděli, a oni se nemuseli bát, že je někdo uvidí. Nakonec se na břehu řeky postupně sešli všichni - děti, draci i obě učitelky. Ty si hned začaly povídat se Silasientou, zatímco Hanka a Rafan si po krátkém dohadování došli pro prkna a šli si na chvíli zasportovat. Tentokrát se už Drobek nebál a nechal dívku létat na supervolonovém prkně bez problémů.

Večer před spaním Hanka zkontaktovala Plama i Sváťu, aby jim vyličila, co je nového. Ani jeden z nich ještě nespál a oba zvědavě naslouchali vyprávění své kamarádky.

„Takže se to Ferinové podařilo? To je paráda,” radoval se Sváťa.

„Tyhle informace by ale měly zůstat důvěrné,” upozornila je Hanka.

„Můžeš se spolehnout,” ujistil ji Plam, „u nás je poněkud napjatá atmosféra. Přistěhovalo se k nám několik dračích rodin z okolí, protože mají obavu o bezpečí svých blízkých. Dokonce i Jitřenka se svým bratrem Hurikánem je tady. Požádala mě, abych na něj dával pozor, protože navzdory své poslední nepříjemné zkušenosti se pořád rád toulá. Takže mám o zábavu postaráno.”

„Bud' opatrný,” napomenula ho Hanka, „ten, co ohrožuje draky, je asi dost nebezpečný a schopný kouzelník. Na tom se shodují všichni, kteří po něm jdou.”

„Neboj se, sestřičko, dám na sebe pozor... A hele! Už tu zase máme našeho zvědavého plamínka.”

„Opravdu, a já bláhová si myslela, že spí.”

„A co je tohle?” vyjekl najednou Sváťa a málem vypadl z kontaktu. Vedle plamínku se objevila ohnivá koule a zářila oslňujícím jasem.

„Neboj se,” řekl mu Plam, „to je matka toho malého.”

Hanka se podivila, jak to mohl drak poznat, ale vzápětí si vzpomněla na svůj magický zrak a díky němu i ona uviděla uvnitř plamenů známý dračí obličej.

„Sivian, ty ovládáš dračí kontakt?” podivila se Silasienta.

„Ano,” odpověděla Hanka a hned si uvědomila, že před Drobkovou matkou nic neutají, „právě díky tomu si mohu povídat se svým dračím bratrem a přítelem. Dovolte, abych vás aspoň na dálku představila. Tohle je Zuřivý plamen, černý drak, a toto je Silasienta ze Souostroví delfína a matka mého malého chráněnce.”

„Jsem rád, že poznávám matku našeho malého plamínka.”

„Jsem velice mile překvapena. Ani nevíte, jak moc. Dokonce jste mému malému našel jméno. Plamínek. To se mi líbí. Budete kmotrem mého syna?”

„Kmotrem? Abych se přiznal, nevím, co to znamená.”

„Kmotrem u nás musí být drak a dává dítěti jméno a své požehnání. Moc by mě potěšilo, kdyby byl kmotrem mého syna černý drak. Považovala bych to za čest.”

„Ale já se nemohu ukázat u vás osobně.”

Hanka opatrně zkontaktovala i Rafana a přibrala ho do party, aby nepřišel o tak zajímavou diskuzi.

„Chápu. Ale to naprosto nevadí. Kmotrem můžete být i na dálku. Pokud ovšem chcete.”

„Dobrá,” souhlasil Plam, „pokusím se o to. Křtím tě, náš malý dračí kamaráde, jménem Plamínek a prosím vyšší mocnosti našeho bytí, aby ti do vínku daly vše, co budeš potřebovat ke šťastnému a spokojenému životu. Za svědky tohoto požehnání si беру svou sestřičku Hanku a bratry Rafaela a Svatopluka. Společně ti teď, Plamínku, žehnáme.”

„Děkuji, to bylo krásné,” řekla dojatě dračice a všichni pocítili její teplý dotyk. I malý Plamínek se všech postupně dotkl a nadšeně přijímal jejich mentální pohlazení.

„Dobrou noc,” popřáli si navzájem a ukončili kontakt.

Během dalšího týdne se komunikace dračice a jejího syna zlepšovala každým okamžikem. Hanka z toho měla radost, i když si na druhou stranu uvědomovala, že tím svého malého chráněnce pomalu ztrácí. Po večerech dračice dětem vyprávěla o svém domově v Souostroví delfína, o tom, jak se tam žije, jaké jsou jejich zvyky. S Plamínkem začala trénovat první slůvka a dohlížela na pravidelnou hygienu. Draček byl pod jejím vedením poslušnější. Stále se chodil mazlit k Hance, začal se však obracet i na mámu.

Hanka teď měla mnohem více klidu. Každý den po vyučování dorazil Rafan se Svátou a začali se společně učit. Dvakrát týdně docházela do jejich pokoje Diana Rena a probírala s Hankou látku, kterou nepochopila nebo k ní měla nějaké dotazy. Vzhledem k okolnostem se s dívkou domluvila, že Hanka zkusí docházet denně aspoň na jednu školní hodinu. Ukázalo se, že to půjde a že pro dračici není

problém uhlídat svého potomka, aby neutíkal za svou sivián.
Po pár dnech se Hanka rozhodla pro kompletní návrat do
denního vyučování.

Školní trable s magií

V hodinách to nebylo tak snadné, jak si představovala. Společné učení ji dostatečně nepřipravilo na praktická cvičení. Teorii znala dokonale, ale učitelé teď přísněji posuzovali hlavně zvládnutí magie v praxi. Nejen že kulhala při magickém vyhledávání, ale i při základech přemísťování se nevyrovnala ostatním, o léčitelství ani nemluvě.

„Nic si z toho nedělej, to dohoníš,” utěšoval ji v prvních dnech Sváťa.

Další kapkou k jejímu trápení bylo zjištění, že na oba předměty, které si vybrala jako specializaci, docházejí i René a Patrik Pohromakovi. René stejně jako Rafan zvládl postupové zkoušky a Hanku teď čekal pobyt ve společnosti obou Pohromakových až do konce května. Neměla z toho radost. Na rozdíl od bratrů, kteří si jako Hanka vybrali základy přemísťování a léčitelství, Anděla si zvolila jako specializaci hledání podzemních zdrojů a krizové vyjednávání. Na tom druhém se určitě domluvila s Rafanem, pomyslela si Hanka. Letos kroužek supervolonu kvůli nepřítomnosti Ferinové nefungoval, tak to byla jediná možnost, jak se ti dva zamilovaní mohli vidět.

Přítomnost bratrů Pohromakových na hodině byla pro Hanku skutečnou pohromou. Pravidelně jí stáli za zády, když se pokoušela předvést kouzlo v praxi, a nehorázně se smáli, když neuspěla. Uštěpačné poznámky o její neschopnosti ji pronásledovaly všude, kde se s nimi potkala. Úplně stejně se oba chovali při výuce léčitelství i ke Svátovi. Jediný, koho neobtěžovali, byl Rafan. Hanka se domnívala, že je k tomu možná přinutil otec po konfliktu v minulém roce, kdy se pokusili vzít kamarádovi tulíka.

„Dnes máme v plánu něco velmi jednoduchého. Takové malé opakování, abychom se připravili na složitější záležitosti,” řekl jim při hodině přemísťování Jasanov, „tady vidíte tenkou dřevěnou tyčku a kousek skleněné trubice.

Vaším úkolem je magicky prosunout tyčku skrz trubici, nedotknout se stěn a zlehka ji položit na druhé straně. Přistupujte ke mně po jednom a provedte kouzlo.”

Rafan zvládl zadaný úkol bez sebemenší námahy. Na řadu přišla Hanka. Když se přesouváný předmět ocitl uprostřed trubice, pocítila dívka lehkou závrať. Tyčka cinkla o stěnu a spadla dolů. Učitel ji musel z trubice vyklepat ručně.

„Ale ale, není ti dobře? To bylo opravdu slabé,” zavrtěl hlavou profesor.

„Hotový čajíček,” křenil se Patrik.

„To víš, někdo na to prostě nemá,” zlomyslně si přisadil René.

Hanka zatnula zuby a pustila k trubici dalšího.

„A nyní,” pokračoval učitel, „zakryji skleněný válec a provedeme totéž, ale poslepu. Prosím pojdte to zkusit.”

Občas tyčka někomu cinkla, ale všichni ji dostali na druhou stranu válce, až na Hanku. Zažila stejně divný pocit jako předtím a ztratila nad tyčkou veškerou kontrolu.

„Tak já nevím, patří vůbec na tuhle školu?” zaryl si René.

„Možná by potřebovala opakovat první ročník,” řehtal se Patrik na celé kolo.

Podobné situace Hanku provázely skoro každý den. Ať se snažila jak se snažila, vždycky něco selhalo, nepodařilo se nebo skončilo jinak, než mělo. Motala se v začarovaném kruhu. Nechápal, čím to je, že nezvládá, co dřív dokázala. V hodinách léčení se s podobnými nehodami setkával i Sváťa. Profesor Smítko, který je vyučoval, nad ním zklamaně vrtěl hlavou.

„Trochu víc se snaž, Svatopluku. Jevil ses mi jako šikovný kluk, ale nevím, zda jsi zvolil správnou specializaci pro tento ročník. Možná by ses měl zamyslet nad změnou své volby,” doporučil mu Smítko, když chlapec nedokázal ani zahrát magický kamínek.

Nezvládla to ani Hanka, což opět ohromně pobavilo Patrika a Reného, kteří si vedli dobře.

To mi dělají naschvál, myslela si a rozčilovalo ji, že nemůže přijít na kloub svým neúspěchům. Když podobné věci trénovala doma, všechno se dařilo, ale před učitelem opakovaně selhávala. Přičítala to trémě. Začala se bát před každou hodinou.

„Za tím musí vězet něco jiného,” tvrdil Sváťa, když po vyučování seděli v pokoji a on Hance vložil do ruky žhavý kamínek, „je to vážně záhada.”

„Mám pocit, že ztrácím magickou sílu. Jak je to možné?”

„Vrtá mi hlavou, proč máte problémy jenom vy dva,” mračil se Rafan, který marně přemýšlel, jak kamarádům pomoci.

„Nedává to smysl,” kroutil hlavou Sváťa nad tou záhadou.

Rafanovi se v dalších dnech podařilo dokončit atestaci na procházení nechráněnou bránou. Měl situaci ještě o něco složitější než jeho kamarádi, protože musel kromě netopýra Karla zvládnout i tulíka, který si se zdejšími netopýry skvěle rozuměl a svému partnerovi průchod bránou zpestřoval nečekanými manévry. Nakonec Rafan zvládl průchod navzdory všem naschválům, které Plavík dokázal vymyslet.

Během následujícího víkendu se Silasienta s Plamínkem přestěhovala do jeskynních prostor za řekou, které obvykle sloužily k pobytu draků při výměnných pobytech.

„Nebude vám tam zima?” bála se Hanka.

„Ale kdepak,” smála se dračice, „my jsme draci s ohnivou podstatou, umíme si poradit s chladem i s horkem, nedělej si starosti, sivian.”

„A co když se bude Plamínkovi stýskat?”

„Večer se budeme navštěvovat. Diana Rena zaktivuje bránu mezi skálami a vaším pokojem, abychom nenarušovali školní štít přemísťováním.”

„Na jakou vzdálenost se vlastně dokážete přemístit?”

„Obvykle tuto techniku pohybu používáme maximálně na dva tři kilometry, ale jsou i tací, kteří to v nouzi dokázali až na vzdálenost dvaceti kilometrů.“

„To je úžasné. Vůbec nechápu, jak to v rezervaci Plamínek zvládl hned po narození.“

„My se s tou schopností rodíme.“

„A neutíkají vám mimina, když se něčeho polekají?“

„To bychom byli špatní rodiče, kdybychom nedokázali blokovat nežádoucí výlety našich potomků,“ zasmála se znovu dračice.

Hanka jim v jeskyni nechala oblíbený Plamínkův polštářek, knihu dračích pohádek a dva míče.

Další dny probíhaly beze změn. Hanka chvílemi zuřila, chvílemi jí bylo do breku, protože oba dva své specializované předměty nezvládala. Učitelé jí téměř pravidelně naznačovali, aby si vybrala něco méně náročného, ale ona zatvrzele odolávala nátlaku a odmítala změnit specializaci.

Aspoň že draci byli spokojení. Večer chodívali na návštěvu a Plamínkovo dovádění a mazlení Hance zlepšovalo náladu. Silasienta ji opakovaně ujišťovala, že její magická energie je v pořádku a nemusí se bát, že by ji ztrácela.

Pomalu se blížily prázdniny, když dostali dopis od Sidi. Vzkazovala jim, aby se připojili ve čtvrtek k panu Mojeranovi a přijeli do útulku s ním. Zároveň jim oznámila, že pro draky připravili poblíž útulku nové bydlení. Během prvních prázdninových dní je přestěhují. Nenastanou-li problémy, zůstali by u nich draci až do jara. Hanku zaplavil smutek. Plamínek už patřil matce a ona ho bude vídat čím dál méně. Proč je to s draky tak složité, vzdychla a zastesklo se jí po Plamovi.

Dva dny před začátkem prázdnin přivlekl Rafan v pauze mezi obědem a dalším vyučováním do jejich pokoje Andělu.

Na Hančin tázvý pohled odpověděl mávnutím ruky.

„Tohle si prostě musíte poslechnout. O tom se nedá vyprávět z druhé ruky. Andy slíbila, že vám všechno řekne, pokud se to nikdo další nedozví.”

„Máme slíbit mlčení, aniž víme, o čem bude řeč?”
pohlédla Hanka podezíravě na kamaráda.

„Přesně tak. Jinak se totiž nic nedozvíte. Podle mého názoru byste to ale rozhodně vědět měli,” řekl Rafan a nabídl rozpačité Anděle židli.

„No dobře, žádný člověk se od nás nikdy nedozví, co nám teď řekneš,” slíbili Sváta s Hankou.

„Pověz jim to, Andy. Prosím.”

„Rafi tvrdil, že je to pro vás důležitá informace,” začala nesměle, „nevím, jak začít...”

„Možná u strýčka,” napovídal Rafan.

„Ano. Máme strejdu Hodala,” přikývla, a zaváhala. Potom se rozhodla pokračovat. „Občas nás navštěvuje. Moc si rozumí s mými bratry a oni s ním. Tu a tam si je bere na víkend k sobě. Ze začátku jsem s nimi také jezdila, ale poslední dobou mě s sebou nechtějí. Od té doby, co je u nás René, se mi Patrik odcizil a já s tím nemohu nic udělat.”

Rafan přinesl Anděle sklenici limonády. Vděčně se na něj usmála.

„V poslední době učí strejda kluky i různá zajímavá kouzla. Nejhorší na tom je, že oni si je ze všeho nejdříve zkouší na mně. Už jsem měla místo nosu na dvě hodiny chobot, nebo jsem se osypala svědivými boláky. Začala jsem se kvůli tomu učit ochranné a odrazové štíty. Nedávno se mi podařilo odrazit jejich kouzlo zpět a místo, abych byla zavšivená já, drbali se ve vlasech oni. Nakonec byly jejich vši velké jako můj nehet na malíčku,” zasmála se Anděla a napila se limonády.

„Jednou se mi po jejich návratu od strejdy stalo něco divného. Kluci se vrátili nadšení a hned jsem jim na očích viděla, že na mě něco chystají. René řekl: Upír, vlasy. Patrik

přikývl. Aktivovala jsem štíty. Jenže najednou jsem ucítila závrať, štíty zmizely, protože jsem na ně neměla dost magie, a v následujícím okamžiku jsem obrostla po celém těle hustými chlupy.”

Nemá to doma snadné, pomyslela si Hanka a přistrčila Anděle i talířek se sušenkami.

„Byla jsem dost zoufalá, protože jsem se toho nemohla zbavit. Nakonec se nade mnou Patrik slitoval a kouzlo zrušil. Řekl mi, ať se nebojím, že do večera budu mít svou magii zase zpátky, jde prý jen o dočasné upíří kouzlíčko. Naučil je to strejda. Říkají tomu upíří cuc. Je to rychlé, nenápadné, a hlavně dotyčná osoba vůbec netuší, že právě přišla o veškerou magickou energii. Řekl, že už si s tím užili spoustu srandy. Pak přišel René a bratr honem změnil téma hovoru. Asi mi to původně ani prozradit nechtěl.”

„Dočasné upíří kouzlíčko.” povytáhl obočí Sváta, „takhle to je. No jasně. Vždyť máme problém jen na hodinách, kde s námi jsou oba její bráchové.”

Hanka se musela hodně držet, aby nahlas neřekla: Co se divíš? Vždyť jsou to Pohromakovi! Ale ovládla se a zeptala se: „A že totéž neprovedli Rafovi?”

„Táta jim slíbil okamžité přeřazení na vojenskou školu, jestli se někdy jen otřou o kluka s tulíkem. Toho se oba bojí.”

„Takže se aspoň mstí na mých kamarádech,” konstatoval znechuceně Rafan.

Anděla se natáhla pro sušenku a půlku nabídla tulíkovi, aby zakryla svůj smutný výraz.

„Promiň. Ty za to nemůžeš,” otočil se k ní Rafan a pohládl ji po ruce, „moc ti děkuju, že jsi to mým přátelům řekla. Myslím, že jsi jim ušetřila jedno velké trápení během prázdnin.”

„To určitě,” usmála se i Hanka. „Díky.”

„Máš to u nás,” řekl Sváta, „teď musíme vymyslet, jak se upířímu cucu ubránit.”

Poslední den ve škole se však spíš museli bránit, aby je učitelé nepřeradili do jiných specializovaných předmětů.

Konečně tu byly podzimní prázdniny. Draci se s nimi přišli rozloučit do pokoje. Plamínek se společně s tulíkem pletl všem pod nohy. Zakopávali o ně, když balili věci, které potřebovali přemístit zpět do jejich stromového domečku u Zachariáše. Teď už nebude důvod, aby se zdržovali po vyučování ve škole. Draci budou bydlet jinde a Sváta se bude muset vracet k rodině hned po vyučování jako dřív. Jediné štěstí bylo, že útulek pro magická zvířata považoval Svátův otec za dobrou praxi pro život a byl ochoten tam syna pouštět alespoň během prázdnin. Těšili se, jak se všichni za několik dní sejdou.

Zachariáš na své mladé přátele čekal s povozem, aby nemuseli vláčet zavazadla v rukou. Hanka měla pocit, že poprvé vidí trpaslíka usmívat se naplno. I oni měli radost, že se s ním po dlouhé době opět setkali. Hned se domlouvali na společné večeri a těšili se na posezení a klábosení o všem, co od začátku školního roku zažili.

Stromový domek je uvítal svou vlídnou atmosférou. Skoro byli překvapeni, jak jim najednou připadal malý. Zvykli si roztahovat se ve velkém rohovém pokoji. O to byl ale domek útulnější, tady se cítili doma.

Na večeri přišli o něco dřív a Zachariáš je vzal na malou procházku do zahrady. Vedl je směrem za hotel, kde zvolna obrůstala nově založená zahrada. Před nimi se otevřel pohled na novou krásnou budovu připomínající zámek.

„Tak jak se vám líbí nová budova Domova snů?“ zeptal se pyšně trpaslík. „Překrásné ubytovací prostory, větší zahrada, luxusní pokoje. Nechcete se tam přestěhovat?“

„Vypadá úžasně,“ pochválila budovu Hanka, „ale nám víc vyhovuje staré bydlení.“

„No jasně, stromový domek má svůj půvab,“ kývl dobromyslně Zachariáš, „mohli byste aspoň pro mou novou

zahradu vymyslet jméno. Domov snů už mám a nic lepšího mě nenapadá.”

Hanka zamrkala nadšením, protože se jí právě v hlavě vylíhla spásná myšlenka.

„To je skvělý nápad. Když tuhle budovu nazýváš Domov snů, mohou se ostatní prostory jmenovat třeba Kouzelné zahrady,” rozzářila se Hanka. „A nám to vyřeší jeden malý nepříjemný problém.”

„A nemáš pocit, že je to vůči Dundarovi trochu podraz?” zasmál se Hančinu nápadu Rafan. Okamžitě pochopil, co má jeho kamarádka za lubem.

„Copak to pečete za mými zády?” změřil si je podezíravě trpaslík.

„Sváťa musel otci slíbit, že v budoucnu do Domova snů nikdy nevkrečí. On je zvyklý své slovo neporušovat, ale tohle řešení by mu umožnilo nás zase navštěvovat.”

Trpaslík zaznamenal pořouchlý ohníček v jejích očích a ušklíbl se: „A taky byste mi sem konečně mohli přivést i toho zatracenýho Vrona. Vy jste ale hlavičky mazaný, já to беру. A protože na téhle nešťastné situaci mám taky svůj díl viny, zařídím všechno už zítra a vy dejte Svátovi vědět, že Kouzelné zahrady čekají na jeho návštěvu.”

„Senzace,” objala Hanka Zachariáše.

„Rád vyhovím, když můžu,” zamnul si ruce trpaslík, „ale teď se konečně pojdte najíst. Jsem moc zvědavý na vaše vyprávění. Něco jsem se sice doslechl od Mojerany, ale slyšet to z první ruky od vás je vždycky lepší.”

Strávili příjemný večer a ani další dny nebyly špatné. Třebaže bylo chladno, vytáhli Rafan s Hankou svá prkna a užívali si zábavu a pohyb. Bylo znát, že v letošním školním roce moc netrénovali. Hanka si také vyzvedla u poručníka nějaké peníze, aby doplnila zásobu triček, na kterých se jí hodně podepsala přítulnost Plamínka.

Ve čtvrtek ani nemohli dospát, aby nezmeškali schůzku u veřejné brány. Pan Mojerana se jako obvykle dostavil se svými vnuky Tomem a Samem.

Když dorazili do útulku, Sváťa už na ně netrpělivě čekal. Hned je zatáhl stranou, aby jim sdělil novinky.

„Představte si, že se tu v okolí zdržuje několik černých draků. Od Vrona jsem se dozvěděl, že se jedná o takzvanou létající hlídku, která hledá stopy po únosci vajec. Pracovníci útulku mají obavy, aby se náhodou nepotkali s našimi ostrovními draky. Mají strach, co by s nimi udělali.”

„V okolí, to je široký pojem. Kde se černí zdržují?” zajímal se Rafan.

„Prý mají základnu u jezera, kam jsme se chodili s Plamem koupat.”

„No, to je dost blízko. Dělalí problémy?”

„Zatím ne. Jenom je ve zdejších končinách méně zvěře a lovci si stěžují, jak je pořád obtížnější zásobovat nemocné masožravce.”

„Co tomu říká tvůj táta?”

„Myslím, že se snaží založit nějakou protidračí skupinu.”

„No nazdar!”

Potom je zahlédla Sidi a přišla je přivítat. Usmívala se, a třebaže měla trochu kruhy pod očima, vůbec nevypadala ustaraně. Ohrožení draky asi nebude tak zlé, pomyslela si Hanka.

„Dobře že jste tady. Většina pomocníků z útulku toho využila a vzala si týden dovolené. Nebude vám doufám vadit, když vás zaměstnám hned odpoledne.”

„Jasně že ne, už jsme se sem těšili,” ujišťoval ji Sváťa.

„Jinak naši dráčci se v pořádku přestěhovali a nové bydlení se jim líbí. V jídelně na mapě vám ukážu, kde je najdete. Řekla jsem jim, aby se tu objevili navečer, až na ně budeme mít čas.”

Děti se šly ubytovat a hned se vrhly do práce, kterou už docela dobře znaly. I když odměna za práci v útulku byla jen

symbolická, nevadilo jim to. Měly tu kamarády, seznamovaly se se zajímavými druhy magických tvorů a hrál je pocit, že jejich práce přináší někomu prospěch a úlevu.

Večer Hanka seděla u jídla a najednou se v její náručí zhmotnil Plamínek. Uvědomila si, že nepatrný okamžik před jeho objevením pocituje teplo, které ji upozorňuje na příchod jejího chráněnce. Objala ho, měla dojem, že za těch několik dní, kdy ho neviděla, o kousek povyrostl.

„Siv,” řekl a podíval se jí do očí.

„Drobku, vlastně Plamínku, ty umíš další slovo,” zaradovala se.

„No jo, celé slovo sivian se ještě nenaučil,” řekla Silasienta, která se zhmotnila krátce po svém synovi. „A jak zvládl přestěhování?”

„Když tu teď bude mít tebe, bude určitě nejšťastnější na světě,” zasmála se dračice a šla pozdravit i ostatní obyvatele útulku.

Plamínek se nemohl nabažit Hančiny přítomnosti a skoro ji nenechal dojít večeři. Naštěstí ho na chvíli odlákal Rafanův tulík. Až je lidé kolem stolu museli napomínat, aby při svých divokých hrách nezbořili jídelnu. Nakonec to byl příjemný večer plný pohody a povídání.

„Přijď se zítra podívat na naše bydlení,” zvala Hanku před odchodem dračice.

„Moc ráda,” slíbila dívka a na rozloučenou něžně podrbala svého malého chráněnce.

Ráno hned po roznášce vody a krmení vyrazila Hanka na místo, kde měli svůj úkryt Silasienta s Plamínkem. Zdálky by nikdo neuhodl, že v těch místech mohou být jeskyně. V terénu se zdvihalo jen několik skalních hrbolů a pár větších kamenů. Mezi nimi se temně rýsoval otvor, kterým se dalo protáhnout dolů. Na první pohled se zdálo, že jsou tu jen dvě menší jeskyně, ale za úzkou neprůchodnou prasklinou se rozevíraly další podzemní prostory.

„Počkej, sivian, já ti naše útočiště ukážu zblízka,” řekla dračice, „ničeho se neboj a uvolni se.”

Než se Hanka vzpamatovala, Silasienta k ní přistoupila, nadzdvihla ji, vzduch se přechodně ohřál a najednou stála uprostřed místa, kde oba draci v současnosti bydleli. Měli tu vystlaná lůžka, hračky pro Plamínka a na rovné kamenné desce také jídlo. Světlo tady zajišťoval podivný kámen uprostřed jeskyně, který rovněž vyzařoval teplé vlny.

„Máma tě přenesla,” radoval se Plamínek a hned Hance ukazoval kamínky, které dostal na hraní. Byly barevné, měly nejrůznější tvary, některé dokonce připomínaly zvířata.

„Máte to tady hezké,” pochválila jim Hanka obydlí.

„Ano, taky se nám tu líbí,” mávla tlapou Silasienta a osvětlovací kámen se rozzářil jasněji, „do jara tu v pohodě vydržíme.”

„Akorát už vás neuvidím tak často,” vzdychla Hanka a láskyplně pozorovala Plamínka, jak se honí za míčem, který mu přihrála.

„Můj syn nikdy nezapomene na svou sivian, i když budeme od tebe hodně daleko. Vždy budeš v jeho srdci a v mém také. Možná se spolu dokážeme porozumět i na větší vzdálenosti. Pořád mi vrtá hlavou, jak je možné, že používáš dračí způsob komunikace. Je v tobě, sivian, něco dračího. Cítím to, ačkoliv netuším, jak je to možné.”

Hanka se zavrtila. Přímočará poznámka vnímavé dračice ji zaskočila. Po krátkém zaváhání se rozhodla říct jí pravdu. Tedy alespoň tu pravdu, kterou znala.

„Matka Plama tvrdí, že jsem se jako malá dotkla vejce jejího syna a tím došlo k přesunu části našich osobností. Já umím něco dračího, on něco lidského. Fakt je, že jsme si s Plamem velice blízcí, skoro jako sourozenci.”

„Ano. Pokud je v tobě část dračí osobnosti, vysvětluje to mnohé. I skutečnost, že si tě Plamínek vybral jako svou sivian a hledal tě, když ses mu ztratila.”

„Myslíte, že je možné, aby se část osobnosti přenesla mezi člověkem a drakem pouhým dotykem?“ rozhodla se zeptat na názor Silasienty dívka.

Dračice se na ni podívala a chvíli se zdálo, že přemýšlí, co odpovědět. Potom prohlásila:

„Nevím, jak je to tady u vás a u velkých draků, ale u nás by něco takového možné nebylo. Zdá se, že i ty o tomhle vysvětlení pochybuješ.“

„Pochybujeme o tom oba. Já i můj dračí bratr máme podezření, že nám jeho matka tají něco zlého.“

„A ty bys chtěla znát pravdu?“

„Já nevím. Bojím se toho. Myslíte, že by šlo udělat něco podobného, jako když nám Demit ukázal, co viděl po narození Plamínek?“

„Obrazy z minulosti lze vyvolat. Ale dokážou to jen nejzdatnější čarodějové a stojí je to mnoho sil. Musí existovat velice vážný důvod, aby provedli podobné kouzlo.“

„Asi se nikdy nedozvím, co se opravdu stalo...“

„Komplikuje ti to nějak život?“

„Ne, myslím, že ne. Když o tom uvažuji, řekla bych, že spojení s Plamem můj život spíš obohacuje.“ Po malé odmlce dodala: „Nechtěla bych o náš vzájemný vztah přijít.“

„Jsi rozumná dívka.“

Ještě chvíli si s dračicí povídala o Plamínkovi a potom se nechala přenést ven z obytné jeskyně, aby se mohla vrátit k práci do útulku.

Týden utekl jako voda a nastal čas zabalit věci a přichystat se k návratu domů. Černí draci se neukázali ani nikoho neohrožovali, jen lovci si opakovaně stěžovali, že svou přítomností vyplašili všechnu zvěř. Ačkoliv nedošlo k žádnému konfliktu, stejně byla postupně vylepšována bezpečnostní opatření. Kolem útulku přibyla kouzla s ochrannými a výstražnými prvky, a dokonce i na vyjíždky s tleskavcem museli teď jezdit s doprovodem někoho ze strážců, aby o ně Sidi neměla starost. Toma a Sama si

tentokrát místo dědy, kterého odvolali na základnu, odvezli domů přímo jejich rodiče. Hanka si je zvědavě prohlížela. Byli to milí málomluvní lidé. Dívka nechápala, po kom vlastně Sam zdědil svou výřečnost a vitalitu.

„Zdá se, že se do Santareny budeme muset vrátit sami,” konstatovala po jejich odjezdu Hanka, „koneckonců cestu známe, tak by to neměl být problém.”

„Samotné vás bránami nepustí. Ještě nejste plnoletí. Ale možná by vás tam Vron mohl hodit, až pro mě přijde,” nabídl jim pohodlnější variantu Sváťa.

„A nebudeš mít kvůli tomu doma problémy?” zeptal se Rafan.

„Táta má teď spoustu jiných starostí a Miranda se určitě ptát nebude.”

„Tak jo, možná bys nás mohl při té příležitosti aspoň na chvíli navštívit.”

„Myslíš?” zamrkal Sváťa, kterému už kamarádi prozradili, že Domov snů, kam podle otcova nařízení nesmí vkročit, se teď nachází poněkud stranou od jejich příbytku.

Paměť kouzelného džina

Když v pátek po obědě dorazil Vron, vyslovil syn jeho pána přání, aby jim otevřel bránu do Santareny. Vzápětí se děti ocitly v parku poblíž náměstí, kam brával Vron Sváťu při cestě do školy.

„Ještě jim pomoz se zavazadly do Kouzelných zahrad,“ nařídil Vronovi Sváťa a celá skupinka zvolna došla až k ubytovacímu komplexu u Zachariáše. Děti si s uspokojením všimly, že trpaslík přejmenování dotáhl do konce a na vratech září nová velká cedule s nápisem *Kouzelné zahrady*.

„Ještě musíme prodiskutovat náš problém se školními předměty,“ připomněla Sváťovi Hanka. „V útulku nebyl čas se tím zabývat a za dva dny nám hrozí přežazení na jinou specializaci.“

„Hrome, úplně jsem na to zapomněl. Je nejvyšší čas naplánovat obrannou strategii. Pojď s námi,“ řekl Sváťa Vronovi a následoval své kamarády do známých míst.

„Neměli bychom si nejdřív v kuchyni objednat večeři?“ zeptal se jakoby nic Rafan a zamířil ke vchodu do staré budovy. Hanka se Sváťou ho pomalu nervózně následovali. Vron sice zaznamenal zvýšenou nervozitu dětí, ale netušil, že je to kvůli němu. Bez námitek kráčel za nimi.

Zachariáš tu naštěstí byl. Když Hanka gestem ukázala na Vrona, zaběhl trpaslík do skladu a vrátil se s malou modrou krabičkou.

„Tohle jsem připravil pro Sváťu, až sem přijde. Je v tom zatraceně velké kus magie. Chcete si to zkontrolovat?“ oslovil trpaslík Vrona a podal mu krabičku.

Kouzelný džin odložil na zem zavazadla, vzal schránku do ruky a otevřel ji. Děti napjatě natahovaly krk, aby zahlédly, co v ní je. Vron vypadal jako zhyponotizovaný. Rafan se neklidně otočil na trpaslíka.

„Žádnej strach,” pousmál se Zachariáš, „ta věc je ve správných rukou. Vron si to ke mně kdysi sám uložil a občas si krabičku chodil kontrolovat. No a těsně před vaším odjezdem na dračí festival do Poluty mi vysvětlil, k čemu tahle jeho pojistka slouží. Možná měl špatné tušení, protože mi důrazně kladl na srdce, abych to tu pro něj opatroval. Jen doufám, že bude kamínek fungovat, jak má.”

Vron upřel oči na trpaslíka a řekl: „Ty jeden fousatej lumpe, tos mi to nemohl dát dřív?”

Zachariáš se uchechtl: „Hele, ty nepovedenej magickej chameleone, vynořil ses do nesprávných rukou. Nemůžu za to, že jsem se na slavnosti s tvým pánem do krve pohádal. Rychleji se to zařídit nedalo.”

Najednou se tvář a postava kouzelného džina přeměnila do podoby, kterou děti znaly z minulých let. Zase byl tady tak, jak si ho pamatovaly, a díval se na ně s porozuměním a pochopením.

„Vrone,” zajásala Hanka a objala ho.

„Co to je za kámen?” zvědavě nahlížel do krabičky Rafan.

„Uložil jsem si do něj svou paměť na minulé životy. Díky němu jsem si teď vybavil všechno, co jsme spolu prožili, kromě posledního úseku mé existence. Nevzpomínám si, co se stalo v Polutě, ani jak skončila má předchozí životní etapa. Všechny ostatní vzpomínky se mi díky tomuto kameni vrátily.”

„To je senzace,” objal ho i Sváta, „moc jsi nám chyběl. Teď už to zase bude jako dřív. A co si nepamatuješ, o tom ti budeme společně vyprávět.”

„No, úplně stejné to nebude. Mám nového pána a musím teď poslouchat jeho.”

„To my přece chápeme. Ale je báječné, že už na nás nekoukáš jako na cizí,” usmívala se Hanka, „jsi vlastně jako naše rodina. Chceme tě občas vidět a taky se tu a tam o něčem poradit.”

„Taky vás rád vidím a jsem šťastný, že si tak dobře vedete i beze mě,” kývl Vron.

„Hele, nechcete si jít o svých dojmech povídat raději k sobě do domku? Já tady na rozdíl od vás potřebuju pracovat,” zabručel trpaslík a mrkl na děti.

Hanka a oba kluci měli pocit, že se k nim vrátil ztracený člen rodiny. Obývací pokoj v domku byl zase na chvíli plný báječné nálady. Během svačiny Sváťa Vronovi vylíčil, co jim provádějí ve škole bratři Pohromakovi.

„Poslyš, neslíbil jsi náhodou Andy, že o tom nikomu neřekneš?” připomněl Svátovi jeho slib Rafan.

„Pokud sis nevšiml, tak to žádnému člověku nevykládám. A náš kouzelný džin si to jistě nechá pro sebe. Navíc potřebujeme jeho pomoc. Musíme vymyslet kouzlo, které by klukům znemožnilo vysávat naši magii. Nenapadá tě, Vrone, nějaké řešení?” podíval se Sváťa na kouzelného džina s nadějí v očích.

„Dal by se vyčarovat štít nebo ochrana aury, ale toho by si vaši učitelé všimli a určitě by se jim to nelíbilo. Žádali by po vás vysvětlení, proč to používáte. Pro názornost si představte svou magii jako sklenici limonády. Když vám do ní někdo nenápadně strká brčko a saje pomalu, nikdo si toho nevšimne. Pokud ale sklenici přiklopíte nebo přikryjete dlaní, vzbudí to pozornost.”

„Kdyby mi někdo strkal brčko do limonády, nalila bych do ní projímadlo, aby si to příště ten lump rozmyslel,” zavrčela s nevolí Hanka.

„A nešlo by něco podobného provést i s magií?” zeptal se kouzelného džina Rafan.

Vron se zamyslel. Nakonec se usmál a přikývl.

„Myslím, že by to šlo. Bolení břicha nedoporučuji, protože byste ho museli vydržet i vy. Ale mohli byste jim zkusit namíxovat speciální drink. Hanka zvýší ve své magii složku ohně a Sváťa zaktivuje teplo. Hned vás naučím, jak na to. Pak už jen bude potřeba donutit kluky, aby odebrali

magii střídavě od Hanky a od Sváti. To znamená, že byste měli měnit svá místa, aby neměli čas se věnovat jen jednomu z vás.”

„A co se stane, když si cucnou ode mě i od Sváti?” zajímalo Hanku.

„Neboj se, neublíží jim to. Jen to způsobí zajímavý efekt a doufám, že by je to mohlo odradit od dalších pokusů,” odpověděl džin.

Začal se věnovat nejdřív Hance a vysvětloval jí, jak má zdvihnout ve své magii složku ohně a jak ji udržovat na určité úrovni. Spokojeně přikývl, když to dívka zvládla.

„Tebe to naučím až doma,” řekl Vron Svátovi, „už jsme se zdrželi moc dlouho a měli bychom se vrátit, než se Dundar začne ptát, kde jsme.”

„Tak jo,” souhlasil chlapec, „podstatné jsme vymysleli, teď už jen aby to na hodině léčitelství fungovalo.”

Vron otevřel bránu hned v zahradě a Hanka s Rafanem se dívali, jak jejich kamarád i s džinem mizí v oválu. Věřili, že teď se věci kolem nich nutně musí obrátit k lepšímu, když se jim vrátil jejich ztracený magický přítel.

V pondělí ráno se díky bráně objevil Sváťa přímo na zanedbané části zahrady vedle stromového domku. Vron ho tu opustil a zmizel.

„Konečně se nám trochu normalizovaly poměry,” konstatoval spokojeně, když se vydal do školy spolu s Hankou a Rafanem. „Odpoledne si mě zase vyzvedne u vás. Teď, když už nemáme školní komnatu, můžeme se učit dohromady jako dřív.”

„Než nám na to tvůj táta přijde,” doplnila Hanka.

„Toho bych se nebál. Přes den má dost práce, v noci zase brečí Anička, většinou mu na mě moc času nezbyvá.”

Školní výuka začala tvrdě hned od prvního dne. Hanka měla smůlu, že se hodina přemísťování konala po ránu a sem s ní bohužel Sváťa nechodil.

Profesor Jasanov přinesl na hodinu dva drátěné kruhy na zvláštním podstavci. Žáci se na poněkud nezvyklé zařízení dívali se zvědavým zájmem.

„Na tomto modelu,” usmál se učitel jejich zvědavosti, „se v příštích týdnech budeme učit vytvoření malé brány. Pro začátek nám bude stačit jen jeden kruh. Díky zařízení podstavce si můžeme nastavit posilovač magie, který umožní trénink i těm, kteří by na vytvoření pole brány jinak neměli dostatek sil.”

Učitel odložil jeden kruh do police a nechal si u sebe na stole jen jeden. Na podstavci pootočil dvěma zubatými kolečky a podíval se po dětech.

„Dávejte dobrý pozor. Vaším úkolem je ovlivnit částice uvnitř kruhu. Uprostřed musíte částice zrychlit a po obvodu kruhu zpomalit. Můžete si pomoci i tím, že prostředek zahřejete a jeho okolí ochladíte. Jakmile se vám to podaří, uvidíme mihotavé chvění. Tak co, pustíme se do toho?”

Žáci přistupovali jednotlivě ke kruhu. Hanka sledovala, jak se většině z nich daří rozechvět vzduch uprostřed určeného prostoru. S trémou přistoupila blíž. Když na ni přišla řada, zaměřila své soustředění na určený kruh. Vzápětí ucítila známou slabost a hned věděla, že je zle. Koutkem oka zahlédla, jak Rafan za jejími zády vytlačil bratry Pohromakovy stranou, ale bylo pozdě. Vzduch se pod Hančinou rukou ani nepohnul.

„Á, slečna Vronová,” zvolil profesor káravý tón, „zdá se, že máte problém s mým doporučením, abyste si zvolila jiný obor. Já vám přece nechci ublížit, je ve vašem zájmu, abyste se raději věnovala něčemu, na co stačíte. Copak sama necítíte, že je to nad vaše síly?”

„Já to dokážu, pane profesore, dovolte mi...”

Ale Jasanov ji ani nenechal domluvit. Tentokrát už se tvářil přísně a zachmuřeně. Na čele mu naskočila nevlídná vráska a ukazováčkem píchl do vzduchu těsně před Hančíným obličejem.

„Ne. Už jste, milá slečno, měla dost času,” pokračoval v neosobním vyprávění, „abyste prokázala alespoň zlomek předpokladů pro magické přemísťování. Podle mého názoru nastal čas podívat se pravdě do očí. Pokud do konce týdne sama nepožádáte o přeřazení, budu nucen svolat učitelskou komisi, která provede vaše přezkoušení a rozhodne o dalším zařazení podle vašich schopností.”

Hanka sklopila oči, aby nebylo vidět slzy, které stěží zadržovala. Jen vědomí, že bratři Pohromakovi od ní čekají právě takovou reakci, jí dodávalo sílu přemoci pláč. Já je nenávidím, opakovala si v duchu, když odcházela od učitelského stolku. Zbylou část hodiny ani nedávala pozor, ani si nešla vyzkoušet žádnou techniku. Ignorovala i Patrikovy úšklebky a k Renému se otočila zády.

Ta příhoda ji rozhodila natolik, že při dalším vyučování místo soustředění přemýšlela, co asi zažijí její trýznitelé, až se dostanou ke Svátovi. Představovala si, jak jim bude hořet na těle oblečení, jak zčernají a zmizí jim vlasy. Jen doufala, že její ohnivá složka byla před použitím upířího cucu dostatečně aktivní.

„Hanka Vronová nám jistě ráda zopakuje, o čem jsem právě hovořila,” vytrhl ji z jejích pomstychtivých myšlenek hlas Diany Reny, která jim přednášela o... Hanka absolutně netušila, o čem to vlastně bylo.

„Prázdniny už skončily, děvče, je čas odložit snění a vrátit se do školní lavice,” napomenula ji.

Poslední hodinu před obědem měli základy léčitelství.

„Jdeme na to?” mrkl na ni spiklenecky Sváta.

„Je řada na tobě, mě už vycucli,” vzdychla Hanka.

„Tak jo. Hlavně aby to fungovalo.”

„Doufám, že mě dnes nevyrazí i z tohoto oboru,” ušklíbala se Hanka a zmlkla, protože do třídy vstoupil profesor Smítko.

„Doufám, že jste o prázdninách trénovali dovednosti, které jsme už probírali,” řekl na adresu žáků, „pro jistotu si

uděláme malé praktické opakování tepelného působení. Postupně ke mně přistupte a místo na mé ruce, které vám označím, lehce zahřejte, aniž byste se mě dotkli. Musí to být příjemné teplo, nikoliv žár. Tak prosím.”

Hanka se zařadila dopředu, ale když na ni profesor vrhl nespokojený pohled, rychle se mu klidila z dohledu a sledovala bratry Pohromakovy, jak se snaží dostat za záda jejího kamaráda. Když se to Patrikovi na chvíli podařilo, Hanka se nacpala mezi ně a sledovala, jak se teď snaží o totéž i René.

Panebože, ať to vyjde, modlila se. „Slabé, velice slabé,” prohodil profesor na adresu Sváti. Pak mu padl zrak na kluky Pohromakovy a pozdvihl obočí.

„A tohle má být co?” zeptal se profesor přísně.

Hanka na nich zezadu neviděla žádnou změnu, ale všimla si, jak Svátovi cukají koutky úst a jak se snaží nesmát. Kluci jako kdyby oněměli. Dívka se protlačila blíž, aby se mohla podívat, proč na ně ostatní zírají. A uviděla to. Oběma bratrům totálně zčervenaly oči, a když se pokusili něco říct, kouřilo se jim z pusy.

„Upozorňuji vás, že provozovat v mých hodinách něco jiného, než co právě vyučuji, je naprosto nepřipustné. Uděluji každému z vás lčko za úmyslné ignorování výuky. Postavte se prosím do kouta a něco s tím udělejte. Dokud se nesrovnáte, nevracejte se do výuky. Jasně?”

Kluci se schlíple přesunuli na vyznačené místo a Hanka se zadostiučiněním sledovala, jak nejsou schopni se svých příznaků zbavit. I v této hodině si vykoledovala napomenutí, aby dávala pozor a nemyslela na věci, které se netýkají léčitelství.

Nejlepší na tom bylo, že kluci se neodvážili ani do jídelny na oběd. Když Hanka se Svátou vyprávěla Rafanovi, co se stalo, hrálo je vědomí, že konečně došlo i na ty dva lumpy.

První hodinu po obědě byl na programu tělocvik. Běhání s plným žaludkem nepatřilo k jejich oblíbeným činnostem.

Tentokrát ale Hugo Star přišel s novinkou. Prohlásil, že je bude učit základy správné relaxace a rozsadil je v tělocvičně na malé pohodlné polštářky.

„To teda nevím, jestli neusnu,” mrkla na Rafana Hanka, když učitel nařídil, aby si udělali pohodlí. Vtom se do tělocvičny vlízl Pohromakovi.

„Páni, ono je to ještě nepřešlo,” vykulil oči Sváťa, když je spatřil.

Tělocvikář se na kluky jen zběžně podíval a zabručel něco jako: „To je ale divná móda.”

Rafanův tulík zbystřil pozornost a vyhrabal se ven z kapsy, kde předtím spokojeně dřímal. Rafan s údivem sledoval, jak Plavík vyrazil směrem k Patrikovi. Chvilí ho obíhal, jako by si ho prohlížel, pak mu po zádech vyšplhal na rameno. Patrik, když viděl, že se na něj Rafan dívá, se neodvážil tvorečka shodit ani zahnat. Tulík mu otočil ocásek kolem krku a z očí chlapce se začala ztrácet červená barva. Za okamžik měl oči jako dřív.

„A teď ještě já,” sáhl po tulíkovi i René, když viděl, že se jeho bratr svých příznaků zbavil. Jenže tulík prskl, vysmekl se mu z dlaně, odrazil se od jeho nohy a vrátil se k Rafanovi.

„Ty zmetku jeden mrňavej,” zasyčel vztekle René, ale víc se neodvážil udělat.

„To byl dobrý nápad,” pochválil Plavíka Rafan, „Patrik přece jen pro Andy tu a tam něco udělá. Zasloužil si kratší trest.”

„Ticho prosím,” napomenul je Hugo, „dýchejte pomalu podle mého počítání, nádechy hezky hluboko až do břicha.”

Vedle Hanky se někdo svalil na podlahu. Žáci kolem vyprskli smíchy.

„Co je zase?”

„Prosím Dan asi usnul.”

„Zdá se, že vás moje nová technika vůbec nezajímá,” rozzlobil se tělocvikář. „Dobrá. Příště se opět vrátíme k obvyklému způsobu cvičení.”

„a běhání,” ušklíbla se Hanka.

„Na žádost kolegů z učitelského sboru jsem se pokusil o změnu vyučovacích stereotypů, ale narazil jsem na váš politováníhodný nezájem. Dopadlo to přesně tak, jak jsem čekal. Kolegové jistě pochopí, že jsem pro to udělal vše, co se dalo. Nyní odložte polštářky a zacvičíme si naši sestavu číslo šest pro posílení zádoových partií.”

„Ach jo,” zvedl se Rafan, „to tu dlouho nebylo.”

Vzhledem k tomu, že tělocvik mívaly vždy dvě třídy dohromady, bylo za chvíli v tělocvičně téměř nedýchatelno. Běhání venku, i když byla zima, se Hance zdálo mnohem přijatelnější.

Hned po vyučování se přesunuli domů do stromového domku, kde se mohli v pohodlí osprchovat. Vždy tu byla k dispozici mísa s ovocem a dokonce i oblíbené sušenky.

Kluci vytáhli učení, aby měli povinnosti co nejdřív z krku, ale Hanka zadumaně seděla s podepřenou bradou.

„Co je s tebou zase?” hodil po ní polštář Rafan.

„Víš, ta brána, asi to opravdu nedokážu.”

„Nesmysl! Budeš lepší než ostatní. Kašli na to a pojď si napsat tabulku z dějin.”

„Možná na to opravdu nemám.”

„Já z tebe asi vyrostu, ženská jedna bláznivá,” zamračil se Rafan, zvedl se a odešel ven.

„Co je? Co jsem provedla?” nechápala dívka.

„Děláš si úplně zbytečné starosti a jeho to rozčiluje,” mávl rukou Sváťa a pokračoval v psaní.

Hanka se šla posadit k němu a také vytáhla sešit. Otevřela ho, ale pak se znovu zamyslela a kamarád nad ní jen bezmocně zavrtěl hlavou, když si všiml, že nenapsala ani písmenko.

Do pokoje se vrátil Rafan. Nesl obyčejný dřevěný špalík, ve kterém bylo zastrčené z drátu vytvarované oko velikosti talíře.

„Na,” strčil předmět do ruky Hance, „tady máš svoji učební pomůcku.”

„Ale to je jen drát a dřevo, nemá to žádný magický zesilovač,” namítla dívka.

„Ty,” zdůraznil gestem Rafan svá slova, „žádný zesilovač nepotřebuješ. Vyzkoušej to.”

„Možná se mi ještě úplně nevrátila magie...”

„Vyzkoušej to!” opakoval skoro výhružně.

Hanka postavila dřevo s kruhem na stůl, podívala se nejistě po kamarádech a zadívala se na prázdný prostor uprostřed drátu. Když se v něm zavlhl vzduch, šťastně zhlédla k Rafanovi.

„Tak vidíš,” řekl smířlivě a sedl si zpět k úkolům.

„Jak jsi to udělala?” zajímal se Sváťa.

„Hele, vy dva, pojdte konečně dodělat ten dějepis, nebo se nepohneme z místa,” zavrčel na ně Rafan a usmál se, když viděl, že ho poslechli.

Byli hotovi dřív, než dorazil Vron. Hanka ukazovala Sváťovi, co je učil Jasanov, a vůbec ji nepřekvapilo, že kamarádovi stačí jen říct a hned všechno umí.

Kouzelný džin vstoupil dovnitř ve své dřívější podobě a střetl se s rozzářenými dětskými tvářemi. Dokonce i tulík se mu vydrápal na rameno a nadšeně švitořil.

Vron si vzpomněl na svou první návštěvu Ostrova volby, kdy mu Nestor dal zvláštní radu: Najdi čtyři životy, dej jim možnost volby a tři vezmi s sebou. Pomoz jim, poznej sebe, a získáš důležitý klíč, kterým se odemyká cesta ke svobodě ducha. Nyní už ta slova dávala smysl. Aby se kouzelný džin osvobodil ze svého nekonečného prokletí a utrpení, musel by třikrát zemřít. Byl si jist, že jednou už se mu to díky těmto dětem podařilo, i když si na to sám nedokázal vzpomenout. Nestor měl pravdu, oni jsou klíč, který odemkl jeho duši. Není už jen nástrojem svého pána. Může být i něčím víc. Stále ještě potřebují jeho pomocnou ruku a on touží po jejich

náklonnosti. Bude-li to v jeho moci, poskytne jim vše, co budou pro dobrý start do života potřebovat.

„Fungovalo to, Vrone,” oznamoval mu hned nadšeně Sváťa, „umíš si představit, jak se tvářili, když se jim to přihodilo?”

„Ještě moc nejásej, pravděpodobně nevědí, proč se jim to stalo, a zkusí na vás svůj podraz znovu,” řekl Vron, „teprve potom si uvědomí, že by mohlo jít o vaši obranu.”

„Ach jo,” vzdychla Hanka, „tak to mě asi vyrazí z přemísťování.”

„Když se nenecháš, nevyrazí tě,” řekl důrazně Rafan.

„Jasanov se bude zlobit a pošle mě před komisi.”

„Ať pošle. Všem ukážeš, jak probranou látku ovládáš. To by pro tebe neměl být problém.”

„A nebude si myslet, že jsem mu dělala naschvály?”

„No, možná ano, ale to zvládneš. Přece tě nerozhodí jeden školní průšvih!”

„Vlastně máš pravdu,” zasmála se Hanka, „kdyby Jasanov jako čaroděj za něco stál, měl by přijít na to, co mi dva Pohromakovi provádějí.”

„To by musel mít mimořádné vlohy a navíc důvod k magickému prověřování svých žáků,” upřesnil Vron, „jinak opravdu nemá šanci odhalit malé záludné kouzlíčko, jaké vaši spolužáci provozují.”

„Říkáš malé,” zapochyboval Rafan, „ale co kdyby něco takového provedli člověku v boji nebo v situaci, kdy jde o víc než jen o výuku?”

„V takovém případě můžeš použít štíty.”

„Anděle nepomohly.”

„Opravdu?” zamyslel se Vron. „V tom případě je to vážnější, než jsem si myslel. Asi se nejedná jen o kouzlo odsávající magii, možná zároveň oslabuje i osobní auru. To by kluci v jejich věku ještě neměli umět. Žádný opravdový mág by to děti neučil. Kouzla z kategorie nebezpečné bojové magie jim rozhodně do rukou nepatří.”

„Máme se bát?“ zeptala se Hanka.

„Pojď ke mně blíž,“ řekl Vron a položil jí ruce na ramena. Dívce se zatočila hlava. Netušila, co kouzelný džin dělá, ale důvěřovala mu. Chvilí měla pocit na omdlení, ale najednou se všechno kolem zase vyjasnilo a tělem se jí rozlila úleva.

„Co to provádíš?“ zamračil se Rafan, když je pozoroval.

„Vyčistil a zacelil jsem její auru. Někdo by těm dvěma Pohromakovým měl vysvětlit, jak je jejich zábava nebezpečná.“

„Kdybychom se o kouzlu jen zmínili, hned by bylo jasné, že nám to musela říct Anděla,“ namítl Sváťa, „slíbili jsme jí mlčenlivost.“

„Na tvou auru se také musím podívat.“

„Teď ne, až doma,“ odmítl chlapec, „raději nám pověz, jak se máme bránit.“

„Existuje jedno ochranné kouzlo, říká se mu obrněná aura,“ odpověděl pomalu Vron a trochu váhavě pokračoval, „jenže i to už patří do kategorie bojové magie. Nejúčinnější je, když ho nad vámi vyřkne někdo z přátel.“

„Naučíš nás ho?“

„Ne.“

„Proč ne?“

„To není kouzlo pro děti.“

„Tak ho nauč Rafa, tomu už bylo patnáct.“

„I on je pro mě pořád dítě.“

„Tak budeš muset naši auru obrnit ty,“ nechtěl se vzdát Sváťa, „přece to dokážeš, ne?“

„Není problém to kouzlo aktivovat, ale mohlo by pro vás znamenat potíže. Nevím, jestli vás pak školní ochranný systém pustí do budovy.“

„Zkusíme to a uvidíme...“

„Taky nevím,“ pokračoval zachmuřeně Vron, „jak to vysvětlíte učitelům. Kouzlo je při napadení dost viditelné a učitelé ho velmi pravděpodobně nedokážou zrušit. Navíc

i oni mohou při jeho odstraňování utrpět zranění. Když o tom přemýšlím, tohle není vhodná cesta.”

„Tak co nám poradíš? Na hodině přemísťování je na ně Hanka sama.”

„Ať se hodí marod.”

„Nemůžu, už tak mi hrozí, že mě z téhle specializace vyhodí,” namítla dívka.

„Nech se vyhodit. To je má rada,” řekl zcela vážně Vron a čelil zamračeným dětským pohledům, „školní rok je dlouhý, a budou-li tě pravidelně ohrožovat něčím podobným, zanechá to na tobě následky.”

„No tos mi teda poradil,” ušklíbla se smutně Hanka.

„Život není jen přemísťování,” domlouval jí džin, „to, co tě tam učí, tě mohu naučit i já. Zapiš se na něco jiného, kde budeš mít klid.”

„A opravdu mě to naučíš? Slibuješ?”

„Slibuju, pokud můj pán nerozhodne jinak.”

„Tak dobře, zapíšu se na něco jiného. Ale v základech léčení jim společně se Svátou ještě trochu znepríjemníme život. Však oni pochopí, že nás nemají otravovat!”

„Měli bychom jít,” obrátil se Vron k Svátovi, „aby se Dundar nedivil, kde tak dlouho vězíme.”

„Jasně,” kývl Sváta a sbalil své učební pomůcky.

„Na co se mám zapsat? Přemísťování mě zajímalo ze všeho nejvíc,” mudrovala Hanka po jejich odchodu. „Stejně je nespravedlivé, že nic nezmůžu proti zákeřnosti hloupejch kluků. Mám špatný pocit z toho, jak jim pořád uhýbám z cesty.”

„Ber to tak, že svým krokem víc získáš, než ztratíš. Vron tě naučí všechno, co budeme s Jasanovem probírat, a ty máš možnost si vyzkoušet něco dalšího.”

„Ale co? Porad' mi.”

„Zkus ovlivňování počasí.”

„Taková blbost.”

„A co rovnováhu nebo podzemní zdroje?”

„Když vidím, co po vás chtějí na hodinách rovnováhy, necítím se na to. Jemná magie mi nikdy moc nešla. Ale podzemní zdroje bych mohla zkusit.”

„Andy říká, že to učí Diana Rena a že je to moc zajímavé.”

„Cože? Tam chodí Anděla? To si snad ještě rozmyslím.”

„To měl být vtip, doufám,” zaškaredil se na ni Rafan, „trochu nepovedenej.”

„Jasně! Co jiného? Nepovedenej vtip,” zaklapla sešity rozladěná Hanka a vytáhla supervolonové prkno, „mám náladu pod psa a potřebuju si zalítat. Jdeš se mnou?”

„Víš, že jsi občas nesnesitelná praštěná ženská? Jasně že jdu s tebou. Musím tě hlídat. V téhle náladě bys byla schopná někoho zabít.”

Druhý den požádala Hanka k Jasanově úlevě o přeřazení na specializaci hledání podzemních zdrojů. Z hodin přemísťování nakonec odešel i Rafan a prohlásil, že se hodlá nadále víc věnovat technikám zachování rovnováhy a krizovému vyjednávání.

Třebaže Hanka zápasila s pocitem, že prohrála a vyklízí pozice, ulevilo se jí. Stres, do kterého ji dostali kluci Pohromakovi z jedné strany a učitel z druhé, zmizel, a dívka se vrátila dobrá nálada i sebevědomí. Vron splnil slib a učil ji vše, co souviselo s přemísťováním. Kluci se přidali a nové techniky trénovali společně.

Na hodině léčitelství došlo ještě jednou k podivnému úkazu, který změnil barvu očí bratrů Pohromakových a zakalil jejich dech. Spolužáci vyzvídali, jak to dělají, a profesor Smítko se mračil. V dalších hodinách věnoval Pohromakovým zvýšenou pozornost, což konečně zajistilo Hance a Sváťovi klid.

Venku začalo přituhovat, na loužích se přes noc objevil ledový škráloup a v kalendáři se blížily Vánoce. Hanka už měla dárky pro oba kamarády. Sváťovi zabalila stavebnici hradu, kde místo kostek byly díly z čokolády, a pro Rafana

pořádila leštadlo na supervolonové prkno. Své kamarádce Paule, se kterou si občas psala, poslala balíček plný bonbonů pro ni a její sourozence.

Když jí Zachariáš přinesl dopis, myslela si, že je právě od Pauly. Ale nebyl. Psal jí Varubi z rezervace a prosil, aby si na vánoční svátky nesjednávali žádný program, že se chystá překvapení, u něhož by neměla ona ani její kamarádi chybět. Nic víc k Hančině lítosti dopis neprozradil. Jen to, že si ji a Rafana někdo včas vyzvedne. Oba dva přemýšleli, o co se může jednat, ale ať si lámali hlavy sebevíc, na nic nepřišli.

Vánoční překvapení

První vánoční den se vzbudili brzo. Zvědavost jim nedovolila dospat. Hned po snídani se objevil Sváťa s Vronem.

„Co se děje, co se chystá?“ zajímalo Hanku.

„Víme, ale nepovíme,“ smál se Sváťa, „schválně, jestli na to přijdete sami.“

„Vrone?“

„Neboj se,“ zamrkal na Hanku kouzelný džin, „půjde o hezké překvapení. A nebudete sami, kdo má být překvapen.“

„Aspoň nám napověz,“ loudila dívka.

„Víš co? Mrkni se k Zachariášovi, něco ti chce,“ smál se Vron, „já zatím s klukama připravím výzdobu na zítřek.“

Hanka na sebe hodila kabát a vyběhla ke staré budově. Když se chystala vzít za kliku, někdo ji zezadu uchopil, kolem ní se zavlnilo pole brány... V příštím okamžiku ji útočník protáhl bránou. Bylo to tak rychlé, že ani nestihla reagovat. Na druhém konci brány se jí však podařilo silou vrazit loket do břicha neznámého únosce, až vyhekl a pustil ji. Prudce se otočila a před ní stál a držel se za břicho Nik.

„Sakra, ty jsi dračice! Tohle je přece jenom legrace, nemusíš mě za to hned mlátit,“ smál se mladý ochránce.

„A jak jsem měla vědět, že jsi to právě ty? No tak promiň,“ řekla zkroušeně.

„Asi budu muset víc trénovat, když mě dokáže složit malá holka,“ ušklíbl se na ni rošťácky.

„Ale kluci a Vron mě budou hledat.“

„Neboj se, nebudou. Zachariáš a Vron vědí, kam a s kým jsi zmizela.“

„O co jde, Niku? K čemu tolik tajností?“

„Za tu ránu do břicha se ještě chvíli koupej ve vlastní zvědavosti. Povím ti jen, že musíme zařídit pár věcí, aby zítřejší překvapení bylo dokonalé.“

Hanka se rozhlédla. Byli v centrálním parku Santareny a Nik zamířil do ulice s obchody a službami. Zastavil se před krámem švadleny, kývl na Hanku a oba vstoupili dovnitř.

„Vítám vás, mladý pane,” usmála se starší žena, když je uviděla.

„Tak co, máte to připravené?”

„Samozřejmě. Slečna si to jen vyzkouší, během hodinky dokončíme poslední úpravy a je to vaše.”

„Senzace! Jste moc šikovná. Až budu někdy podobnou službu potřebovat já, určitě se obrátím na vás.”

„Bude mi velkým potěšením,” rozzářila se švadlena a pokynula zmatené Hance, aby ji následovala.

Zašly do vedlejší místnosti, kde bylo několik stojanů s rozešitými modely.

„Svlékni se a zuj, potom si natáhni tohle bílé kombiné,” požádala ji žena a nechala Hanku samotnou. Ta pokrčila rameny a poslechla. Žena přinesla překrásné jemně zelené šaty s bílým zdobením a pokynula dívce, aby si je opatrně oblékla. Pomohla jí s urovnáním a zapínáním. Poodstoupila o dva kroky a prohlédla si ji postupně ze všech stran. Občas někde něco zašpendlila a nakonec se usmála.

„Bude to perfektní,” otevřela dveře a pozvala Nika, aby se přišel podívat.

„Senzace,” ocenil jedním slovem pohled na Hanku a na její šaty.

„Za hodinku budou úpravy hotové,” kývla švadlena spokojeně.

Hance vrtalo hlavou, k čemu by mohla potřebovat krásné, ale naprosto nepraktické šaty. Velká oslava? Ples? A proč to zařizuje Nik?

„Tak už mi to pověz,” loudila, když vyšli na ulici.

„Až budeš zvědavostí umírat, tak mi řekni,” poštuchoval ji, „nerad bych tě měl na svědomí.”

„Kam jdeme teď?”

„Přece pro boty. Tvoje zimní šněrovací by kazily dojem, až si oblékneš šaty.”

Nik jí v obuvnictví vyhlédl několik modelů a nakonec se shodli na nízkých světlých lodičkách.

„Nebudu v tom umět chodit,” děsila se Hanka.

„Během dneška budeš trénovat,” řekl a nechal boty zabalit.

„Asi už brzo umřu zvědavostí,” dotírala znovu Hanka.

„Fajn. Než bude čas vyzvednout šaty, sedneme si do cukrárny. U jahodového koktejlu ti prozradím, co chystáme.”

Nik objednal palačinku s ovocem a koktejl. Když ochutnal, spokojeně pokýval hlavou a pustil se do moučníku. Hanka ani pomalu nevnímala, co jí. Nik to schválně natahoval a ohromně se bavil.

„Jestli mi hned nepovíš, co se děje, udělám ti ze svého koktejlu pomádu na vlasy,” začala vyhrožovat.

„Moje sestřička čeká mimino a rozhodla se vdát.”

„Sidi je těhotná?” vykulila oči Hanka.

„Ano. A zítra se v Santareně vdává. O faráři ze zdejšího kostelíka se proslýchá, že jeho požehnání prohlubuje manželské štěstí a lásku.”

„Opravdu? A proč ty tajnosti?”

„S tím začali oni. Chtějí se vzít s Girem tajně, nikomu nic neřekli.”

„Proč tajně?”

„Finance. Nedokázali by zaplatit hostinu. Oba dva jsou takoví nadšenci, že všechny prachy strkají do útulku a rezervace. Ale proč ti to vykládám, vždyť je znáš a víš, jací jsou.”

„A tobě to řekli?”

„Kdepak. Dozvěděl jsem se to náhodou. Sidi mě poslala vyzvednout šaty. Jenže zdejší švadlena si ráda popovídá a hned začala vykřikovat, jaká bude z mé sestry krásná nevěsta. Tak jsem se mrknul do balíčku.”

„A odkud víš, že mají obřad ve zdejším kostele?”

„Sestra se o něm jednou zmiňovala a zbytek vypátral Zachariáš. Taky nabídl, že uspořádá hostinu na vlastní náklady.”

„To je od něj hezké.”

„Tvoji bratři právě teď připravují výzdobu svatebního povozu a novomanželé mají v novém objektu v Domově snů zamluvený pokoj, kam se mohou po hostině uchýlit.”

„Páni, to je opravdu spiknutí ve velkém.”

„Přece je za ty tajnosti musíme trochu vytrestat, ne?”

„Už se těším na zítřek,” vzdychla Hanka.

„Ještě nevíš všechno. Kluci z rezervace se rozhodli jim postavit rodinný srub nedaleko útulku. Už několik dní na tom makají s plným nasazením. Během dneška by ho měli dokončit. Až vyzvedneme šaty, přesuneme se tam a pokusíme se jejich nový domek uklidit a zútulnit. Přece je nenecháme bydlet na pokoji v ubytovně.”

„Pokud nic netuší, čeká je pěkný šok,” radovala se Hanka z té představy.

Přesunuli se pomocí brány k útulku a vynořili se poblíž nového srubu. Domek byl šikovně skryt za skupinou stromů. Nebyl velký, ale uvnitř nic nechybělo. Skromná ložnice, kde dřevěné čelo dvojité postele zářilo novotou, koupelna s velkou oválnou kádí a provizorní sprchou a za dalšími dveřmi objevili částečně vybavenou kuchyni. Linula se z ní vůně vařeného masa.

Divoch je vesele uvítal a zdvihl Hanku ze země, aby jí mohl dát pusu.

„Nech mě, škrábeš,” bránila se se smíchem.

„Už jsme na vás čekali,” postavil ji zpátky na zem, „támhle v hrnci máte guláš a chleba si ukrojte.”

„Krásně to tu voní dřevem,” pohladila Hanka trámy, které byly zatím jen narychlo zaspárovány, aby nepropouštěly chladný zimní vítr. Teplo zajišťovala starší kamínka.

„Škoda že jsme nestihli postavit pec,” prohodil jeden ze strážců, když přikládal.

„No, tady to vypadá! To jste sem nedokázali přitáhnout ani jednu vaši ženskou?“ nespokojeně se rozhlédl Nik.

„To víš, pozitří jsou Vánoce, žádná neměla čas. Kdybys netrval za každou cenu na mlčenlivosti, určitě by přišly, ale takhle.“

„Kdepak. Ženské by to Sidi určitě aspoň naznačily a bylo by po překvapení. Co se dá dělat, musíme uklidit sami,“ vyhrnul si rukávy Nik a pustil se do úklidu pokojů. Hanka se přidala. Umyla okna, utřela police v kuchyni a rozmístila na ně připravené talíře, hrnky a nádobí, Nik zatím nacpal slavníky do postelí a dívka povlékla polštáře a deky do připravených květinových povlaků. Společně upevnili záclonky, na stůl dali vánoční ubrus a Divoch odněkud vykouzlil rozkvetlé větvičky z ovocných stromů a těžkou kameninovou vázu.

„Máňa to sice bude hledat, ale já už si něco vymyslím,“ ušklíbl se, když viděl Hančin příjemně překvapený výraz.

„To byl dobrej nápad, Divochu,“ kývla dívka, „hned to tu vypadá útulněji.“

Nakonec trochu poklidili i kolem srubu a zametli přístupovou cestičku.

„Přespíme v dětském pokoji,“ řekl po večeři Nik, „ten je kromě koberce zatím prázdný.“

Pak vytáhl z komory spacák a podal ho Hance. Na chvilku se zarazil, nepřítomně se zadíval do prázdna a vzápětí se usmál.

„Moje spojka v útulku hlásí, že Sidi a Giro před okamžikem oznámili, že si na zítřek berou dovolenou a že se právě přesunují do Santareny. Můžeme se přestěhovat, vykoupat a přespat v pohodlných postýlkách,“ zamnul si ruce.

„Co se to proboha děje?“ vyděsila se hospodyně, když do útulku dorazila celá jejich banda.

„Psst, zatím je to tajné, ale vám to prozradím,“ zatáhl ji Nik stranou a něco jí šeptal. Hanka pozorovala, jak se žena

rozzářila nadšením a hned byla plná energie a ochoty. Nik se na chvíli ztratil z dohledu. Když se vrátil do jídelny, kráčel u jeho nohy kvanter a mazlivě si otíral hlavu o jeho nohavice.

Muži z rezervace pustili galantně Hanku do koupelny jako první. S úlevou ze sebe spláchla špínu a pot po uklízení a umyla si vlasy. Nik jí na spaní půjčil jedno své čisté triko a tepláky. Po koupeli se posadila do jídelny, kam jim hospodyně připravila hrnec teplého čaje, a pustila se do rozčesávání svých zacuchaných pramenů. Když byla v nejlepším, ucítila teplý dotyk a vzápětí držela v náruči Plamínka. Blaženě se k ní tiskl a cuchal jí mokré rozčesané vlasy.

„Takhle pozdě už není slušné.” ozvala se za jejími zády zlostná syčivá drakonština.

Ohlédla se a spatřila Silasientu. Ta překvapeně zmlkla a roztáhla svou dračí tlamu do úsměvu: „Tak proto mi utekl. Ráda tě vidím, sivian.”

„Jak Plamínek věděl, že jsem tady?” zeptala se Hanka dračice.

„Abych řekla pravdu, nevím. Asi má na tebe nějaký radar. Sama jsem překvapená,” vrtěla jeho matka hlavou.

Dráček se nemohl nabažit mazlení a dívka nešťastně sledovala, jak se na Nikově triku objevují dírký po drápech jejího chráněnce.

„Sivja,” řekl Plamínek a otočil se na matku.

„Copak bys rád?” drbala ho Hanka na krku.

„Loudí, jestli by s tebou nemohl dnes spát,” vysvětlila dračice.

„Možná by mohl. Ale zítra musíme velmi časně vyrazit do Santareny.”

„Pokud ti to nevadí, sivian, nechám ho tu přespat a přijdu si ho vyzvednout brzy ráno.”

„Vůbec mi to nevadí, budu ráda.”

Nik se přitočil blíž a taky Plamínka podrbal. Ten se nechal, ale jen do chvíle, než kvanteřice natáhla hlavu, aby dráčka očichala. Pak začal prskat.

„Připravím pro vás matrace do rohového pokoje,” řekl Nik Hance, „tam budete mít klid. Hlavně ať si tvůj malý svěřenec nevezme na hraní tvé nové šaty a boty.”

Když ulehli, měla Hanka snahu Plamínkovi vyprávět pohádku, ale usnula ještě před koncem příběhu. Dráček na dokončení netrval. Jen se zavrtal pod Hančinu ruku a usnul také.

Začal se však vrtět dřív, než se rozednilo. Nakonec drcnul do dívky a vzbudil ji.

„Co blázníš?” bránila se a chtěla se otočit a znovu zavrtat do polštáře.

Plamínek z ní ale stáhl deku a donutil ji posadit se. Pak si otevřel dveře a zmizel na chodbu. Tam bylo slyšet tlumené hlasy. Hanka přes sebe hodila zahřátou deku a vystrčila nos ze dveří.

„Co se děje?”

„Spi dál,” řekl jí Divoch, který šel okolo, „jenom sem zabloudila skupinka chlapů, tak jsme je ubytovali, aby venku nezmrzli.”

„Plamínku,” volala dráčka nahlas i v duchu. Ucítla teplo, plop a už ho měla v náruči.

„Jdeme ještě chvíli do postele. Je moc brzo na vstávání,” zívla a oba se zahrabali zpátky do peřin.

Ráno ji probudil dotyk na tváři.

„Vstáváme, princezno,” řekl jí tiše Nik do ucha.

Hanka otevřela oči a musela se zasmát, protože Plamínek seděl Nikovi za krkem a balancoval, aby nespadl.

„Oblékni si na snídani šaty, ať si tě tu taky trochu užijou,” navrhl Nik.

„A co když si je pokecám marmeládou nebo poleju kakaem?” smála se.

„Objednám ti suchý rohlík a vodu. Pojd' se mnou, Plamínku, neboj se, kvanteřici Junis jsem poslal, aby se proběhla venku. Teď necháme tvou chůvu v klidu obléknout.“

Hanka se opláchla, učesala a nastrojila. Litovala, že má k dispozici jen maličké zrcátko, před kterým se pomalu nedalo ani učesat. Nakráčela do jídelny s obavou, že si v lodičkách vyvrtne nohu. Očekávala velký halas, ale nikdo tu nebyl, jen Plamínek mlaskal nad pečenou rybou. Zvědavě zamířila ven. Za rohem se ozýval vzrušený hovor. Zem zdobil čerstvý poprašek sněhu. Zachvěla se zimou.

„...vy jste se zbláznili, ne? Čí nápad to byl?“

„To je přece úplně jedno. Důležité je, že to tak nenecháme. Vyřídíme si to s nimi.“

„Vždyť na to nemáte! Jsou tři, mají sílu, kouzla, jsou téměř nezranitelní. Chcete tam chcípnout?“

„Ukažte nám cestu a ostatní nechte na nás. Tohle je naše záležitost. My už si poradíme.“

„Nemůžu vám to dovolit.“

„My se ani na žádné dovolení neptáme!“

Divochův hlas Hanka poznala, ale zajímalo ji, kdo jsou ti ostatní. Vtom se kolem jejích nohou prosmýkl Plamínek a proklouzl za roh jako první. Těsně za ním běžel ladným krokem kvanter.

„Hrome, co je to za potvoru? Drak! To je drak! Ty malej hajzle!“

Hanka vyrazila kupředu a zahlédla, jak muž dráčka hrubě nakopl. Plamínek to nečekal, takže se ani nepokusil zmizet. Odlétl po kopanci na metr daleko. Kvantera nebylo vidět.

„To ne,“ vykročila k muži, aby mu zabránila v dalším útoku na Plamínka.

Potom se událo několik věcí téměř najednou. Seběhly se tak rychle, že nebylo v lidských silách je zastavit.

Dva metry od muže se zhmotnila Silasienta. Hanka by se vsadila, že navztekaná matka přesně ví, co se stalo. Dračice

se výhruzně přikrčila, bojovně nadzdvihla křídla, zasyčela a dvacet čísel před mužem, který napadl jejího syna, se pod jejím plamenem zakouřilo ze země. Muži plynule do ruky vklouzla kuše, kterou měl zavěšenou na zádech, a vzápětí vystřelil. Hanka bezmocně sledovala, jak jeho podivně upravený šíp zasáhl křídlo rozzuřené dračice. Uvědomovala si, že další útok Silasienty už bude pro muže smrtící. Vrhla se mezi ně a roztáhla ruce.

„Přestaňte! Okamžitě přestaňte! Oba!“

Muž se zarazil, stejně jako jeho společníci, kteří právě sahali po zbraních. Zjev dívky v nádherných šatech tady uprostřed divočiny je překvapil. Dračice se posunula do strany, aby na muže viděla, ale Hanka dávala pozor a stále držela pozici mezi nimi. Plop, a měla v náruči dráčka, který tichounce fňukal.

„Au,“ vyjekl útočník a Hanka zahlédla kvantera, zakousnutého do jeho lýtky. To už se k nim sbíhali muži z útulku a Divoch útočníkovi vykroutil z rukou zbraň. Vedle Hanky se zjevil Nik a v ruce svíral zářící hůl moci.

„Ve jménu Bdělých, ukončete akce. Volám vás k pořádku!“ otočil se kolem své osy a podíval se na každého z cizích mužů.

Pomalouklonili natažené kuše a uvolnili tětiny. Teprve teď si Hanka uvědomila, jaký konflikt tu hrozil. Silasienta ale klidná nebyla. Hanka se přinutila k pravidelnému dýchání a soustředění. Pokusila se oslovit dračici pomocí psychické komunikace. Automaticky vyvolala krystal v podobě hořící koule.

„Silasiento, prosím nezabíjejte nikoho. Víím, že vám ublížili, ale zabítí útočníka by vyvolalo boj. Je tu složitá situace, lidé jsou podráždění, bojí se. Dejte jim šanci. Prosím!“

„Vím, že jsi na naší straně, sivian,“ odpověděla jí dračice psychicky, „máš právo na můj vděk a ohledy. Nikomu neublížím, můžeš je uklidnit.“

„Tohle je útulek pro magické tvory v nouzi,” pokračoval Nik a jeho hůl sálala hrozivým žárem, „tady nemůžete střílet podle libosti ani kopat do tvorů, kteří se tu vyskytují. Dokonce ani nemůžete svévolně napadat černé draky.”

„Ale oni nám kradou dobytek...”

„Ticho! Tohle je vůle Bdělých, to je litera zákona. Vždy je nutné dovolat se spravedlnosti bez použití násilí. To vám nikdo neřekl? Neměli jste právo použít zbraň dřív než slova.”

Nik vypadal úžasně. Hanka na něm mohla oči nechat. Muži pomalu skláněli hlavy a záře moci zvolna pohasínala. Všichni se začali uklidňovat.

„Ale tohle je přece ten drak, co ukradl černým vejce,” namítl téměř nesměle jeden z mužů.

„To se velice mýlíte,” řekl Nik, „vysvětlím vám to během cesty domů. Doprovodím vás.”

„Ale to nestihneš svatbu,” polekala se Hanka.

„Budeš to tam muset obstarat za nás oba, princezno. Nemohu ty muže pustit samotné, musím na ně dohlédnout, aby se nestal malér. A ty se běž raději schovat, nebo nastydneš.”

Divoch vzal Hanku za rameno a ukázal na Silasientu. Už se uklidnila, ale v křídle pořád měla šíp, který se po vstřelu rozšklebil, a zdálo se, že ani nepůjde vyndat.

„Řekni jí, že ten šíp kleštěmi přeštípnu a vytáhnu. Hlavně aby mě při tom nezačala opékat zaživa,” zašklebil se. Hanka postavila Plamínka na zem a přistoupila k jeho matce. Za chvíli ve spolupráci s Divochem šíp vyndala a ošetřila ránu dezinfekcí. Pak se soustředila na poraněné buňky křídla a vyslala k nim energii, jak je to učili ve škole, aby se narušené tkáně začaly co nejdříve regenerovat. Dračice se zavrtěla.

„Bolí to?” polekala se dívka.

„Ne, to ne. Jen to trochu svědí,” odpověděla Silasienta.

Hanka se pokusila vyslat k tržné ráně ještě trochu zklidňujícího vlnění. Když skončila, uvědomila si, jak se jí

ruce třesou zimou. Znovu vzala do náruče Plamínka a vrátila se do jídelny.

Posadila se roztřeseně ke stolu a někdo před ni postavil hrnek s horkým čajem. Vzápětí se objevila dračice a vypadala smutně.

„Rozluč se,” řekla Plamínkovi, „měli bychom jít.”

Draček se přitiskl k Hančině tváři a pak poslušně následoval svou matku.

Do místnosti vstoupil Nik a vedle nohy mu ladně kráčela Junis, jako by se nic nestalo. Vzal si hrnek čaje a zamířil k Hance. Položil svou ruku na její a usmál se.

„Jsi prima holka, bylas dobrá,” řekl uznale a rychle do sebe hodil teplý nápoj, „škoda že tam dnes nebudu s vámi. Budu na tebe myslet, princezno.”

Pak vstal, políbil ji do vlasů a Hance se krev rozproudila rychleji. Kdyby neseděla, podlomily by se jí nohy. Tolik si ho přála mít vedle sebe, ale chápala, že ochránce má své povinnosti. Obdivovala ho víc než dřív.

„Musíme vyrazit,” upozornil ji Divoch a zvedl tašku s věcmi, „Nik nás hodí do Santareny, abychom nemuseli čekat u veřejných bran.”

Dopila čaj, oblékla si kabát a vyrazili.

„Ještě štěstí, že umíte projít bránou. Jinak bych se musel rozdvojit,” zašklebil se na ně Nik, když vykouzlil chvějivý ovál průchodu do Santareny, „pozdravujte ode mě sestřičku a Gira.”

„Opravdu to nestihněš?”

„Ani náhodou. Odvedu naše bojovné maníky k jejich rodinám, a budu-li mít štěstí, nabídnou mi tam zbytky od štědrovečerní večeře. Hned potom musím na kobereček k šéfovi, abych vysvětlil použití moci. Domů se dohrabu asi až zítra.”

„Neboj se,” poklepal Nika po rameni Divoch, „odvedu tvou sestru k oltáři osobně. Když už nemáte rodiče, snad budu vyhovovat.”

„Stoprocentně. Máš k tomu mé požehnání,” vzdychl Nik a mávl na ně, ať už projdou bránou.

Najednou stáli v santarenském centrálním parku.

„Kam teď?” zeptala se Hanka.

„Sraz máme u Zachariáše, takže nejdřív k němu,” rozhodl Divoch.

Odvedla je ke Kouzelným zahradám a ukázala na starou budovu: „Běžte dovnitř, někde tam bude.”

Sama se vypravila k jejich stromovému domečku. Opatrně vyšplhala ke vchodu a vstoupila dovnitř. Kabát hodila na lavici za dveřmi. Sotva ji zaslechli kluci, jako na povel se otočili.

„No né, překrásná neznámá slečno, čemu vděčíme za vaši návštěvu?” zubil se od ucha k uchu Sváťa.

„Dost dobrý,” kývl uznale Rafan a přistoupil blíž, „jak dlouho že máš na sobě ty šaty?”

„Dnes od rána.”

„A kdo tě protáhl křovím?”

„Nikdo.” nechápala Hanka otázku.

„Já jen že máš nějaké fleky na břicho a kolem výstřihu potrhane krajky.”

„Cože?” vyděsila se a rozběhla k zrcadlu. Odstrčila Sváťu, který se pokoušel uvázat si kravatu, a podívala se na sebe.

„No nazdar! Takhle tam přece nemůžu jít.” vrhla na kamarády zoufalý pohled.

„Nezmatkuj,” natočil si ji Sváťa proti sobě, „myslím, že momentální nouze nás opravňuje k použití magie. Vydrž okamžik v klidu, dám to do pořádku. Hanka sledovala kamarádovy prsty, jak se jemně dotýkají jejích krajk. Pak přesunul dlaně níž.

„Hotovo,” prohlásil a šel si umýt ruce. Hanka nakoukla do zrcadla a uklidnila se. Šaty byly v dokonalém pořádku.

„Díky,” usmála se. Srovnala Svátovi uzel na kravatě a všimla si, že kamarádova košile má stejnou barvu jako její šaty.

„Je čas vyrazit,” připomněl jim Rafan a galantně Hance přidržel kabát.

„Dobře že jdete,” zabručel Zachariáš, „musíme být v kostelíku dřív než oni, jinak to nebude to správné překvápko.”

Strážci z rezervace mezitím přistavili svatební povoz a čekalo se už jen na ně.

„Kde je Vron?” podivila se Hanka.

„Ále,” mávl rukou Sváťa, „otec slíbil osadníkům, že jim pomůže hlídat stáda, tak musí pomáhat. Zastaví se pro mě až navečer po oslavě.”

Zachariáš se chopil otěží a pobídl své vyparáděné valachy do klusu.

Za dvacet minut stáli před malým pěkným kostelíkem. Teplé oblečení odložili v povozu, upravili se a vstoupili dovnitř.

„To je nádhera,” rozhlížela se Hanka po osvětleném interiéru. Mezi lavicemi čekal na svatebčany červený koberec a čerstvé květiny provoněly celý prostor.

Kněz jim vyšel vstříc a tiše se domlouval se Zachariášem a Divochem. Hanka si mezitím prohlížela obrazy a sochy. Nakonec se skryli do tmavého výklenku u postranního oltáře a dívky strčili do ruky malou barevnou kytici.

„Až přijdou,” tiše je instruoval trpaslík, „kněz vezme Gira k oltáři a my se přidáme k nevěstě. Divoch ji povede, za ně se zařadí Hanka se Svátou jako družička a mládenec a za nimi pak my ostatní.”

V okamžiku, kdy Hanku v lodičkách rozbolely nohy, se dočkali. Gira ve svátečním obleku, oholeného a ostříhaného málem ani nepoznali. Sidi vedle něj zářila v bílém, s drobnými zelenými ozdobami šatů. Do vlasů měla vpletené květiny a závoj posetý drobnými třpytkami. Moc jí to slušelo.

Kněz odvedl ženicha k přednímu oltáři a požádal Sidi, aby počkala na hudbu. Vtom jim Zachariáš gestem pokynul, že je čas. Obstoupili nevěstu a ta údivem zalapala po dechu.

„Kde se tu berete? Nikdo přece nevěděl.”

Divoch jí nabídl rámě: „Původně tu měl být Nik, ale něco mu do toho bohužel vlezlo, tak mě pověřil, abych tě dovedl k oltáři místo něho.”

„Já...” Sidi stěží zadržovala slzy dojetí.

Kostelem se slavnostně rozléty tóny varhan a přerušily hovor. Divoch doprovodil nevěstu na její místo vedle ženicha. Hanka sice sledovala obřad, ale půlkou mysli byla v duchu s Nikem, který tady kvůli hloupému nápadu vesničanů nemohl být. Taková nesmyslná náhoda.

Novomanželé si navlékli prstýnky, políbili se a hosté přistoupili, aby jim blahopřáli. Sidi si utírala slzy a Giro se tvářil víc rozpačitě než šťastně.

Dál už vše probíhalo v režii Zachariáše. Navzdory námitkám novomanželů projel vyzdobený povoz celým městem, až je nakonec k jejich úlevě vyložil před Kouzelnými zahradami.

Oslava se vydařila. Aby ne, když ji naplánoval zkušený trpaslík! Dort byl větší než všechny nože, které byly k dispozici, a jídla tolik, že i Sváťa naříkal, jak je přecpaný. Akorát večer všichni spěchali domů k rodinám. Přes noc tu zůstal jen Varubi, toho doma nikdo nečekal. Slíbil ostatním, že druhý den doprovodí novomanžele do srubu, který jim jejich přátelé postavili jako svatební dar. Během hostiny o tom ale nepadlo ani slůvko, aby tohle největší překvapení pro Sidi a Gira zůstalo až na Štědrý den.

Vron si Svátku vyzvedl večer. Před odchodem si děti rychle předaly vánoční dárečky a Hanka s Rafanem osaměli. Chvilí si hráli s tulíkem, ale únavou se jim klížily oči a docela brzo zalezli do postele.

Druhý den je Zachariáš požádal o pomoc s úklidem. Jeho personál měl o Vánocích volno, takže všechno kolem hostů

obstarával trpaslík sám. Když Giro a Sidi vstali, naservírovali jim Hanka s Rafanem do jídelny pozdní snídani a na jejich žádost se k nim oba na chvíli posadili.

„A teď, Hanko, po pravdě vyklop, kdo tohle všechno spískal. Jak jste se o nás mohli dozvědět?“ vyzvídala Sidi.

„Má v tom prsty Nik,“ přiznala Hanka, „poslala jsi ho vyzvednout šaty a tvoje švadlena ráda mluví.“

„Tak vidíš,“ otočila se Sidi na Gira, „dlužíš mi omluvu za ty tvoje narážky, že ženská neudrží žádné tajemství.“

„Tihle mladí ochránci jsou hrozní čmuchalové,“ nakrabatil čelo novomanžel, „ale ještě jednou nám pověz, co se včera semlelo v útulku. Večer jsem Divocha poslouchal jen na půl ucha.“

„Dračíci prý zranili.“ zpozorněla i Sidi a se zájmem naslouchala Hančinu vyprávění. Mezitím dorazil do jídelny i Varubi. Tváře měl červené od chladu, asi taky Zachariášovi s něčím pomáhal. Uvelebil se proti manželské dvojici a Rafan ho rychle obsloužil. Nakonec si k nim přisedl se svým hrnkem i trpaslík. Podle vůně si čaj vylepšil speciální přísadou pro zahřátí.

„Musíme domů,“ zvedl se Giro, když dojedli.

„Ani nevíte, jakou jste nám udělali radost,“ poděkovala trpaslíkovi Sidi, „ale muselo to stát hromadu peněz. Rádi bychom vám to časem zaplatili.“

„Hele, děvče, teda, chci říct, mladá paní, za přátelství se dá platit jedině přátelstvím, ničím jiným. Jasný?“ zašermoval důrazně rukou Zachariáš.

„Ale my.“

„Nechtěj mě naštvat, léčitelko!“

„Já bych neodporovala,“ spiklenecky doporučila Hanka, „tohle nemáte šanci uhádat.“

„Tak díky, přáteli,“ kývl odevzdaně Giro.

„No vida, že to jde,“ zabručel trpaslík a dopil svůj vylepšený čaj.

Šli se obléknout, aby doprovodili novomanžele k bráně. Hanka se usmívala při představě, co asi budou říkat na svůj nový domek. Sice ještě není dokončený, ale mít domov je důležité.

Po návratu do Kouzelných zahrad pomohli trpaslíkovi připravit jídla a nápoje do potravinových dávkovačů. Když se Hanka ptala, jak je možné, že tam jídlo zůstane stále čerstvé, trpaslík jen neochotně zabručel, že to funguje na principu pozastaveného času. Zdálo se, že o tom Zachariáš nemá chuť hovořit, proto se dál nevyptávala. Do dávkovače pro svůj stromový domeček si připravili řízečky, bramborový salát, cukroví, limonádu, čaj a maličké dortíčky, které nejvíc miloval Sváťa. Škoda že tu s námi není, pomyslela si Hanka, ale vzápětí ji napadlo, že to jsou vlastně kamarádovy první Vánoce, které může strávit ve své skutečné rodině.

Večer se u nich v domečku zastavil Zachariáš a přinesl drobné praktické dárky. Rafan od něj dostal kožený pásek, Hanka vyřezávanou sponu do vlasů a oba navíc ještě boty a rukavice. Zachariášovi udělala největší radost láhev kořalky a oblíbený tabák. Potom společně vzpomínali na Gira a Sidi a doufali, že se jim nový domov líbí a že tam budou spolu šťastní.

Upíří cuc

Vánoční volno uteklo rychleji než obyčejný víkend. Opět tu byl všední den a ráno se jako vždy objevil Sváťa s Vronem. „Tak co, uhlídali jste stáda osadníků?” ptala se Hanka kouzelného džina.

„Bohužel,” zavrtěl hlavou, „draci zase uloupili jedno dobytečce.”

„A proč si ho u osadníků nekoupí?” divil se Rafan.

„Zkoušeli to, ale osadníci se jich bojí a utekli dřív, než jim draci mohli cokoliv nabídnout,” pokrčil rameny Vron, „alespoň jim nechávají u vchodu do ohrad malé drahokamy nebo polodrahokamy, aby lidé nebyli škodní.”

„Potom nechápu,” vrtěla hlavou Hanka, „proč lidé uspořádali odvetnou výpravu proti drakům, kteří jim kradou dobytek?”

„Celé je to velké zamotané nedorozumění. Lidé netuší, že jim vzácné kameny nechali draci. Domnívají se, že dobytek byl ukraden. Navíc se zdá, že osadníky někdo hecuje, aby drakům ukázali, zač je toho loket. Ale draci je mohou naprosto snadno zabít, jestliže dojde ke konfliktu.”

„Proč jsi jim to nevysvětlil?” vložil se do hovoru Rafan.

„Snažil jsem se, ale nevěří mi. Chodí po pastvinách a hledají drahé kameny. Jsou přesvědčeni, že někde poblíž musí být naleziště.”

„Oni nevěří kouzelnému džinovi?” podivila se Hanka.

Vron se k ní otočil: „Nevědí, že jsem kouzelný džin. Myslí si, že jsem Dundarův příbuzný, který u něj našel útočiště. Vědí, že umím trochu kouzlit, ale o mé pravé totožnosti nepadlo ani slovo.”

„Tvůj tatka je pěkný tajnůstkář,” zasmál se Rafan a poklepal Sváťovi na rameno.

„On se bojí, že by nám lidé záviděli a že by neustále někdo chodil a požadoval, aby pro něj kouzelný džin spravil střechu nebo postavil dům, nebo vyléčil slepice, nebo našel

poklad, nebo odnaučil ženu utrácet, a nikdy už bychom neměli klid. Prý bychom přišli o přátele a o všechno, co je nám v tomto kraji milé.”

„Když se nad tím zamyslím, má asi pravdu,” přikývl Rafan.

„Ale Dundar ti přece věří, ne?” ujišťovala se Hanka. „Ne. Ani on mi nevěří.”

„To není možné. Přece musí vědět, že mu nemůžeš lhát!”

„Myslím, že toho moc o kouzelných džinech neví.”

Sváťa se na Vrona vyčítavě podíval: „Nám taky dalo spoustu práce, než jsme se o tobě něco dozvěděli. V knihách toho člověk zrovna moc nenajde.”

„Jenže můj pán se může dozvědět všechno velice jednoduše. Jemu stačí se jen zeptat. Nemohu mu odmítnout pravdivou odpověď.”

„Hm, to je pravda,” uznal Sváťa, „táta vůbec nedokáže docenit možnosti, které se mu díky tobě nabízejí.”

„Hele,” zamyšleně vznesl dotaz Rafan, „jak to, že draci ukradli dobytče, když jsi hlídal? Přece bys dokázal zabránit drakům v krádeži dobytka...”

Vron se zakabonil: „Za prvé - nedošlo ke krádeži v pravém slova smyslu a za druhé mi Dundar poručil, abych dával pozor na stáda, a kdyby došlo ke krádeži, abych mu to přišel říct. Tak jsem mu to šel říct. Ale než se s mou pomocí dostal na pastvinu, byli černí draci dávno pryč.”

„Něco mi říká,” zašklebil se Rafan, „že černým drakům nadržuješ... možná nechceš, aby je osadníci přistihli.”

„Zdá se ti to pravděpodobné?” zahleděl se na něj zpytavě Vron.

Rafan se usmál: „Jasně. Má to logiku. Všechna lovná zvěř už před draky utekla. Oni však chtějí zůstat a potřebují najít potravu. Berou si zvířata ze stád osadníků a platí jim drahými kameny. Kdyby je ale vyzbrojení osadníci přistihli, nejspíš by na ně začali střílet šípy a černí draci by zaručeně

někoho zabili. To by mělo za následek další násilí a časem i válku mezi lidmi a draky. Toho se bojíš?”

„Tvůj úsudek nemá chybu,” přikývl uznale kouzelný džin.

„Je nejvyšší čas vyrazit do školy,” připomněl jim Sváta, „nechte své válečné rozvahy na odpoledne. To budeme mít víc času.”

Ve škole je po prázdninách čekal nápor učení a opakování. Hanka měla co dělat, aby ve své nové specializaci dohnala, co se ostatní učili předchozí tři měsíce. Diana Rena, která vyučovala vyhledávání podzemních zdrojů, je na většinu hodin brala do terénu. Na školních pozemcích zkoušeli pátrat po nejrůznějších anomáliích, museli najít schovaný kov, vodu, prázdnou truhlici nebo i potrubí. Profesorka byla přísná a každého ze svých žáků nutila k maximálnímu výkonu. Hanka si byla vědoma, že mezi ostatními není žádná hvězda, a obdivovala Andělu, která na rozdíl od ní excelovala. Dokázala říct, jestli je pod zemí zlato nebo železo. Hanka uměla docela dobře rozeznat dutiny, ale určit, co se nalézá kolem, se jí moc nedařilo. Stále ještě byla přesvědčena, že má daleko blíž ke specializaci přemísťování.

Na hodině léčení se Hanka dočkala překvapení. Když je před Vánoci přestali kluci Pohromakovi obtěžovat, myslela si, že už od nich budou mít klid. Jenže hned na první hodině s profesorem Smítkem ucítila známou slabost. Ohlédla se a René za ní se spokojeně šklebil. Podívala se po Svátovi, ale ten se zdál být zaujat výukou. Čekala, jestli Pohromakovi napadnou i jeho, ale neudělali to. A sakra, pomyslela si dívka, to znamená, že se zaměřili jen na mě.

Hned po hodině chytila Svátu za ruku: „Nezmizela ti energie?”

„Ne. Myslím, že už toho nechali.”

„Nenechali. Před chvilkou si na mně smlsli.”

„Fakt?”

„Asi už zjistili, jak naše obrana funguje.”

„Jestli jim to došlo, musíme vymyslet něco jiného,” drbal se ve vlasech malý kamarád, „nějaká obrana přece existovat musí.”

Hanka se znovu začala bát praktických cvičení s Pohromakovými za zády. Jednou na ni upíří cuc použili dokonce i při obědě. Ani Rafan ani Sváta si ničeho nevšimli. Nejzákladnější na vysávacím kouzlu byla jeho nenápadnost a to, že napadený si ho uvědomí, až když je pozdě, a nemá šanci zkusit jakoukoliv obranu. Tohle Hanku opravdu naštvalo. Nejenže ji donutili opustit hodiny přemísťování, teď se měla před nimi schovávat i na veřejnosti? Tak to tedy ne! S tím musí něco udělat! Pokud jí nedokáže poradit Vron, musí vymyslet něco sama. Když o tom bude důkladně přemýšlet, určitě tím nic nezkazí.

Večer zavolala Plama, aby se zeptala na radu.

„Když na tebe někdo tajně použije kouzlo, vycítíš to?” zajímala se.

„Samozřejmě. Je to jako, jako, nevím, k čemu bych to přirovnal. Něco jako přeskočení jiskry statické elektřiny. Nepatrně to štípne.”

„Já ale necítím vůbec nic. Zjistím to, až když je pozdě.”

„Co zkusit štít nebo nějakou obrannou techniku?”

„Na hodinách ve škole? To by dost dobře nešlo.”

„A nemůžeš se jim vyhnout?”

„To už mi radil Vron. Ale já nechci pořád jen utíkat. Možná bych je mohla zmlátit.”

„A to by pomohlo?”

„Ne. Akorát by se mi možná ulevilo.”

„Pokud to nepomůže, tak to nedělej,” radil drak, „násilí k žádné úlevě nevede. A nebuď smutná, zavolám ti našeho malého kamaráda.”

Hanka s údivem pozorovala, jak se vedle Plamova krystalu vylouplo malé světylko.

„Plamínku,” oslovila ho radostně Hanka.

„Ahoj, svjan,” uslyšela a zaplavil ji příjemný pocit. Plamínek k ní vysílal nadšené vlny lásky a dívka se hned cítila o sto procent lépe. Zuřivý plamen se přidal k Plamínkovi a oba draci pro ni měli přátelské pohlázení. Byla vděčná za tohle zázemí, které jí osud dopřál.

Ráno, když se objevil Vron se Svátou, zeptala se Hanka džina: „Nedávno jsi mluvil o magické auře, je možné ji vidět?”

„Ano,” odpověděl Vron, „já ji vidím jako barevný obláček kolem každého, kdo má sedmý smysl.”

„Aha. Já ale zkusila použít magický zrak a nic jsem neviděla. Jak to děláš?”

„Hm. Já vlastně nevím. Stačí mi podívat se a mám před očima spektrum barev, které aura obsahuje, i její velikost.”

„Asi nemám to správné magické vidění.”

„Možná jen nemáš praxi.”

„Hm.” zamyslela se Hanka, „snad bych mohla zkusit trochu trénovat.”

„Je něco nového?” zeptal se jako vždy džina Rafan.

„V naší vesnici se začalo šuškat o malém drakovi, který se vyskytuje v útulku pro magická zvířata. Lidé dumají nad tím, kde se tam vzal a jestli je něco pravdy na pověsti, že ukradl černým drakům vejce. Předpokládají, že černí draci se v okolí zdržují právě kvůli malému drakovi.”

„Ale vždyť jim přece Nik řekl, jak to ve skutečnosti je,” namítla zamračeně Hanka.

„Zřejmě to nepochopili,” ušklíbl se Rafan, „nebo ani pochopit nechtěli.”

„Táta si myslí, že bychom měli černé draky od jezera vyhnat,” řekl tiše Sváťa.

„Doufám, že se na ně zase nechystají?” polekala se Hanka.

„Zatím ne,” uklidnil ji Vron, „Dundar má dost zkušeností na to, aby věděl, že je sami nezvládnou. Už s černými draky bojoval a ví, jak jsou silní.”

„A co vejce? Ještě je nenašli?“

„Ne a dost je to rozčiluje. Představa, že někdo může beztravně sebrat drakům vejce, je pro ně nesnesitelná. Jsou podráždění a nevstřícní. Ten, kdo je ukradl, zasáhl jejich sebevědomí na nejcitlivějším místě,“ řekl džin.

Ten den se Hanka s Pohromakovými setkala jen při obědě. Rafan se Svátou si ale sedli tak, aby se trvale vyskytovali mezi nimi a dívkou, takže k ničemu nedošlo. Hanku rozčilovalo, že se musí schovávat. Rozhodla se trénovat magické vidění. Sahala po něm, kdykoli si vzpomněla. Jen během vyučovacích hodin to omezovala. První dva dny neviděla vůbec nic zajímavého. Ale třetího dne se podívala na profesora Smítka a spíš učitela, než uviděla mlhavý opar kolem jeho hlavy. Možná to není jenom záležitost očí, došlo jí, možná je potřeba vnímat prostor citem.

Uběhl další týden a jednoho rána na to jako zázrakem přišla. Jako by si nasadila kouzelné brýle, které předtím ve své mysli nemohla najít. Náhle chápala, o čem Vron mluvil, když tvrdil, že každá aura má své barevné spektrum. Aura každého člověka byla jiná. Jen Rafan se Svátou měli auru hodně podobnou. S údivem si prohlížela své spolužáky a někteří z nich teď vypadali úplně jinak. O úspěšných si občas myslela, že jsou špti, ale teď jí bylo jasné, že jen mají větší potenciál magie. Ze zvědavosti se tu a tam nenápadně koukla i při hodinách a fascinovaně sledovala, jak se magie jednotlivce přebarvuje a odtéká společně s kouzlem z jeho aury. Začala své nové schopnosti říkat „magické brýle“.

Rozhodla se udělat pokus. Byla ochotná obětovat se, aby viděla, jak to vypadá, když ji Pohromakovi napadnou. Chtěla se podívat, co dělá jejich aura při odsávání její magie. Svěřila se se svým úmyslem Svátovi.

„Abych zjistila, jak cuc probíhá, musím se otočit a kouknout se na kluky v ten pravý okamžik. Na to potřebuji tvoji spolupráci.“

„Mně se to nelíbí, Hanko. Dokonce i Vron se o tebe bojí. Nedělej to. Aspoň ne dobrovolně,” zrazoval ji od jejího úmyslu kamarád.

„Pochop mě, taky se mi to nelíbí. Pokud ale mám něco vymyslet, potřebuji se na jejich akci podívat svými magickými brýlemi. Možná mě při tom něco napadne.”

„Dobře,” souhlasil nakonec Sváťa, „budu na tebe i na kluky dávat pozor. Až si budu jistý, že něco provádějí, klepnu prstenem o lavici.”

„Prima,” zasmála se Hanka, „na nejbližší hodině léčitelství to vyzkoušíme.”

Sváťa měl štěstí, že mu učitel nevěnoval skoro žádnou pozornost. Mohl proto celou dobu upřeně sledovat bratry Pohromakovy. Konečně se dočkal. Při jednom nácviku soustředění si všiml, jak René upřel oči na Hančina záda. Ťukl hlasitě prstenem o lavici a jeho kamarádka se rychle otočila. Pozoroval, jak její pohled přejel oba kluky a zafixoval se na Reném. Ten sklopil zrak a tvářil se jako „já nic, já andílek”.

Zato profesor Smítko se nespokojeně zamračil. „Copak je? Teď se máš soustředit na učivo, které probíráme, Hanko.”

„Omlouvám se, pane profesore, měla jsem pocit, že mě zezadu něco ruší.”

„Opravdu? Tak si pojď sednout sem ke mně do první lavice. Budeš se tak cítit lépe?” navrhl jí s nádechem zlomyslnosti učitel.

Překvapeně zamrkal, když dívka odpověděla: „To je výborný nápad, pane profesore, mnohokrát děkuji. Mohla bych tady prosím sedět pokaždé?”

Spokojeně se uvelebila hned před profesorským stolem, kam na ni bratři Pohromakové neviděli. Učitel roztržitě pokýval hlavou a souhlasil. Sváťa tiše doufal, že pokus vyšel. Podle toho, jak se Hanka tvářila, usoudil, že je s výsledkem experimentu spokojená.

„Tak co?“ zajímali se u oběda Sváta s Rafanem.

„Viděla jsem to. Ale musím si nejdřív promluvit s Vronem. Nerada bych udělala nějakou hloupou chybu.“

Kouzelný džin se objevil odpoledne, aby vyzvedl Svátu. Poskytl dětem hodinu výuky přemísťování a pak došlo i na diskuzi. Hanka mu řekla, co ve škole zkusili.

„ohlédla jsem se a s pomocí magického zraku jsem uviděla, jak se od Reného ke mně táhne tenoučká šedá linka. Kdybych něco takového nehledala, asi bych si jí ani nevšimla. Když zpozoroval, že se dívám přímo na něj, kontakt zmizel.“

„Zajímalo by mě, jak moc tenká byla ta spojovací linka,“ řekl Vron, „také její barva je důležitá.“

„Víš co,“ navrhla Hanka, „napoj se na mě a já ti povím, jestli byla tenčí a jinak barevná.“

Džin pochybovačně potřásl hlavou, ale přikývl: „Asi to je opravdu nejrychlejší způsob, jak zjistit odpověď.“

Hanka aktivovala magické vidění a úlekem téměř vypadla ze soustředění.

„Co se děje? Ještě jsem nezačal,“ s obavou se zeptal Vron.

„To nic,“ uklidnila se Hanka, „jen teď vidím víc než dřív. Trochu mě šokovala tvoje magická síla. Tvoje aura sálá jako kulový blesk.“

„Nenecháme to na jindy?“

„Ne ne, jsem v pořádku. Můžeš začít.“

Hanka sledovala, jak se z aury vysunulo chapadlo a natáhlo se k ní. Bylo tenké a jemně růžové.

„Bylo mnohem tenčí a šedivé, ne růžové,“ řekla džinovi. Chapadélko se poté zúžilo a zesvětlalo.

„Asi takhle?“

„Ještě tenčí. Také nebylo bílé, ale víc do šeda.“

„A co teď?“

„Síla už je dobrá, ale barva byla ještě tmavší.“

„Už ho nemohu ztmavit,” řekl Vron, „musel bych sáhnout do spektra temné magie, a to nechci.”

„A mohla bych to vlákno ze své strany nějak narušit nebo roztrhnout?” zajímalo Hanku.

„Buď opatrná. Pokud na tvé straně zůstane kousek té šedé části, utrpí tvá aura. Temné spektrum magie je jako infekce. Rozšíří se a naruší tvé současné schopnosti.”

„Co mám tedy udělat?”

„Nejdřív musíš šedou barvu vytlačit pryč od sebe. Potom bys mohla uvažovat o přerušení z tvé strany.”

Hanka se soustředila na linku, která ji spojovala s kouzelným džinem. Zjistila, že není problém linku přebarvit na červenou. Střetla se s udiveným Vronovým pohledem.

„Co je?” zeptala se.

„Jak je možné, že to dokážeš?”

„Co? To přebarvení?”

„Ano. Máš větší schopnosti, než jsem si myslel.”

„Jak mohu ten kontakt přerušit?” zeptala se dívka.

„Dokázala bys ho přepálit?”

Vron sebou škubl.

„Bez problémů. Nebolelo tě to?”

„To nestojí za řeč. Jsem na bolest zvyklý. René by ale mohl být překvapen.”

„No jo,” vzdychla Hanka, „jenže je tu ještě problém s tím, že necítím, když se na mě napojí. Potřebovala bych poplašný systém.”

„Zkusím o tom přemýšlet,” slíbil Vron.

„A já se mrknu do knihovny, jestli o tom někdo něco nenapsal,” rozhodl se Sváťa.

Několik následujících školních dnů měla Hanka klid. Zdálo se, že Pohromakovi se na nějaký čas stáhli. Sváťa si do stromového domku nanosil stohy knih.

„Nech už toho. Není to k ničemu,” smála se mu Hanka.

Pak ale její malý kamarád přišel s jednou tenkou knížkou. Na deskách měla vybledlý nápis Santrova bláznivá kouzla.

„Teď nemám na humorné knížky čas,” chtěla vybranou literaturu hodit Sváťovi na hlavu.

„Nesud, dokud jsi neviděla,” nalistoval kamarád stránku uprostřed knihy, „tohle si přečti. Jsem zvědavý, co na to povíš.”

Rezignovaně si přitáhla označený text. Stejně by od Sváti neměla pokoj, dokud si to nepřečte.

Sám nadpis zněl podezřele. Protibleší lepidlo. Musíte-li přespávat v problematických noclehárnách, četla Hanka, je vhodné se zabezpečit kouzlem proti blechám. Dále následoval popis, jak vytvořit kolem svého těla magicky lepidlivou vrstvu, kdy lep je zaměřený výhradně na kontakt s blechou. Pokud se kouzlo správně provede, nic kromě blechy se na ochrannou vrstvu nepřilepí. Jak se blecha snaží z lepidlivého sevření uvolnit, způsobí tím štipavé pocity, takže je pak snadné ji chytit a zlikvidovat.

„To je ale pěkná blbost,” konstatovala Hanka, „proti blechám bych použila odpuzovací kouzlo. A navíc! Co když přiletí komár?”

Sváťa se usmíval a nic neříkal. Hanka se zamyslela. Proč jí to dal přečíst? Kvůli blechám určitě ne. Ještě jednou se podívala do textu. No jasně! Pokud se dá lepidlivá vrstva zaměřit výhradně na blechy, proč by se neměla dát zaměřit výhradně na Pohromakovy. Zafixovat si při kouzlení obraz Patrika a Reného by měl být menší problém než si zafixovat obraz blechy. Jen jestli to bude fungovat také na magický dotek...

„Škoda. Myslel jsem, že by tě to mohlo inspirovat,” pokrčil rameny její kamarád.

„Možná ano,” náhle souhlasila Hanka s poťouchlým úsměvem, „už jsi slyšel o tom, že všechny dobré skutky jsou po zásluze potrestány?”

„Co máš na mysli?” opatrně se zeptal Sváťa.

„Ále... Jen takový malý pokus.”

„Ne, to ne! Na to zapomeň. Já rozhodně netoužím být někde přilepený.”

„Ale, Svatoušku. Za chvíli tě přijde vyzvednout Vron. Kdyby se něco zvtlo, napraví to.”

„Počkáme, až tu bude,” protestoval chlapec.

„Co řešíte?” zajímal se Rafan.

„Jen pojď k nám,” vyzval ho Sváťa, „koneckonců je potřeba k pokusu dvou subjektů.”

„Cože?”

To už ale Hanka podrobně studovala text a pokusila se o vytvoření lepkavé vrstvy proti oběma kamarádům.

„A teď vyzkoušejte nějaký nepatrný magický dotyk,” požádala je.

„Ty první,” strčil Sváťa Rafana dopředu.

„Co je to za blbost?” zeptal se, ale skutečně vyslal kapičku vody, aby skončila Hance na nose. Povrch Hančina těla zabublal a z jejího nosu vystřelilo chapadlo, které se Rafanovi omotalo kolem prstu a ničím nešlo odlepit.

„A sakra,” zamračil se Rafan.

„Není v té knížce, jak to mám zrušit?” otočila Hanka prosebně oči ke Svátovi.

Vtom do domku vstoupil Vron. Povyťáhl obočí a vzal do rukou knihu, kterou mu Sváťa podal. Zasmál se, pohybem prstu vrátil chapadlo k Hance a nakonec zmizela i lepkavá vrstva kolem jejího těla.

„Mám nahlas říkat, jak rizikové je zkoušet neznámá kouzla podle pochybných knih, nebo už vám to došlo i bez mého napomínání?” zabodl Vron oči do Hančina zkroušeného obličeje.

„Uznávám, byla to ode mě hloupost,” sklopila zrak Hanka.

Vron znovu otevřel Svátovu knihu a dál v ní listoval. Několikrát se opakovaně usmál.

„Na druhou stranu musím uznat, že je to vsutku inspirativní knížka. Něco mě napadlo. Předpokládám, že pořád ještě hledáš nápad pro svůj poplašný systém.”

Hanka přikývla a čekala, na co kouzelný džin přišel.

„Autor v téhle knize tvrdí, že magie se může chovat jako statická elektřina. Není to úplně přesné, ale je v naší moci dodat ke tvé auře elektrický náboj. Nemusí ho být mnoho. Musím tě však varovat, protože ucítíš jiskru statické elektřiny při jakémkoliv dotyku. Nebude to fungovat jen na Pohromakovy, ale i na všechny ostatní.”

„Jestli mě to dokáže varovat před upířím cucem, tak to vydržím,” přikývla dívka, „ale raději bych si to nejdřív vyzkoušela, dokud tu jsi.”

„Rozumný přístup,” usmál se Vron a hned začal s Hankou probírat, jak ochranu aktivovat.

„Hotovo,” otočila se Hanka rozzářeně na kluky, „můžete na mě něco vyzkoušet.”

„Teď jsi na řadě ty,” postrčil Rafan se zábleskem humoru Sváťu blíž k dívce.

„Ty jsi dobrej, takhle obětovat mladšího bratra,” zašklebil se na něj chlapec. Pak se zadíval na sestru a na dálku pohnul jejím amuletem.

„Au,” řekla Hanka.

„Já ale nic necítil,” podivil se Sváťa.

„To je v pořádku,” řekl Vron, „tenhle systém má varovat Hanku a ne tebe.”

„Zdá se, že to funguje,” usmála se spokojeně, „teď jsem na ty dva lumpy připravená.”

„Akorát nám už nezbyl čas na výuku přemísťování,” konstatoval džin.

„Nevadí, příště to doženeme,” mávl rukou Sváťa, „ale stejně jsme si to dnes docela prima užili, že?”

„Jak kdo, brácho,” ušklíbl se vesele Rafan.

Hanka v následujících dnech trénovala, aby udržela ve své auře přiměřené množství elektrického náboje. Pokud ho

tam bylo moc, varovné jiskry bolely, na druhou stranu nesměla hladina poklesnout natolik, aby to přestalo fungovat. Zpočátku měla problémy během vyučování. Když se soustředila na výklad učitele, přestala dávat pozor na svůj ochranný systém. Nějakou dobu jí trvalo, než si zvykla sledovat oboje. Taký zažila několik planých poplachů. Už si myslela, že chytí při činu Reného nebo Patrika, ale ukázalo se, že její sešit posunul na lavici spolužák, který se pokoušel opisovat, nebo že jí zlomyslná kamarádka dělá vzadu na vlasech uzlíky.

Jednou seděli v pohodě u oběda, když přeskočila jiskra. Rychle se ohlédla a střetla se s pohledem Patrika. Ve zlomku vteřiny uviděla šedé vlákno. Soustředila se tak intenzivně, že jí z ruky vypadla vidlička a zazvonila o talíř. Vlákno zčervenalo a v následujícím okamžiku ho bleskurychle přepálila.

„Jauvajs,” vyjekl Patrik a chytil se za hlavu. To už ale u nich stál Jasanov, který v jídelně měl dozor.

Oba si je gestem přivolal k sobě.

„Ona mě magicky spálila,” žaloval profesorovi Patrik.

Učitel se podíval na Hanku, která se sice tvářila zkroušeně, ale v očích jí jiskřily vítězné ohníčky.

„Vronová, přece znáš pravidla o používání magie proti spolužákům. Můžeš mi své chování rozumně vysvětlit?”

„Byla to obrana, pane profesore,” odpověděla Hanka.

„Obrana proti čemu?”

Hanka pokrčila rameny.

„Myslím, děvče, že mi lžeš. Pokud jsem správně viděl, přišla veškerá magická aktivita z tvé strany. Uděluji ti první napomenutí v tomto školním roce. Tvůj poručník o něm bude písemně vyrozuměn. Očekávám, že se nad svým prohřeškem zamyslíš, a dáš si velký pozor na své další chování ve škole.”

Vracela se ke stolu kolem Reného, který se zářivě usmíval a mrkal na ni. Zatnula zuby a podívala se mu přímo

do očí. Najednou ho přešel humor a otočil hlavu do strany. Spokojeně se ušklíbla.

„To je ale pech, že se zrovna Jasanov koukal,” zašeptal Sváta.

„Cítil by to, i kdyby se nedíval,” namítl tiše Rafan a otočil se na kamarádku, „trochu jsi to přehnala. Bývala by stačila desetina síly, kterou jsi použila. Nenech se tak unášet vztekem a trochu při tom mysli.”

„Ale dostala jsem ho,” nenechala si zkazit náladu Hanka. Tohle malé vítězství ji stálo příliš mnoho času a sil. Teď se rozhodla, že si ho vychutná, ať to stojí co to stojí. A že škola napíše o důtce Zachariášovi, ji neděsilo. Trpaslík měl vzácné porozumění pro situace, které si žádaly porušení školního řádu.

Při večerním kontaktu se radostně pochlubila svým úspěchem Plamovi. Tentokrát měl však špatnou náladu on. Cítila, jak se nemůže srovnat s něčím, co se mu přes den přihodilo.

„Nějaký neúspěch ve škole?” vyzvídala na něm.

„Ale ne,” vzdychl Plam, „s učiteli problémy nemám. Dostal jsem kázání kvůli Hurikánovi. Zase se toulal mimo naše území a já o tom neměl ani tušení. Jeho sestra Jitřenka mi za to pěkně vynadala. Copak jsem jeho chůva?”

„Pochop ji, po minulé zkušenosti v Polutě se o svého bratra bojí.”

„Já vím. Ale Hurikán je naprosto rozmazlený nezvladatelný darebák. Je chytrý. Myslel jsem, že mu není dobře a potřebuje se z toho vyspat, tak jsem ho celé odpoledne nerušil. A on se zatím vypravil do podhůří na lov králíků.”

„A sakra,” zasmála se Hanka, „to musela jeho sestra opravdu zuřit.”

„To si piš. Jenže Hurikán je splachovací. Vůbec nic si z jejího napomínání nedělá. Mám strach, co ho napadne příště.”

„Takové hlídání ti nezávidím,” politovala ho dívka.

„Budu na něj muset něco vymyslet,” vzdychl Plam.

„A co tvůj bratr?”

„Myslíš Drápa?”

„Copak máš ještě nějakého jiného?”

„Teď je mým bratrem spíš Hurikán než Dráp. Stále o něm nemáme žádné zprávy. Jestli uskutečnil svou cestu, asi už není mezi živými.”

„Opravdu? To musí být pro tvou matku nepříjemné pomyšlení.”

„Možná. Ona o něm od té doby, co odešel, vůbec nemluví. Jako kdyby neexistoval.”

„A co ztracená vejce? Pořád žádná stopa?”

„Pokud vím, nikdo nic nového neobjevil. Ale pátrače z okolí rezervace zatím neodvolali. Poslední rozhodnutí je, že tam zůstanou na hlídce jen dva černí draci. V téhle oblasti jsou problémy s potravou.”

„Já vím,” přikývla Hanka a vysvětlila Plamovi, co si myslí osadníci.

„Matka také říká, že je to velice choulostivá situace. Navíc tvrdí, že někdo šíří zkreslené informace a štvře lidi a draky proti sobě. Ráda by s vámi spolupracovala, ale za to by ji černí draci vyobcovali z rodného hnízda. Poslední dobou mě učí, jak utajit kontakt, když s někým mluvím. Ví, že si občas povídáme, a má strach, aby na to někdo z našich nepřišel.”

„To abychom naše větší konference raději vynechali,” vzdychla Hanka.

Na rozloučenou ucítila Plamovo fouknutí do vlasů. Kéž ho ještě někdy ucítím i v realitě, pomyslela si smutně.

V dalších dnech uhodily mrazy a pobyt venku byl jen pro drsné náтуры. Hanka s Rafanem vzpomínali na halu, kterou mají v Polutě a kde se dá létat na supervolonovém prkně i v zimě. Bruslení na chuť nepřišli a ani lyžování je neuspokojovalo.

Ve škole chodili cvičit výhradně do tělocvičny, což vyvolalo všeobecnou nespokojenost. I ostatní hodiny se přesunuly do vytopených tříd a znamenalo to přechod od praxe k teorii.

Největší magický pokrok Hanka udělala pod vedením Vrona. Už dokázala přemístit jakýkoliv předmět, který prošel drátěným kruhem, a zachovat bezchybně jeho původní stav. Rafan a Sváťa rovněž přemísťovali, ale ne vždy se stoprocentním výsledkem.

Každý druhý týden jezdila Hanka do útulku, aby se viděla s Plamínkem. Jeho pokroky byly viditelné. Už skládal slova do složitějších vět a měl velkou radost, když ho dívka pochválila. Silasienta byla dlouhou zimou unavená a přiznávala, že se těší domů, kde téměř nikdy nemrzne.

Týden před začátkem únorových prázdnin vkročil Sváťa ráno do pokoje, kde Hanka s Rafanem snídali, a zůstal stát uprostřed místnosti. Oba jeho kamarádi zapomněli údivem žvýkat, protože jindy se Sváťa vrhal ke stolu a prohlašoval, že musí ochutnat, co jim Zachariáš připravil.

„Co se děje?“ vyděsila se Hanka.

„Žádné obavy,“ uklidnil ji Sváťa, „mám pro vás důležité oznámení.“

„To zní jako úvod před vyhlášováním války,“ zdvihl obočí Rafan.

„Samá voda,“ mávl rukou jejich kamarád, „jen potřebuji vaši plnou pozornost, protože vás chci pozvat o prázdninách na několik dní k nám domů.“

Hance poklesla brada a Rafan se zakuckal.

„Poslyš, a vědí o tom doma?“ nedůvěřivě sondovala Hanka.

„Co si o mně myslíš?“ durdil se na oko Sváťa.

„Rozmyslel sis dobře, co děláš?“ ujišťoval se Rafan.

„Jasně. K Vánocům jsem dostal vlastní prostorný pokoj. Dokonce mám svůj zvláštní vchod, abych při odchodu do školy nerušil Aničku. Tam se bez problémů vyspíte. Navíc

jsem tátovi vysvětlil, že můj kamarád s tulíkem by se s ním rád poznal, což nemohl odmítnout. Užijeme si pár společných dnů, pochováte si Aničku, s Vronem si můžeme udělat výlet po okolí. Pak společně odjedeme do útulku k Sidi. Určitě naši pomoc uvítá. Zvláště teď, když čeká mimino.”

„No, já nevím,” pořád ještě si nebyla Hanka jistá, že je to dobrý nápad.

„Bude to senzace. Uvidíš,” nenechal se zviklat kamarád.

Uprostřed týdne se Hance ozval její dračí přítel. Cítila, jak je nervózní.

„Copak se děje? Zase tě Hurikán zlobí?”

„To víš, že zlobí. On to jinak ani neumí. Ale něco se stalo. Asi byste to měli vědět. Zeleným drakům zmizelo další mládě. Včera se naše dračí hlídka u rezervace potkala s jejich pátračem. Poblíž hranic Magického lesa ztratil stopu. Byli s ním i lidé od vás a snažili se zjistit, kam se únosce vypařil. Jenže magické anomálie pomáhají tomu zloduchovi skrýt stopy.”

„Ach jo, copak to nikdy neskončí?” vzdychla nešťastně.

„Pověz našemu Plamínkovi, ať nevystrukuje čumáček z úkrytu. Pár dní bude kolem rezervace dusno.”

„Hned jak skončíme, vyřídím jeho matce tvé varování.”

„Dobře. Nebudeme prodlužovat kontakt. Kolem slídí mnoho magických uší.”

„Díky, Plame.”

„Měj se krásně,” ukončil černý drak spojení.

Hanka vyřídila Silasientě varování, poslala Plamínkovi pohlázení a skončila. Po tom, jak byl její dračí přítel nervózní, nepovažovala za vhodné pokoušet osud a povídat si s malými draky zbytečně dlouho.

Ze Svátova pozvání měla smíšené pocity. Budou se na ni dívat stejně odtazitě jako minule? A když ano, dokáže se s tím vyrovnat? Naštěstí mají Vrona. Ten je může v případě potřeby přesunout do útulku. Celé své dětství toužila po

rodině, ale najednou se ukazovalo, jak složité je zapadnout do rodiny, kde člověk nevyrostl. Dokonce i její kamarád se svou neuvěřitelně vlídnou povahou, dobře naladěný, mírný a usměvavý, míval období, kdy chodil se smutkem v očích. Jeho přece musel každý milovat. Jak je možné, že stále nenašel s otcem společnou řeč?

Poslední den před prázdninami ve škole panovala dobrá nálada. Děti se těšily na dva volné týdny a učitelé na klid, který tu zavládne po jejich odchodu.

V sobotu ráno se dostavil Vron. Pomohl jim při balení, spoustu věcí zavrhl jako nepotřebné zbytečnosti, ale nadiktoval jim nejteplejší oblečení.

„Má být pořádný mráz. Bez šály, čepice a rukavic byste ani nemohli jít ven,” prohlásil.

„Ještě jsem zapoměla na dárečky pro Aničku a Mirandu,” ťukla se Hanka do čela a přinesla cinkacího panáčka a šátek v barvě podzimního listí.

„Pro Dundara máme jen láhev na lektvary, bude to stačit?” zeptala se Vrona.

Kouzelný džin lahvičku prohlédl a pak kolem ní sevřel dlaně s roztaženými prsty. Když ji vrátil dívce, bylo sklo zdobené rostlinnými motivy.

„To je krása,” zaradovala se, „hned vypadá mnohem lépe.”

Pak zavřeli domek a vyrazili na návštěvu.

Návštěva s těžkými následky

Hanka nemohla známé místo ani poznat. Všude kolem se vlnily závěje sněhu a pokrývaly krajinu i lesy. Nebýt kousavého mrazu, cítila by se tu jako v pohádce. Dundarův domek oznamoval svou existenci šedavým proužkem dýmu, který se líně motal nad komínem.

Vron děti nasměroval zvláštním vchodem přímo do Sváťova nového pokoje. Hanka vydechla úžasem. Ještě nikdy neviděla tak krásnou místnost. Jako první jí do oka padl krb, kde plápolal hřejivý oheň. Bylo tu tolik prostoru, že by se sem snad vešel i Plam. Důvěrně známý nepořádek hlásal, že tu opravdu bydlí jejich kamarád. Kolem se povalovalo oblečení, něco se sušilo před krbem, na stole se mezi otevřenými knihami vyskytovaly načaté sušenky a láhev limonády. Rafanův tulík začenichal směrem k sušenkám. To už se ale ve dveřích z chodby objevil Sváťa a na ruce měl roztomilé mrně, které si právě cucalo pěstičku.

Kamarádův obličej se rozzářil úsměvem: „Už jste tady? To je skvělé! Dovolte, abych vám představil svou uslintanou sestřičku. Rostou jí právě zuby, takže pořád něco cucá a kouše.”

„Aničko, pojď ke mně,” natáhla se Hanka a vzala si holčičku do náruče. Rafan byl rezervovanější. Chvilku mrněti půjčil prst, ale jen do chvíle, než ho Anička začala kousat. Potom zahlédla tulíka a hned se po něm sápla.

„Až tě z ní budou bolet záda, polož ji na zem. U mě na koberci bývá spokojená,” doporučil Hance Sváťa.

Měl pravdu. Sotva se mrně ocitlo na zemi, vyrazilo po čtyřech k zákoutí, které ukrývalo krabici s hračkami. Zkušeným pohybem ji zvrhlo a začalo roztahovat chrástítka a panenky po celém pokoji. Pak si s Aničkou začal hrát tulík. Rafan měl obavy, aby holčička svým stiskem Plavíkovi neublížila, ale ukázalo se, že tulík si dovede poradit.

Slavnostní uvítací oběd naštěstí nebyl tak slavnostní, jak se Hanka bála. Miranda měla plné ruce rozdováděné Aničky, takže se servírováním nakonec pomáhal nejen Sváťa, ale i Hanka. Povídali si o škole, o Sidi a přemýšleli, kdo asi léčitelku v útulku zastoupí, až bude mít miminko.

Po obědě společnými silami uspali Aničku a vyrazili ven, aby se rozhlédli po okolí a postavili si sněhuláka. Hanka ještě zaslechla na chodbě Dundara, jak Vronovi klade na srdce: „Neber je nikam daleko, a hlavně dej pozor, abyste nepotkali draky. Ty potvory se tu roztahují jako doma. Člověk aby se bál vystrčit nos z baráku. Jestli to tak půjde dál, začnu přemýšlet o tom, že se přestěhujeme.”

„Jak si přejete, můj pane.”

„A neříkej mi můj pane.”

„Ale tady nás nikdo nemůže slyšet.”

„To nevádí. Říkej mi Dundare jako všichni. Rozumíš?”

„Jak poroučíš, Dundare.”

„Ach jo, raději běžte.”

Sotva Hanka vyšla ven před práh, hned schytala kouli sněhu za krk. Ohlédla se, odkud zrádná koule přiletěla, a zahlédla šklebícího se Rafana.

„Jen počkej, to si vypiješ!” zapojila se do bitvy a spolu se Sváťou bombardovali staršího kamaráda, dokud nevypadal jako reklama na sněhového muže. Pak jim Sváťa ukázal, kde je báječná dlouhá klouzačka. Dováděli a bavili se, dokud se nezačalo šerit.

„Já už mám hroznej hlad, pojďme domů,” navrhl Sváťa.

„Jsem pro. Mám ruce jako dva rampouchy,” smála se Hanka, když zastrkávala větvičky místo uší do postaveného sněhuláka.

Už zdálky slyšeli, že se Anička probudila se špatnou náladou. Hlas měla mimořádně kvalitní. Vron ji pochoval a za chvíli mu uplakané mrně zabořilo tvářičku do ramene. U Dundara měl kouzelný džin jinou podobu, než byli zvyklí.

Ale zdálo se, že postupně koriguje svůj vzhled, aby vypadal jako dřív.

„Nepotřebujete nanosit dříví?“ zeptal se Rafan.

„Není třeba,“ mávl rukou Sváťa, „stejně ho tu máme spíš jen pro dobrý pocit a na ozdobu. Teplo nám v celém baráku zajišťuje Vronovo kouzlo.“

Večer vytáhl jejich kamarád velikou krabici a vysypal z ní na koberec podivný obsah.

„Co to má být?“ podezřívavě sledoval jeho počínání Rafan.

„To jsou přece masky,“ odpověděl s nevinným výrazem Sváťa. Nevinnost toho pohledu vzbudila v jeho kamarádech podezření.

„Masky? A k čemu?“ nejistě se zeptala Hanka.

„Zítra odpoledne se v hospodě koná slavnost pro děti. A na tu se chodí v maskách. Domluvil jsem se s tátou, že tam půjdeme a podělíme děcka vesničanů drobnými dárečky a bonbony. Už mám všechno připravené, akorát si musíme vyzkoušet a upravit převleky, ve kterých budeme nadělovat.“

„Něco takového na mě nedostaneš,“ zavrčel Rafan, když mu kamarád podal masku medvěda. Hanka si prohlížela kostým víly a šklebila se nad konstrukcí, která držela na zádech průsvitná křídla.

„A za co půjdeš ty?“ otočila se na Sváťu.

Kamarád vylovil z krabice helmu s dlouhým zobákem, postavil se na jednu nohu a zamával lokty jako křídly: „Přece za čápa.“

„Víla, medvěd a čáp? To je ale nesmyslná skupinka.“

„Proč nesmyslná? Víla symbolizuje štěstí, medvěd sílu a čáp hojnost dětí. Jsem přesvědčen, že naše masky sklídí největší úspěch. Počkej, až tam vkráčíš v průsvitných vílích šatíčkách...“

„Ani náhodou! Na to zapomeň,“ vzepřela se Hanka, „křídla přežiju, tuhle příšernou čelenku si taky vezmu, hůlku

do ruky, proč ne, ale do šatiček mě v tomhle mrazu rozhodně nedostaneš.”

„Ale to bude vážně škoda.”

„Nebo tam nepůjdu vůbec.”

„Dobře. Jak chceš. Křídla, čelenku, hůlku a plášť...”

„Svatoušku!” oslovila ho Hanka výhružně.

„To je opravdu všechno. Na ničem dalším netrvám,” zamrkal rozpustile.

Během večera se ještě několikrát pohádali při úpravách kostýmů, ale nakonec je Sváťa přesvědčil, že je to pro dobrou věc a že z toho zdejší děti budou mít velkou radost. Jemu a jeho nevinnému výrazu se prostě nedalo odporovat. Hanka i Rafan své protesty vzdali a začali spolupracovat.

Než šli spát, byly všechny masky připravené k použití.

Hance se usínalo krásně. V krbu praskal oheň, před nimi byly prázdniny a ráno se mohlo vstávat, až se člověku zachce. Venku pohvizdoval vítr, ale uvnitř pokoje bylo příjemné teplo.

Uprostřed noci vyletěl Rafan z postele a shodil při tom prázdnou sklenici. Než ji ve světle doutnajících oharků v krbu našel a postavil zpátky na stůl, vzbudil i Sváťu.

„Co je? Děje se něco?” zeptal se rozespale.

„Ale nic, jenom jsem měl špatný sen,” zašeptal Rafan.

„Sen? Jenom sen, nebo vidění?” začal se probírat Sváťa. Rafanova vidění nebylo radno brát na lehkou váhu.

„Já... nejsem si jistý. Zpotil jsem se strachy, až jsem se z toho probudil. Možná to byl opravdu jen sen.”

„Co se ti zdálo?”

„Seděl jsi na sněhu a držel Hanku na klíně. Byla v bezvědomí a já se hrozně bál o její život. Na hlavě měla tu jiskřící vílí čelenku, co si dnes zkoušela. Akorát nevím, co se jí přihodilo, to jsem neviděl.”

„Co by se jí ve zdejší hospodě mohlo stát? Určitě to byl jen sen. Běž si lehnout, než ji vzbudíme a dostaneme vynadáno oba.”

Rafan zapadl zpět do postele, ale nepříjemného pocitu se zbavit nedokázal.

Probudili se do nádherně slunečného mrazivého dne. Po snídani si půjčili malou Aničku. S radostným výskáním proháněla po koberci tulíka, a když ho chytila, měla snahu si ho prohlédnout hodně zblízka. Jak to Plavík dělal, aby nepřišel k úrazu, byla záhada. Vždycky, když si strkala do pusy jeho ocas, zašimraly ji jeho dlouhé chloupky pod nosem a holčička kýchla. Tulík se hbitě vysmekl z dětských ruček a honička mohla začít nanovo. Hanka si vyzkoušela, jak je těžké krmit temperamentní mrně nastrohanými povařenými jablky. Za chvíli už seškrabovala létající sladkou hmotu ze sebe i z koberce. Sváťa se chvíli dobře bavil, ale nakonec se slitoval a vystřídal ji. Když potom Anička usnula mezi hračkami, přikryl ji Sváťa lehkou pokrývkou a vytáhl z police hru Poutníku, nezlob se. Místo hlasitých komentářů používali při hře gestikulaci a tichou mimikou vyjadřovali jásos nebo zoufalství, podle toho, jak jim padaly body na hrací kostce. Vlastně to takhle potichu byla větší legrace.

V poledne si Miranda přišla pro Aničku a pozvala všechny k obědu. Jídelna na ně dýchla sváteční atmosférou. Na stole byl dlouhý zelený ubrus, na něm červené prostírání, květiny a několik skleněných džbánů s různě barevnými nápoji. Ubrus byl ke stolu připevněný několika sponami, asi kvůli Aničce, aby ho nestrhla. Dundar jen zabručel, když ho Miranda poslala, aby si převlékl košili, na které chyběly dva knoflíky. Posadili se a Vron začal servírovat jídlo. Anička se dožadovala, že chce na zem, tak jí raději vyhověli, aby byl klid. Hbitě odlezla k nejbližší skřínce s nádobím a spokojeně začala vyklízet hrnce a misky na podlahu.

Vtom Hanka ucítila známý závan tepla. Anička přesně ve stejné chvíli strhla veliký hrnec z vyšší poličky a ten s ráumusem dopadl v drnčivém točení na zem. Všichni se otočili po zvuku, takže si nevšimli, jak se Hance v náruči zhmotnil Plamínek.

„No nazdar!” zmatkovala Hanka a honem přemýšlela, jak návštěvu před Dundarem utajit. Sesunula malého dračího chráněnce z klína a strčila ho pod stůl za dlouhý ubrus. Tím pohybem upoutala Sváťovu pozornost. On jediný spatřil, co provádí. Otočil oči v sloup a chytil se mlčky za hlavu.

„Zůstaň schovaný a buď tiše,” nařídila v duchu Plamínkovi, „ten muž tady by tě neměl vidět.”

Miranda vstala, uložila vytahané nádobí a vzala Aničku zpět ke stolu, kde ostatní jedli. Dítě ale dlouho na klíně nevydrželo a zase chtělo dolů. Matka mu vyhověla a Hanka se zakuckala, protože Anička neomylně zamířila přímo pod stůl. Když tam seběhl i tulík, Rafan se sklonil a nahlédl pod ubrus, aby zkontroloval, co se děje. Ale velice rychle se narovnal zpět a zabodl oči do talíře. Hanka s obavou sledovala, jak mu koutek úst cuká smíchem. Hanka zhltna poslední sousto.

Naklonila se ke Sváťovi a zašeptala: „Dostaň mě odtud.”

Kamarád zamrkal, rozhlédl se po stole a natáhl se pro přídavek moučnicku. Při tom pohybu smetl Hance do klína sklenici se zbytkem červené limonády. Kolem jejich židle vyběhl tulík a obloukem se zase vrátil pod stůl. Dundar se na syna zamračil.

„Ty nešiko,” odstrčila Hanka židli a prohlédla si mokrou červenou mapu na svém triku, „podívej se, jak vypadám!”

Pak pokrčila rameny a nešťastně se podívala na Mirandu: „Omluvte mě prosím. Musím se jít převléknout.”

Dřív než mohl někdo něco říct, vyběhla z místnosti.

„Půjdu jí to oblečení dát do pořádku,” zvedl se Vron a následoval ji.

Na chodbě ji chytil za rameno, otočil ji k sobě a jediným pohybem ruky skvrnu magicky odstranil.

„A teď si pospěš,” postrkoval ji ke dveřím Sváťovy místnosti, „než ti tři pod stolem něco provedou a mého pána z toho trefí šlak.”

Hanka zapadla do pokoje a přivolala Plamínka. Vmžiku se přemístil do její náruče a blaženě jí zabořil svůj čumáček pod bradu.

Zatím v jídelně Anička neblaze nesla, že zajímavý tvor zmizel, a začala hlasitě fňukat. Miranda pro ni sáhla pod stůl a ve Svátovi byla malá dušička, jestli Hanka stihla odlákat svého chráněnce. Pod stolem se však nalézal jen tulík a obdařil ho rošťáckým pohledem.

„Plavíku,” hmátl po něm Rafan, „nedělej neplechu.”

„Pohlídej ji chvilku, než uklidím,” strčila Miranda Svátovi do ruky Aničku a vůbec neprotestovala, když kluci nabrali směr k Svátovu pokoji.

„Já zatím s Vronem zkontroluji okolí, jestli se nepříhodovalo něco nepatřičného,” prohlásil Dundar a začal se oblékat, aby unikl úklidovým povinnostem.

Hanka mezitím navázala kontakt se Silasientou a tiše naslouchala, jak matka dráčkovi důrazně domlouvá a kárá ho za přesun bez jejího svolení. Nakonec se malá dračice začala dívce omlouvat.

„Už je to v pořádku,” přerušila ji Hanka, „nic se nestalo. Ve středu přijedeme do útulku a tam za mnou Plamínek může chodit, kdy se mu zachce. Tady jsme ale na návštěvě a náš současný hostitel by se mohl polekat, že dráček ublíží dítěti. Asi by bylo lepší, kdyby se s Plamínkem nepotkal.”

„Rozumím,” pochopila Silasienta a nařídila synovi, aby se vrátil.

„Svjan,” zaškemral dráček a vyčítavě se na Hanku podíval. „Sivian.”

„Svjan.”

„No dobře, jak myslíš,” zasmála se Hanka tomu, jak komolí její oslovení, „ale teď se musíš vrátit k mámě. Už brzo za tebou přijedu a budeme si hrát. Teď to ale není vhodné. Měj rozum, kamaráde, a hezky se vrať.”

Plamínek se ještě jednou přitulil a zmizel.

„Kdyby to viděl táta, na místě ho raní mrtvice,” konstatoval s úlevou Sváťa.

„Moc nechybělo a mohli jsme si ověřit, zda je tvá úvaha správná,” ušklíbl se Rafan, který se očividně dobře bavil.

„Nevím, co ti připadá k smíchu,” zašklebila se na něj i Hanka, „mohl z toho být nepříjemný trapas.”

„Víš, zajímalo by mě, jak by se k té situaci Dundar postavil,” nepřestal se Rafan usmívat, „třeba by sem povolal komando, které trénuje proti drakům.”

„Já vím, o co ti jde,” zakabonila se Hanka, „uvítal bys, aby nás vyhodil z domu ještě před slavností a ty sis nemusel obléknout tu medvědí masku. Ale máš smůlu. Teď půjdu Mirandě pomoci s nádobím a potom tě převlek nemine.”

„Bude to bezva, co? Já už se na to moc těším,” usmál se na Rafana Sváťa a ten jen odevzdaně vzdychl.

Když se odpoledne převlékali do masek, otevřely se dveře a vstoupil Vron. Děti se jako na povel otočily a vyprskly smíchy. Kouzelný džin měl na hlavě parohy.

„To je skvělé,” rozzářila se Sváťova očka, „to budou zdejší děcka čubrnět.”

„No, to teda jo,” řehkala se Hanka.

Sváťa každému přidělil košík s dárky a sladkostmi a neobvyklý průvod vyrazil k hospodě ve vesnici. Kolem bylo živo, pobíhaly tu děti převlečené za rytíře a princezny nebo za zvířátka. Hned se sesypaly na příchozí a s výskáním vytahovaly z jejich košíků dárečky a čokolády. Než se propracovali do hospody, polovina nadílky byla pryč. Našli si volný stůl v koutě, kam se usadili. Vron se ale vzápětí zvedl, nechal Sváťovi na stole peníze a stručně oznámil, že musí domů, protože Dundar něco potřebuje a volá ho.

Sotva odešel, Sváťa vzdychl: „To by mě zajímalo, jestli ho táta opravdu zavolal, nebo jestli se jen vyhýbá zdejší slavnosti.”

„Vzhledem k těm parohům bych vsadil na druhou možnost,” ušklíbl se Rafan.

Muzikanti v protějším rohu místnosti se starali o uši trhající rytmický kravál, nic z toho, co hráli, se nepodobalo známým písničkám. Hospodský donesl točenou limonádu a mísu oříšků.

„Tenhle randál dlouho nevydržím,” naklonil se k Hance Rafan, „doufám, že tu nechce Sváta setrvat až do večera.”

Hanka, která se kvůli křidlům nemohla ani pořádně posadit, s ním vřele souhlasila. Vtom spustili muzikanti obzvlášť hlasitou melodii a lidé se jako na povel zvedli. Začali vytvářet hada, který se proplétal mezi stoly, dupal do dřevěné podlahy a přibíral za sebe další tanečníky. Když dorazil až k nim, nezbylo než se připojit a křepčit s ostatními vesničany. Tohle vílí křídla nepřežijou, pomyslela si zlomyslně Hanka a byla ráda, že v tom horku nemusí mít na sobě kožešinu jako Rafan. Konečně skladba skončila a oni se mohli zase posadit. S chutí se napili studené limonády.

Slavnost byla v nejlepším, když dovnitř vtrhl malý kulhavý muž a zařval na celou místnost: „U stáda je drak!”

Ženské vytřeštily oči, děti vypískly úlekem i nadšením, že se děje něco zajímavého, a chlapi se zvedli od stolů. Většina z nich se nerozhodně rozhlížela, co podniknou ostatní. Pět mužů v jejich středu však nezaváhalo a jeden po druhém se rozběhli ke vchodu. Ještě než vyrazili ze dveří, rozpohybovaly hospodu hlasité pokyny.

„Přines zbraně! Já vezmu štítý.”

„Já ti pomůžu.”

„A sakra,” zaklela Hanka, zatímco si Rafan strhával masku a medvědí plášť. Pomohla mu s knoflíky na zádech a sama se vyvlékla z vílich křídel, které pohodila na zem. Vyběhli do chodby, v poklusu si natahovali zimní oblečení a vyrazili ven do mrazivě jiskřivého podvečera.

„Kudy?” houkl Rafan na Sváta, když nikde nikoho neviděl.

„Pojďte za mnou. Mají stádo v zimní ohradě,” mávl Sváta a vyrazil vyšlapanou pěšinou mezi zasněžené keře.

Přestože se nezdržovali a dorazili na místo vyhrazené stádu svižným poklusem, muži z komanda byli rychlejší.

O kousek dál v ohradě mezi dobyt看 se bojovalo. Po zášlehu dračího ohně se ze sněhu mlhavě zakouřilo a ozval se bolestný sten. Následně zařval drak. Hanku téměř ochromila intenzita bolesti v jeho hlase. V příští vteřině se zachvěl vzduch a otevřenou bránou se na bojiště vrátil další černý drak. Okamžitě ho uvítaly speciální šípy. Odpověděl mohutným zášlehem plamene. Muži se magicky zaštitili a při krčení přežili dračí oheň bez vážnějšího poranění.

„Oni se zbláznili. Vždyť je draci zabijou,” vyděsila se Hanka, když do akce vyrazila další skupina vyzbrojená jen mečem, štítem a kuší.

„Musíme ty muže zastavit,” popadl Rafan Svátu a táhl ho k ohradě. Při krčili se a sunuli se podél hrázení, aby je nebylo vidět.

„Plame,” naléhavě oslovila dívka v duchu svého dračího kamaráda, „dva černí draci od vás tady bojují proti lidem, nutně budeme potřebovat někoho, kdo tu melu dokáže zastavit.”

„No nazdar! Rozumím a pokusím se to zařídit tak rychle, jak jen to půjde,” odpověděl a přerušil spojení.

Pak v mysli vyvolala temný Vronův krystal.

„Co se děje?” oslovila ji neosobní tvář elementála.

„Ozbrojené komando zaútočilo na draka, kterého zahlédli u stáda. Už je tu i druhý černý drak.”

„Hlavně se do ničeho nepleťte, rozumíš? Hned jsme tam,” nařídil Vron a vytratil se z její mysli.

Mimoděk zaznamenala, jak se kolem ní zvedá magie. Rafan se Svátou se zaměřili na zbraně vesničanů a pokusili se je vyřadit z provozu. Šípy přestaly létat. Hanka se kryla a vyrazila za kamarády. Konečně uviděla prvního draka zblízka. Měl v tlamě zabodnutý šíp a nemohl díky tomu chrlit oheň. Dva muži se ho chystali napadnout mečem. Jenže

druhý drak, kterému uvázlo několik šípů v křídlech, se právě nadechoval k ohnivému útoku.

Vzápětí se události daly do pohybu závratnou rychlostí jedna přes druhou. Téměř ve stejném okamžiku se nedaleko nich objevila brána a z ní napůl vylétli, napůl vyběhli další dva draci, ale tihle byli zelení. Hned se postavili po boku černých, aby podpořili zraněné napadené draky.

Druhá brána se otevřela vedle ohrady kousek od útočících mužů a vynořil se z ní Dundar s Vronem.

Mezitím se sem od osady přibližoval dav lidí. Byli ozbrojeni sekerami, vidlemi a jiným vesnickým nářadím. Blížili se pomalu a v chumlu, ale zdálo se, že navzdory svému chabému vyzbrojení jsou odhodláni bránit svůj majetek. Zuřivý dračí řev ale jejich tempo viditelně zpomalil. Navíc už se ocitli natolik blízko, aby si uvědomili, jak jsou draci velcí. Čtyři hroziví protivníci byli trochu moc i na jejich kolektivní bojové odhodlání.

Vtom ze křoví vedle Hanky vylétl malý šíp a klepl jednoho ze zelených draků do nosu. Ten hekl a zatřepal překvapeně hlavou. Černý drak, který právě chrлил ohnivý dech na útočící komando, stihl zaznamenat nové ohrožení a stočil konec plamenného útoku do křoví, z něhož vylétl poslední šíp. Hanka spatřila malého chlapce, jak se raduje z úspěšného zásahu a vůbec si neuvědomuje, že se k němu blíží smrtonosný plamen. Vrhla se ohni do cesty a doufala, že magický most, který je učila Karmaneuduna, bude fungovat.

„Zabij je, zabij ty draky!“ rozlehl se bojištěm Dundarův zvukný hlas rozkazující Vronovi. Koutkem oka ještě zahlédla Sváťu, jak se vrhl ke svému otci, ale ten ho prudce odstrčil za sebe a zdvihl ruce, aby seslal kouzlo. Dál se ale musela soustředit na to, aby zakryla svým tělem chlapce a odklonila přes magický most do země plamen černého draka, který je oba ohrožoval.

Jednoho ze zelených draků zasáhlo Dundarovo kouzlo. Zařval bolestí a Hanka si byla jistá, že v následující chvíli

zaútočí na lidi i on. Zaznamenala dotyk magie, jak Vron kolem jejího těla utkal ochranný štít.

Náhle na svém rameni ucítila Rafanovu ruku a uslyšela jeho naléhavý hlas: „Zastav je, zastav draky, než někoho zabijou! Jestli toho nenechají, jsme v háji. Zkus je oslovit.”

Otočila se, aby se podívala, jestli se náhodou nezbláznil, když po ní chce něco takového, ale setkala se jen s nezvykle vážným pohledem. Že by je na hodinách krizového vyjednávání učili i tohle?

„Jsi jediná, kdo tu celkem slušně umí drakonsky,” pokračoval kamarád v důrazném naléhání, „zastav je. Prosím!”

„Má pravdu, zkus to, pomůžu ti,” prodral se do její mysli Plamův hlas.

Proč zrovna já, sakra, zaklela v duchu, ale Rafanovu úsudku důvěřovala a rozhodla se to zkusit. Zavřela oči a sahala po soustředění. Vtáhla obraz z bojiště do své mysli a rozkouskovala draky do jednotlivých krystalů. Silou vůle a magie tlačila obrazy jednotlivých draků do určených zatím beztvarých míst ve své mysli a řvala na ně v duchu drakonsky: „Poslouchejte mě, sakra, tak už mě přece poslouchejte! Nechci nic jiného, než s vámi mluvit! Je to životně důležité, tak zapněte své dračí mozky a už mě konečně poslouchejte!”

Čtyři temné krystaly začaly nabývat tvar a zamihotaly se v nich dračí tváře. Cítila Plamovu podporu a energii, kterou k ní posílal.

„Apeluj na jejich moudrost, na to, že i relativně malý konflikt by mohl skončit válkou,” slyšela zdálky Rafanův hlas, jak jí napovídá, „a pak jako první umírají ti nejslabší. Zahynou děti a jejich mláďata, pokud se teď všichni nevzpamatujeme a nedomluvíme.”

Hanka cítila, jak se v její mysli krystaly vyjasňují a jak získává pozornost oslovených draků. Vší vůlí upevňovala své a Plamovo soustředění a pokračovala ve svém proslovu.

„Jste natolik silní, že dokážete zdejší vesničany a těch několik bojovníků, kteří tu jsou, docela nepochybně zabít. Ale opravdu to chcete? Přemýšlejte, páni draci! Každá smrt během této šarvátky může mít za následek válku! A válka znamená mrtvé děti, mrtvá mláďata, mnoho mrtvých dětí a mláďat, protože ti nejslabší umírají ve válce jako první! Opravdu to chcete?“

Hanka si se zadostiučiněním uvědomila, že ji pozorně poslouchají, protože je překvapila a protože o nic neprosí. Díky dračí části své osobnosti věděla, že zvolila správnou taktiku, jak je přinutit naslouchat.

„Myslíte si, že jste v právu, ale pravda je jinde. Tohle všechno vzniklo kvůli nedorozumění a nepochopení. I lidé si myslí, že jsou v právu! Oni ale nemají vaši moudrost a moc zastavit tenhle naprosto zbytečný a nebezpečný konflikt. Vy tu moc máte! Ale máte i dost moudrosti na to, abyste si to přiznali?“

„Mládě, hloupé lidské mládě,“ zasyčel pohrdavě zraněný černý drak.

„Mládě s dračími schopnostmi,“ řekl zamyšleně zelený.

Pak se otočil k Plamovu krystalu a zamračeně se zeptal: „A proč jsi tady ty?“

„Protože moje matka uznaná starší ctihodná Karmaneuduna už je na cestě k vám, aby pomohla urovnat tenhle zbytečný a nežádoucí konflikt.“

Vedle zeleného krystalu se rozhořel maličký plamínek a Hanka dostala strach, že se drak začne vyptávat i na něj.

„Dobrá,“ řekl zelený drak, „pokud na nás ti lidé přestanou útočit, nikoho z nich nezabijeme.“

Hanka se otočila na Rafana, aby ho uklidnila, ale ten se s obavou díval stranou, kde stál Dundar, snažil se odstrčit Sváťu, který vši silou svíral jeho ruku, a řval na Vrona: „Na co čekáš? Zabij je. Okamžitě ty draky zlikviduj!“

Vtom se podvečerní šero rozsvítilo dalšími dvěma záblesky, jak se sem dostavili pomocí bran dva lidé a na

druhé straně velká černá dračice. Příchozí muž svíral hůl moci a osvětlil její září celé bojiště.

Hančina mysl se okamžitě vyprázdnila a spojení se všemi draky bylo přerušeno. Teprve teď si uvědomila, kolik energie ji ten kontakt stál a jak velmi je vyčerpaná.

Muž pozdvihl hůl: „Volám vás k pořádku a k zastavení boje. Všichni prosím couvněte o krok zpět, ať vidím, kdo je ochoten přistoupit v dobré vůli ke smírnému jednání.”

Vesničané couvli zpět o tři kroky, bojovníci a děti o jeden, draci se neochotně zakolébali a ustoupili sotva o pár centimetrů, ale ustoupili. Nepatrně couvl i Dundar, ale Vron vykročil dopředu. Záblesk světla ho zasáhl plnou silou a přemístil ho za Dundara.

„Co děláte mému příteli?” protestoval Svátův otec.

„Dokud neodvoláte příkaz, který jste mu dal, je zbaven veškeré magie,” odpověděl ochránce.

„No dobře,” zavrčel léčitel, „odvolávám své příkazy, že má někomu ublížit. A teď mu vraťte jeho schopnosti.”

„Po čase se mu samy obnoví,” odbyl ho muž třímající hůl moci. Pak se otočil k drakům a odkryl pohledům přítomných svého průvodce. Hanka vykulila oči, když zjistila, že člověk, který s ním vstoupil bránou, byla Ferinová. Ta se vydala naproti Karmaneuduně.

„To jsou věci, co?” otočila se Hanka k Rafanovi. Přistihla ho, jak se šklebí bolestí při zkoumání ošklivé hluboké spáleniny na noze.

„Měl by sis to nechat ošetřit.”

„To nic není. Jeden ze zdejších bojovníků mě zachraňoval,” kývl Rafan k pěti, která zaútočila na draky, „bohužel zrovna ve chvíli, kdy jsem aktivoval magický most. Strhl mě za svůj štít, ale moje noha to nestihla. Plavík mu málem vyškrábal oči. Ani nevíš, jak složité je tulíkovi vysvětlit, že to můj zachránce myslel dobře.”

„Podívej, draci se stahují,” ukázala Hanka.

Karmaneuduna přesvědčila čtyři draky, aby opustili ohradu, kde vyděšeně bučel dobytek, a odešli na volné prostranství.

„Pojď za Svátou, ošetří ti nohu,” strkala Hanka Rafana k místu, kde se před ochráncem hlasitě rozčiloval Dundar.

„...vyhnali odsud veškerou divokou zvěř a chystají se sežrat i náš dobytek! Tak to teda ne! Nechceme od nich žádné pitomé drahokamy. Požadujeme, aby odešli,” mohutně gestikuloval Svátův otec, aby zdůraznil své rozhořčení.

„Hele, léčiteli, neplácej nesmysly a mluv za sebe,” zarazil jeho proslov podsaditý vesničan. „Ty žádnou nouzí netrpíš, ale my tady ve vsi bychom nějaký příspěvek na životní potřeby uvítali. Za jistých podmínek jsme ochotni se s draky domluvit.”

„Oni vás zotročí. Ztratili jste rozum, že chcete sloužit drakům?” rozkřikl se Dundar na muže z vesnice a zaškaredil se na ochránce, který čekal, jak se zúčastněné strany dohodnou. Sváťa přešlapoval vedle otce a pořád ještě ho držel za ruku.

„Rafan potřebuje ošetřit,” zašeptala mu Hanka tiše do ucha, aby nerušila hádající se muže. Potom se rozhlédla, kde vězí Vron. Zjistila, že vysvětluje několika odvážnějším ženám vesničanů, které doprovázely své muže, oč tu běží a jak to bylo s jejich dobytkem a drahokamy.

Sváťa se sklonil k Rafanově spalené noze a začal s jejím léčením.

Hanka hledala profesorku, a když spatřila Ferinovou mezi draky, nenápadně se došourala skoro k nim. Otevřela svou mysl, aby snad draci neměli pocit, že se blíží člověk s nepřátelskými úmysly. Náhle se nepatrně zatetelil vzduch a v náruči měla Plamínka. Znovu se zavlínil vzduch a vedle nich stála Silasienta.

„Synu, tohle nejde, nemůžeš za svou sivian, kdykoli si vzpomeneš, to je vrchol neposlušnosti!” spustila rozzlobeně

dračice na Plamínkovu adresu a teprve potom si uvědomila, že stojí poblíž pětičlenné dračí skupiny a všichni draci na ni s velkým údivem hledí.

„To je ale milá návštěva. Dovolte, abych vás seznámila,” řekla duchapřítomně Ferinová, „tohle je Silasienta ze Souostroví delfína a její syn, který se narodil z vejce ukradeného malým ostrovním drakům. Její sestra byla vydíráním přinucena ukrást vejce černých draků. Bohužel svůj čin a záchranu tohoto malého dráčka zaplatila svým životem, jak už asi víte.”

Pak představila černé a zelené draky.

„Také bych rád zaplatil svým životem, kdybych mohl zachránit naše dva mladé, které nám ukradli,” pokýval hlavou zelený drak, „všechny stopy vedou někam sem do blízkosti Magického lesa. Máme důvodnou obavu, že jedno z ukradených mláďat už zemřelo.”

„Po dobu naší hlídky,” zamručel zraněný černý drak, „jsme na nic neobvyklého nenarazili, i když i nám se zdá okolí rezervace krajně podezřelé.”

Hanka se natočila, aby si Plamínek z bezpečí její náruče mohl prohlédnout hrozivé postavy černých a zelených draků, které ho velice zajímaly. Dívku překvapilo, že se jich nebojí.

„Možná bych vám mohla pomoci s hledáním,” nabídla se Silasienta. „Až bude v útulku sivian a pohlídá Plamínka, zkusím se poohlédnout po zdejších úkrytech. My ostrovní draci jsme na hledání dutin specialisté. Třeba budu mít štěstí. Trápí mě pocit viny z toho, že právě moje sestra vám způsobila problémy.”

„Mohu mít osobní otázku?” naklonil k ní hlavu zelený drak.

„Ale jistě. Ptejte se.”

„Proč jste si jako sivian vybrala lidskou dívku?”

„Já ji nevybrala. Ani u nás není nic podobného zvykem. Vybral si ji můj syn, když se narodil, a já byla v té době ještě

na ostrovech. Ale uznávám, že si vybral dobře. Jsem s ní velice spokojená.”

Kolem se rychle stmívalo. Jediné, co v šeru zářilo, byla ochránčova hůl. Její nositel se k dračí skupině blížil ve společnosti dvou mužů z vesnice.

„Přicházíme vyjednávat o dobytku,” drakovsky oznámil ochránce.

Draci se k němu otočili a vyčkávali, až začne. „Ale nejdřív, jestli dovolíte, odstraníme následky střetnutí.”

Ochránce pokynul Ferinové, aby z dračích křídel vyjmula zbytky šípů a zacelila ty nejnejpříjemnější bolestivé rány. U draků tím nepochybně získal náznak sympatií, i když nahlas nic neřekli. Ihned se pustil do vyjednávání, kdy, jak a kolik dobytčat jsou vesničané ochotní obětovat za dračí drahokamy. Jeden ze zelených draků se po chvílce vzdálil a začal si povídat se Silasientou. Profesorka se k nim připojila.

Hanka zapátrala po klucích a po kouzelném džinovi. Uvědomila si, že Vron teď bude nějakou chvíli magicky nepoužitelný a domů budou muset cestovat veřejnými bránami. Dráček se spokojeně držel jejího kabátu a nezdálo se, že by mu byla zima. Přesto si Hanka rozepnula kabát a přetáhla ho ze stran přes něj. Vrona našla, jak čeká opodál, až se Dundar unaví a přestane se hádat s obyvateli vesnice.

„Jak je?” zeptala se ho.

„Nic moc. Ale tenhle ochránce byl aspoň natolik slušnej, že mi nechal dost magie na uchování lidské podoby.”

„Škoda že Dundar pořádně neposlouchá, co mu Sváťa říká,” vzdychla unaveně Hanka. Nechápatě pozorovala léčitele, jak stále dokola vesničanům opakuje, že je hloupost domlouvát se s draky, a nabádá je, aby jim aspoň zakázali vstup do okolí vesnice. Sváťa s Rafanem postávali vedle něj a tvářili se znechuceně. Hlouček kolem nich se viditelně

zmenšoval. Lidem byla zima a všechno podstatné už slyšeli, proto zamířili domů nebo do tepla hospody.

Hanka pocítila úlevu, že to nedopadlo hůř. Sice bylo několik zraněných, ale nikdo nezemřel. Dojde-li k domluvě, měly by se bezpečnostní opatření v útulku uvolnit. Odevzdaně čekala, až zelení draci a profesorka ukončí rozhovor se Silasientou a bude jí moci vrátit Plamínka. Dolehla na ni únava, a kdyby tu měla postel, neváhala by ani vteřinu, zalezla by do ní a spala a spala. Měla pocit, že i Plamínek v její náruči pomalu usíná.

Najednou zahlédla, jak se kolem ohrady prosmýkl malý kluk. Jestli se nemýlila, byl to ten, co trefil zeleného draka do nosu šípem.

„Proboha ne,” vyděsila se Hanka, „to by ještě scházelo, aby něco provedl!”

Vytáhla dráčka zpod kabátu a vrazila ho Vronovi do náruče: „Na, pohlídej ho. Já se podívám po tom malém darebákovi, aby nezpůsobil další malér.”

Hanka vyrazila za klukem. Protože už se skoro setmělo, musela sáhnout po magickém vidění, aby ho mezi keři objevila. Když malý uprchlík spatřil, že je mu v patách, vystřelil z úkrytu jako zajíc.

„Zastav se, slyšíš mě? Okamžitě zastav a počkej na mě,” zavolala a rozzlobeně se pustila za ním. Kličkoval mezi porostem a bylo jasné, že to tu dobře zná. Ale díky magickému zraku neměl šanci dívce uniknout. Už ho skoro měla, když zahlédla neobvyklou siluetu. To, co původně vypadalo jako skála, magický zrak zobrazil jako draka. Hanka se polekala. Proč by se tu měl schovávat drak? Všichni jsou přece u ohrady s ochráncem.

„Ale, ale, tomu říkám skvělý bonus. Takové náhodě se opravdu nedá odolat,” zavibrovala tmou syčivá drakonština, „dnes to tedy vyřešíme jednou provždy.”

Hanka se ze vzdálenosti dvou metrů dívala do nenávidného oka Zuřivého drápa. Okamžitě sáhla po

ochraně magického mostu, ale cítila, jak je vyčerpaná, a obávala se, že to nebude stačit.

„Plame, potřebuji pomoc,” stihla ještě zavolat, než ji zasáhl plamenný dračí dech s temnou podsložkou. Zatnula zuby v přílivu bolesti a vložila veškeré síly do magického mostu.

Ucítla, jak se v její náruči zhmotňuje Plamínek. Na vteřinu ztratila soustředění a ochranné kouzlo zakolísalo. Naštěstí dráček zase rychle zmizel. Její mysl a tělo zalil proud energie, který k ní vyslal Plam. Společnými silami vykryli dračí dech a společně záúpěli, když Zuřivý dráp proti Hance vyslal magickou střelu. Ani Plam už neměl dost magie, kterou by mohl napadené dívce poskytnout. Hanka držela ochranu z posledních sil. Někdo si ale nejspíš všiml, co se děje, protože uslyšela Sváťu a Rafana, jak volají její jméno. Zuřivý dráp rozzlobeně zasyčel a jejím směrem vrhl další magický proud. Ucítla, jak síla kouzla trhá její ochranu a zaplavuje tělo. Ještě zahlédla, jak se od dračího nosu

odrazil šíp a pak na Dráповu hlavu zaútočil Plamínek. Pokusil se zasáhnout jediné funkční dračí oko, ale černý drak ho prudce smetl tlapou, až dráček odlétl několik metrů do křoví. Víc neviděla, protože upadla do bezvědomí. Bezděčně ještě sevřela v dlani svůj magický slunečně jantarový talisman.

To už tu však byla rozzuřená Silasienta, odhodlaná postavit se sebevětšímu nebezpečí, aby ochránila syna. Hned za ní se na místě vynořil ochránce. Mezitím ale Zuřivý dráp proskočil magickou bránou a zmizel dřív, než ho mohli zahlédnout. Pískově zbarvená dračice se okamžitě začala ohlížet po synovi, který se celý potlučený belhal z křoví. Vzala ho do náruče a začala kontrolovat, zda je v pořádku. Ochránce poklekl k nehybné dívce. Kolem se shromáždili všichni, kdo tu po odpoledním konfliktu zbyli. Sváťa se prodral mezi nimi a vrhl se k Hance. Položil si její hlavu do klína a zavřel oči.

„Je tu někdo z vás léčitel?“ rozhlédl se ochránce po přítomných.

„Já se na ni podívám,“ přikývl Dundar, poklekl vedle syna a položil své ruce na Hančino tělo. Pak zdvihl oči k Ferinové, která stála hned vedle ochránce, a zavrtěl smutně hlavou.

„Nepřežije to,“ řekl tiše, „mohu jí jen zmírnit bolesti.“ Znovu se sklonil nad dívkou, ale Sváťa zašermoval rukama v obranném gestu.

„To ne, tati, to ne. Nesahej na ni.“

„Synku, je to marné. Bude jí lépe, když už nebude trpět, jen zmírňuji její bolesti.“

„Ale tím ji zabíjíš, nesahej na ni, tati,“ zoufale žádal Sváťa a vyslal prosebný pohled i k Rafanovi.

Ten přistoupil k Ferinové a tiše jí požádal: „Prosím, odvolejte Dundara od Hanky.“

Učitelka po něm loupla očima, pak vzala léčitele za loket a pokynula mu, aby dívku nechal v péči svého syna:

„Dopřejte Svátovi, oč žádá. Věřím, že ji zbytečně trpět nenechá.”

„Bude to pro něj těžké,” namítl Dundar, „vždyť je to ještě malej kluk na to, aby mu někdo umřel v náručí.”

„Ano,” souhlasila Ferinová, „bude to pro něho těžké, ale zvládne to. Nechte ho s ní.”

„Když myslíte,” neochotně souhlasil léčitel a s obavou sledoval syna, jak nehybně sedí na sněhu.

„Co to bylo za kouzlo? Co se jí vlastně stalo?” zajímala se Karmaneuduna, která ve své mysli vnímala zoufalé prosby svého mladšího syna, aby něco udělala a nenechala Hanku zemřít.

„Nejsem si jistý. Ale mé smysly mi říkají, že děvče umírá a že jí není pomoci, je mi to líto,” zamračeně konstatoval ochránce, „jestli mě teď omluvíte, pokusím se vystopovat toho, kdo jí to udělal.”

„Můj syn tvrdí, že to byl jednooký černý drak. Pomohu vám najít směr, kterým zmizel,” nabídla se Silasienta a podala potlučeného Plamínka Vronovi, aby ho zase podržel. Rafanův tulík vyšplhal po nohavici kouzelného džina až ke svému dračímu kamarádovi. Tichounce začal švitořit do Vronova a Plamínkova ucha.

Mezitím Silasienta s ochráncem po krátké živé diskuzi otevřeli bránu. Muž zákona ji použil a vyrazil stíhat násilníka, který tu tak zdánlivě nelogicky a bezdůvodně napadl lidské dítě.

Profesorka Ferinová si svlékla huňatou vestu z ovčí vlny, poklekla k Hance a nacpala ji pod dívčino tělo, aby pro ni udělala aspoň něco. Dundar stál dotčeně opodál a byl v rozpacích. Nevěděl, jak se má v tomto případě zachovat. Karmaneuduna se zlobila. Tušila, kdo byl útočníkem. Váhala, nemá-li se přidat ke stíhání, ale nakonec převážila obava o Hančin život. Svou mocí zahřála aspoň půdu pod dětmi. Byla rozhodnutá setrvat, dokud bude třeba. Cítila zoufalou bolest Plama, takže svému synovi aspoň umožnila pohled

na umírající dívku. Zelení draci se tvářili zaraženě. Necháпали, co vedlo útočníka k takové zbytečné a neefektivní akci. Vron držící Plamínka a Plavíka ustoupil o několik kroků dál do tmy. Po chvilce už tam stál sám. Ostatní ho ve tmě vidět nemohli, ale džin na Hanku dohlédl a nešťastně sledoval Svátu, jak drží na klíně hlavu své nejlepší kamarádky. Vedle Rafana se najednou zjevila Silasienta. Malá dračice vypadala rozčileně.

„Kde je ten muž, kterému jsem svěřila syna? A kde je můj syn? Neviděli jste ho? Zmizel mi a nikde ho tu necítím.”

Draci i zbylí lidé se zmateně rozhlédli, ale Vron ani Plamínek nebyli v dohledu.

„No jo,” zaraženě na ni pohlédl Rafan, „můj tulík také zmizel. Možná jsou někde spolu...”

„Kdyby byli nablízku, vnímala bych je,” nervózně přešlapovala malá dračice, „kam se poděli?”

Ale žádný z přítomných jí nedokázal odpovědět. Nikoho ani nenapadlo, že ti dva malí rošťáci vyrazili pro pomoc.

Znali se z pobytu ve škole natolik dobře, že pro ně nebyl problém se domluvit. Vrona tulíkův nápad nadchl a s pomocí Plavíka Plamínkovi vysvětlil, kdo by mohl jeho sivian pomoci a kde je možné ho najít. Jediný problém byl, zda dokáže malý dráček sebe a tulíka přenést na správné místo. Tulík měl úplně jinou orientaci, než bylo obvyklé.

Nezajímal ho vzdálenosti ani jiné podobné nepodstatné věci. Zato dokázal Plamínkovi určit místo pobytu své malé přítelkyně, na kterém se mají vynořit, a namalovat na něm ve své mysli imaginární kružnici. Obtiskl ji do Plamínkova vědomí a ujistil ho, že se nemohou ztratit. Malý dráček Plavíkovi bezvýhradně důvěřoval a bez dalšího ptaní se i s malým tulíkem přenesl. Nikdo mu nevysvětlil, že to není možné, že je to příliš daleko. Prostě to zkusil a dokázal to.

Vynořili se vedle jiného tulíka, který leknutím vyskočil skoro metr do výšky. Pak ale radostně vypískl a začal lítat kolem nich. Nakonec je zavedl do pokoje, kde seděl Demit.

Oba tulíci vyskočili na stůl před něj a začali švitořit jeden přes druhého.

Stařík dvě vteřiny naslouchal, pak je zahnal do svého rukávu.

„Veď mě,” přikázal Plavíkovi, dál už se ničím nezdržoval. Vzal za tlapku dráčka a jediným pohybem ho protáhl vykouzlenou bránou. Rázem se ocitli zpátky na místě konfliktu v nízkém porostu za dobytčí ohradou, jen malý kousek za Rafanovými zády. Byla tu mrazivá tma, prosvětlená jen sněhovou pokrývkou. Stařík pustil dráčka, vyklepal tulíky, odstrčil Rafana i Ferinovou a prošel mezi nimi rovnou ke Svátovi. Poklekl k dívce a postupně podržel dlaně nad její hlavou a nad její hrudí. Láskyplně položil ruku Svátovi na hlavu. Ten otevřel oči a vyčerpaně na starce pohlédl.

„Nech to na mně, chlapče,” řekl muž tiše, „jestli to jen trochu půjde, zachráním ji.”

Všichni přítomní jako očarovaní pozorovali, jak stařík vyvolává namodralý světélkující obraz toho, co se před chvílí přihodilo. Skoro to vypadalo, jako by se pro přítomné zastavil čas a jen on sám byl zdrojem pohybu. Na vlastní oči uviděli, čím drak dívku napadl. U posledního útočného kouzla stařík obraz zastavil a namodralé světlo zmizelo.

„Ohavné kouzlo! Tohle se nemělo stát,” tiše vzdychla Karmaneuduna.

„Tvůj starší syn žije,” překvapeně konstatoval jeden z černých draků.

„Nevím, jestli z toho mám mít radost,” svěsila hlavu dračice.

„Co jí udělal? To poslední kouzlo. Neznám ho, co to bylo zač?” zeptala se stařička Ferinová.

„Je zázrak, že ještě žije. Možná je to díky tomu, že v závěru konfliktu už byla na dně svých sil. Tohle kouzlo bývá sesíláno na mágy obžalované z nejhorších magických zločinů. Jeho účelem je, aby dotyčnému navždy zabránilo

užívat sedmý smysl. Odsouzený je zbaven magické energie a potom je u něj vyvolána alergie na magii. Od té chvíle může potrestaného každá magická aktivita ohrozit na životě. Chce-li přežít, musí se odstěhovat na nemagické území, nebo nosit antimagický náramek. Jeden takový musíme nyní navléknout i Hance.”

„Ale ne, to snad ne,” zhrozila se Ferinová, „to je strašné.”

„Mám ji raději nechat zemřít?” pohlédl na ni smutně Demit.

Profesorka nešťastně zavrtěla hlavou: „To ne. Pokud opravdu není jiná možnost, pomohu vám.”

Sváťa i Rafan sledovali jejich rozhovor s nejvyšší pozorností, ale příliš moudří z toho nebyli.

Stařík vylovil z kapsy širší kožený proužek, přešel po něm dlaní a vzápětí držel v ruce náramek. Profesorka vyhrnula Hance rukáv, aby jí ho mohl natáhnout.

„Jestli to přežije, bude nás nenávidět,” smutně povzdechla Ferinová a pohládila dívku po vlasech.

„Mohu pro ni něco udělat?” zeptal se Demita Dundar, po jehož boku se krátce po příchodu staříka objevil i kouzelný džin.

„Přenést do tepla a léčit nemagickými prostředky,” odpověděl stařík a podíval se zkoumavě po tazateli. Potom se dotkl Vronova ramene a džin cítil, jak mu stařík vrátil část magické energie.

„Díky,” řekl překvapeně.

„Ona je do budoucna tvá šance,” ozval se mu v mysli Demitův hlas, „ale teď je řada na tobě, abys jí pomohl.”

„Ale jak? Jak jí mám pomoci?” zeptal se bezradně Vron.

„To kdybych věděl! Musím o tom přemýšlet. Zatím jsem ale neslyšel o nikom, komu by se tohle kouzlo podařilo zlomit. Momentálně pro ni víc udělat nemohu.”

„Demitko,” zavolal pak muž nahlas na svého tulíka, a sotva se tvoreček vyšplhal po jeho noze, zmizel stařík

bránou dřív, než se někdo z přihlížejících zmohl na nějakou reakci či slovo.

Vron se sklonil k Hance, vzal ji do náruče a otočil se na Dundara: „Vezmu ji zatím do hospody, mají tam pár místností na přespání.”

„Dobře,” přikývl léčitel, „to není špatný nápad, zůstaň tam s ní.”

„Taky bych u ní chtěl zůstat,” řekl prosebně Sváťa.

„Nic takového,” důrazně zamítl jeho nápad otec, „my jdeme domů. Když to její organismus zvládne, můžete se za ní ty a tvůj kamarád podívat zítra.”

„Nechám u ní tulíka,” řekl Vronovi Rafan a pohládl Plavíka, který se uvelebil Hance na hrudi.

Džin přikývl a smutně se usmál. Sváťa se dotkl Hančiných vlasů a neochotně následoval otce, který ho sledoval přísným pohledem. Společně s Rafanem vyrazili studenou nocí k domovu.

„Kdybych mohla jakkoliv pomoci, dejte mi vědět,” rozloučila se taky profesorka Ferinová a odešla bránou společně se zelenými draky.

Silasienta se dotkla drápkem dívčina čela: „Doufám, že toho lumpa dostanou. Nevím, jak bych mohla pomoci, i když bych pomohla moc ráda.”

Malý Plamínek se jen smutně díval.

Jako poslední k Vronovi přistoupila Karmaneuduna. Naklonila hlavu až k bezvládné dívce v jeho náruči a tiše promluvila: „Opatruj ji, jak nejlíp umíš. Věřím, že to zvládne, její dračí podstata jí dá sílu. Až budeš mít čas a možnost, zastav se u mě, budu zatím hledat v našich archivech. Třeba se mi podaří najít něco užitečného.”

„To bych ti byl vděčný, dračí paní,” kývl kouzelný džin, „pozdravuj svého mladšího syna.”

„Také tě zdraví a prosí, abys děvče zachránil,” kývla černá dračice.

„Udělám vše, co dokážu,“ slíbil kouzelný džin a díval se na černé draky, jak mizí v bráně. Pak zamířil k hospodě, kde uložil dívku do postele. Koupil od hostinského léčivé byliny a chladil její rozpálené tělo mokrými léčivými obklady. Občas ji nutil pít vlažný čaj. Tulík se od Hanky ani na minutku nevzdálil.

Budoucnost bez magie

Sváťa skoro celou cestu k domovu statečně šlapal, ale těsně před cílem se zapotácel slabostí. Rafan ho zachytil a podepřel. „Pojď ke mně,” oslovil syna Dundar a vzal ho do náruče. Sváťa chvílku váhal, ale pak se přitiskl k otci a rozplakal se. Muž ho hladil a snažil se svými schopnostmi aspoň trochu zmírnit jeho vyčerpání.

Společně s Rafanem dostali Sváťu dovnitř. Dorazili pozdě a měli jen jedinou myšlenku: svléknout se a zalézt do postele. Dundar na ně na oba použil zklidňující magii a jen díky ní dokázali bez problémů usnout, aniž by je trápilo přemýšlení nad tím, co se přihodilo.

Druhý den ráno Rafan zjistil, že je Sváťa nemocný. Měl horečku, blouznil a byl neklidný a celý propocený.

Dundar se ho pokusil vyléčit. Bylo to ale složitější, než předpokládal. Jediné, čeho docílil, bylo přechodné snížení horečky.

Malá Anička dávala hlasitě najevo svou mrzutost nad tím, že nemůže chodit za bratrem, jak byla zvyklá. Rafan na Sváťu dával pozor, nosil mu pití a trpělivě ho převlékal, když se propotil.

I Rafan se trápil. Přemýšlel, k čemu mu je dar vidění, když nedokáže ovlivnit události, na které ho vize upozorňuje. Měl špatné svědomí, že dovolil Hance jít ven, když tušil, že se jí něco stane. Trápil se, i když v hloubi duše věděl, že by ho kamarádka stejně neposlechla a doma by rozhodně nezůstala. Sváťovy problémy mu na náladě nepřidaly a navíc mu chyběl tulík.

Vron chtěl Hanku dopravit zpět do domku, ale léčitel mu to zakázal. Odůvodnil to tím, že nemocný syn potřebuje klid a on nedovolí, aby ho teď něco stresovalo. Dundar byl rozladěný, což ještě umocňovala jeho manželka požadavkem, aby hlídal malou dceru, když vaří, protože se bála nechat holčičku v blízkosti nemocného Sváti. Divila se,

že nedokáže chlapce vyléčit, a dokonce začala nahlas pochybovat o jeho schopnostech.

Večer Dundar prohlásil, že musí zkontrolovat dívku a Vrona, a utekl do hospody. Rodinu nechal, ať si poradí, jak umí. Miranda se rozčilovala, kudy chodila. Její manžel se vrátil opilý pozdě v noci a Rafan slyšel, jak se hádají za zdí. Vybavila se mu nepříjemná vzpomínka z vlastního dětství a se smutkem se podíval na nemocného kamaráda. I tohle je součást života v rodině, pomyslel si trpce, když usínal.

V úterý bylo Svátovi lépe i přesto, že Dundar díky kocovině nebyl schopen použít své léčitelské schopnosti. Chlapec se několikrát za den probudil, snědl trochu polévky, vypil čaj a zase usnul. Rafan začal hlídat malou Aničku, aby aspoň trochu ulehčil Mirandě, která se snažila pro všechny uvařit.

Odpoledne paní domu zjistila, že se její muž opět nenápadně vytratil, a začala zuřit. Nadávala, bouchala dveřmi, a nakonec požádala Rafana, aby zašel do hospody a přivedl Dundara zpět.

Znechucený přiděleným úkolem se vydal do vesnice. Neměl nejmenší představu, jak Svátova otce přemluvit, aby se vrátil domů k hromadě problémů a nenaladěné manželce.

V hospodě se cinkot džbánů mísil s halasem ochmelků a Dundar byl středem pozornosti. Vyprávěl oblíbenou historku z doby, kdy lovil draky. Jakmile zahlédl Rafana, hned na něj zahlekal a přistavil mu volnou židli. Mávnutím ruky odmítl chlapcovy protesty a vyprávěl dál. Rafan se rezignovaně posadil a poslouchal.

„...a Barabar s Gufem zahákovali a ukotvili její křídla a Tor jí vrazil oštěp do oka a do mozku. Za půl hodiny zhebla. Bylo to úžasné vítězství. Celá vesnice tři dny oslavovala, baby se nám samy cpaly do stanů a chtěly děkovat, neumíte si představit, jak nám byli všichni vděční. Však jsem tam taky potkal Annu, svoji první ženu.”

„To byla ta, co ti pak utekla s pastevcem?“ zeptal se rozjařeně jeden z vesničanů.

„Ty troubo, s touhle ženskou jsem měl syna, ta by mi neutekla.“

„Takže to byla ta, od které jsi utekl ty kvůli tomu, že se s tebou pořád hádala?“

„Hele, strč si ten svůj hospodskej humor někam. Sice se hádala, ale vždycky jsem se k ní vrátil. Nebejt tenkrát toho velkého požáru, moh jsem mít ještě jednoho kluka, asi jako je tady tenhle,“ plácl po zádech znechuceného Rafana, „ty vypitá hlavo, možná ani nevíš, co to je, ale my se tenkrát s Annou měli rádi.“

Dundar si zhluboka přihnul piva ze džbánu.

„Miranda chce, aby ses vrátil domů,“ řekl mu tiše Rafan.

„Teď nám tady káže vo lásce,“ halekal vesničan, „a minule vykládal, jak se hádali do krve, a děkoval požáru, že se jí zbavil.“

„Teď teda kecáš,“ zdvihl se Dundar, ale vzhledem k vypitému množství piva neudržel balanc a zase sebou plácl zpět na židli, „jediný, vo co jsme se hádali, bylo, jestli náš kluk bude kouzelník nebo voják. Jinak jsme si báječně rozuměli.“

Rafana polilo horko. Podíval se na opilého léčitele a stáhl se mu žaludek. Vzpomínka ho zanesla zpátky do Útulného domova, kde léta žil jako sirotek. Jednou se zeptal sestry Agáty na svou minulost, jestli vědí, kdy, kde a komu se narodil.

„Jo, chlapče,“ odpověděla mu tenkrát sestra, „přivedla tě sem jedna žena, která tvrdila, že jsi bloudil opuštěný po kraji. Protože tě dlouho nikdo nehledal, domnívala se, že jsi asi přišel o rodinu při velkém požáru, kdy jedna vesnice kompletně vyhořela. Takže netušíme, ani kdy, ani komu ses narodil.“

Na podobu svých rodičů si nepamatoval. Jediné, co mu utkvělo v paměti, byly jejich hádky, jestli má být druidem

nebo vojákem. Báł se toho jejich křiku a schovával hlavu pod deku, ale nebylo to nic platné. Chtěl jim říct, aby se nehádali, že nebude ani druidem, ani vojákem, ale oni ho neposlouchali a nepřestávali na sebe křičet. Pak od nich otec odešel a matka byla zlostná a nespokojená. Co bylo dál, už si nepamatoval. Všechny ostatní vzpomínky, které si dokázal vybavit, se týkaly výhradně Útulného domova, sester a osiřelých dětí, které v něm žily. Nepamatoval si ani žádný požár. Třeba je to jen hloupá shoda okolností.

Opilý léčitel dál vykřikoval hospodská moudra a Rafan ho pozoroval a přemýšlel, zda by bylo možné, aby byl Dundar skutečně jeho otcem a Sváťa jeho nevlastním bratrem. Sváťu by rozhodně bral, ale Dundarem si zdaleka nebyl jistý. Uvědomil si, že by nechtěl poslouchat tohoto muže a nechat ho rozhodovat o svých záležitostech. Ne, to raději zůstane bez otce a bez rodiny. Uvědomil si, jak je Vronovi vděčný za jeho nápad udělat z něho, Hanky a Sváti sourozence. Stala se z nich za dobu školní docházky přesně taková rodina, po jaké toužil. Jenže Sváťa teď začal patřit jinam a Hanka. Tiše se pomodlil za to, aby Vron dokázal jeho kamarádku zachránit. Bez ní by to v jejich stromovém domečku bylo ztraceně smutné. Nechal Dundara u jeho nedopitého džbánu a vyklouzl na chodbu, kde skoro vrazil do Vrona.

„Jak jí je?“ vyhrkl.

„Pojď se podívat,“ vzal ho džin do pokoje, kde dívka ležela. Rafan vstoupil a do obličeje mu vlétlo malé nadšené tornádo, ze kterého se vyklubal Plavík.

Hanka se neklidně převalovala na posteli a mumlala něco nesrozumitelného.

„Pomalu se probírá,“ řekl Vron, „myslím, že dnes nebo zítra už se zase vrátí mezi nás.“

„Zítra jsme se měli přesunout do útulku,“ vzdychl Rafan, „Sváťovi už je sice líp, ale pochybuji, že ho tam otec v tomhle stavu pustí. A Hanka.“

„Neboj se o ni, už nehrozí, že by zemřela. Demit jí zachránil život.”

„No jo, Demit! Plavíku, mám pocit, že mi ještě dlužíš jedno vysvětlení,” otočil se Rafan na svého tulíka, který se celý schoulil a tvářil se, jako že neslyší.

„Nezlob se na něj,” usmál se Vron, „on i malý dráček jen chtěli pomoci. Vždyť i já jsem tam mohl bez své magie jen stát a koukat.”

Rafan se ušklíbl a posadil se na postel k Hance. Vzal ji za ruku a pohlídl po vlasech. Pohledem sklouzl na kožený náramek. Připomnělo mu to chvíli, kdy je vychovatelky poslaly do díry. I teď měl z té vzpomínky mrazení v zádech.

„Co znamená antimagický náramek?” zeptal se Vrona.

Kouzelný džin posmutněl a chvíli zaváhal, než odpověděl: „Neutralizuje veškerou magii, kterou Hanka má.”

„To znamená, že ona teď nemůže provádět žádná kouzla?” v Rafanově hlase zaznělo skutečné zděšení.

„Vůbec žádná,” přikývl tiše Vron, „dokonce se kvůli tomu náramku ani nebude moci spojit s Plamem...”

„Cože?” podíval se na něj nešťastně Rafan.

„Čeká ji probuzení ze špatného snu do ještě horší skutečnosti. Obávám se, že to ponese hodně těžce.”

„A kdyby si ho sundala?”

„Umřela by.”

„Kvůli tomu kouzlu?”

„Přesně tak. V okamžiku, kdy by osvobodila svůj sedmý smysl, obnovující se magie by se velice rychle obrátila proti ní a postupně ochromila všechny její svaly včetně srdce. Pak by zemřela. Vzhledem k tomu, jak velké má nadání, byl by to asi dost krátký proces.”

„To je hrozné!” složil chlapec hlavu do dlaní.

„Nebude to snadné ani pro vás,” položil mu Vron ruku na rameno, „budete ji muset přesvědčit, aby to nevzdala a bojovala. Všichni se budou snažit najít cestu, jak kouzlo

zlomit, ale možná to bude trvat dlouho. Musí vydržet a nevzdávat to, i když to pro ni bude zlé.”

„To ani nebude moct chodit do školy?”

„Ne. Zatím si ji u sebe nechá Dundar. Bude muset cestovat opatrně a dávat pozor i při průchodu chráněnými bránami. Jakákoliv silnější magie ji může ohrozit.”

„A Dundar s tím souhlasí?”

„Nebude mít na vybranou,” pokrčil rameny Vron.

„Miranda mi nařídila, abych ho dnes přivedl z hospody dřív domů. Nevím, jak to mám udělat.”

„Tak pojď, pomohu ti,” řekl Vron a doprovodil Rafana do lokálu. Došel za léčitелеm, dotkl se ho a on si bez řečí nechal navléknout kabát a bez protestů následoval chlapce domů.

Sváťa byl vzhůru a srkal polévku. Rafan mu během jídla tlumočil celý rozhovor s Vronem. Dlouho do noci spolu diskutovali o tom, co potkalo jejich kamarádka.

Ráno Vron přivezl Hanku. Chlapci z pokoje uslyšeli, jak se léčitel hádá se svou ženou. Chtěl, aby se dívka vrátila do Santareny, ale Miranda ho ukřičela, že je bezcitnej chlap, kterej by vyhnal nemocnou holku někam, kde se o ni nemá kdo postarat, a to že ona rozhodně nepřipustí. Vron Hanku uložil na postel do Svátova pokoje a kývl na Rafana.

„Připrav se, hodím do útulku aspoň tebe,” řekl mu, „protože jestli dala Sidi svým pomocníkům volno, bude potřebovat každou pomocnou ruku.”

„A ty už máš zpátky svou magii?” podivil se Sváťa.

„Demit pomohl nejen Hance, ale i mně,” usmál se džin, a ještě než odešli, pozorně zkontroloval Hančin stav.

„Už je jí líp?” strachoval se Sváťa.

„Ano,” přikývl Vron, „až se probudí, ať jí Miranda udělá meduňkový čaj.”

„Udělám jí ho sám,” vyhrabal se z postele Sváťa.

Hanka se probírala před obědem. Když uviděla kamaráda, jak si v posteli listuje v knížce, usmála se.

„No sláva, měla jsem děsivý sen.” pak pohledem sklouzla na ruku s koženým náramkem a zarazila se.

„Nebo to nebyl sen?”

„Abych řekl pravdu, nějak se bojím ti říct pravdu,” nervózně opětoval její pohled Sváťa. „Někomu se něco přihodilo?”

„Ano.”

„Nějaké vážné zranění?”

„I tak by se to dalo formulovat.”

„Kdo byl zraněn?”

„Ty.”

Hanka vstala a prohlédla si celé tělo, pak si ohmatala hlavu a šla se podívat do zrcadla.

„Co se mi stalo?” dívala se nechápavě na kamaráda, který se tvářil smutně a nešťastně.

„Copak to necítíš?”

Najednou si uvědomila, že má Sváťa pravdu. Něco chybělo. Něco velmi důležitého bylo pryč. Zděšeně zjistila, že část její mysli nefunguje. Pokusila se o spojení s Plamem. Nic! Jen kůže pod náramkem ji začala svědit. Chtěla si ho stáhnout, ale Sváťa ji zarazil.

„Nesmíš ho sundat, jinak tě zabije tvá vlastní magie,” řekl jí přímo a začal vyprávět, co se stalo poté, když ji našli zraněnou.

Hanka se posadila na postel a nevěřícně naslouchala. Jako by ten příběh pojednával o někom jiném. Jak může být obětí kouzla, které se používá proti nejhorším magickým zločincům? Proč právě ona? S odporem se dívala na kožený náramek, kterému vděčí za život. Potom se prstenem dotkla svých školních hodinek a zarazilo ji, že přestaly fungovat. Sváťa jí vtiskl do ruky hrnek s čajem a ujišťoval ji, že spousta lidí právě teď hledá řešení její nezáviděníhodné situace.

K obědu jim Miranda přinesla polévku a kaši. Hned po jídle Hanka i její kamarád usnuli a vzbudili se za tmy. Sváťa Hanku lákal k oblíbeným hrám, ale marně. Nechtěla vůbec

nic, tak jí aspoň nahlas předčítal. Po večeři znovu usnuli. V noci je vzbudila hádka Dundara se ženou. Miranda léčiteli vyčítala, že zase přišel opilý a že ji při vši práci nechává samotnou.

Během dalších dvou dnů se oba marodi natolik zotavili, že začali Mirandě pomáhat s hlídáním Aničky a s přípravou jídla. Vron jim vyřizoval vzkazy od Rafana, Sidi, od Plama i Silasienty. Hanka smutně uvažovala, jak dlouho asi bude muset přežít bez svých schopností.

Druhý prázdninový týden už byli oba úplně zdraví, ale Sváta zůstal ze solidarity ve společnosti Hanky. Chodili na procházky s Aničkou a občas i s Vronem, aby se mohli vydovářet na sněhu.

Dundar snášel Hančinu přítomnost bez připomínek. Zvykl si na to, že dívka obsluhuje u stolu, hlídá Aničku, přišívá jeho knoflíky a čistí a suší promočené boty. Vron se snažil v dívčině přítomnosti vyvarovat magické aktivity, aby nejitřil její bolavé vzpomínky.

Poslední den před koncem prázdnin se k Dundarovi objednala návštěva. Na oběd přišel Giro, Sidi, Rafan a pan Mojerana. Před hosty byl najednou z Mirandy a léčitele dokonalý manželský pár a oběd proběhl v té nejlepší náladě.

„Máte to tu moc krásné,” usmála se Sidi, „doufám, že i my dva budeme mít jednou tak hezký domov. Myslím, až se nám narodí to malé.”

„Určitě ano,” přikývla vlídně Miranda. Rafan se tvářil skepticky, a když se na něj pan Mojerana káravě podíval, sáhl po limonádě a začal si hrát se sklenicí.

„Vlastně jsme tady za Dundarem přijeli s prosbou,” podíval se na léčitele Giro, „moje žena už by se měla ve svém stavu trochu šetřit, tak mě napadlo, jestli by nám někdo šikovný nemohl občas trochu ulehčit při léčení našich pacientů. Co ty na to, Dundare, byl bys ochoten nám v útulku aspoň jednou týdně vypomoci svým uměním?”

„To jste mě překvapili,” usmál se Dundar, potěšen chválou a důvěrou, kterou mu právě Giro vyjádřil.

„Já nevím,” namítla Miranda, „už takhle má spoustu práce a je celé dny pryč. Obávám se, že těžko najde volnou chvíli na tak důležitou činnost.”

„No,” loupł po ní nesouhlasně očima její muž, „pro přátele mého syna bych si měl najít čas. Bude mi ctí vypomáhat u vás v útulku. Který den by se vám hodil?”

„Vy jste poklad,” rozzářila se Sidi, „kdybyste souhlasil se štvrtkem, bylo by to skvělé.”

Miranda se zamračila, protože měla pocit, že jí to její manžel dělá naschvál. Poslední dobou se vracel domů stále později a později. A teď k tomu všemu ještě vezme práci navíc.

„Neboj se,” řekl jí tiše Sváťa, „budu ti pomáhat, to zvládneme.”

Vron uvařil kávu a Sidi si začala s Dundarem povídat o práci v útulku. Pan Mojerana kývl na děti a odešel s nimi do Sváťova pokoje.

„Jak to zvládáš?” zeptal se Hanky a kluci se na něj se směsicí obav podívali.

„Občas je to k nepřežití,” stáhl se její obličej bolestí a jen silou vůle potlačila slzy.

„Nevzdávej to, ani my to nevzdáváme. Hledáme v archivech, ptáme se zkušených, prověřujeme knihovny. Zatím nic, ale jednou to může vyjít. Už se dál aspoň teoreticky. Kdyby bylo nejhůř, dej mi vědět po Vronovi.”

Hanka jen přikývla, protože se bála, že kdyby promluvila, zradil by ji hlas. Pak ale za ní přišla Sidi a objala ji. To už nevydržela a rozbrečela se naplno. Sidi jí šeptala do ucha slova útěchy, ale co může utěšit toho, kdo je najednou bezmocný a neúplný.

„Hele, ženská, zastav ty své potoky, nejsem zvědavěj na umáčeněj svetr,” zavrčel na ni Rafan, když se chystal

k odchodu do Santareny a objal Hanku na rozloučenou. Přes slzy se usmála a pohladila tulíka.

Najednou tu zase zůstali jen se Svátou a jeho rodinou. Hanka se děsila dalších dní, kdy ji opustí i Sváťa a bude každý den odcházet do školy. Jak to tu sama přežije?

První týden se snažila věnovat Aničce a pomáhat Mirandě. Večer se učila se Svátou a usmívala se, když vyprávěl o zážitcích ve škole a o tom, jak situaci komentoval Zachariáš.

Víkendy se daly přežít, ale vždy, když se podívala do soucitných Mirandiných očí, měla pocit, že tu nevydrží. Nemohla mluvit s Plamem, stýskalo se jí po Rafanovi a byla nešťastná, že ani nedokáže zavolat Silasientu či Plamínka. Možná brzo odjedou domů a kdoví jestli se do té doby pro ni najde pomoc. Ruku okolo náramku už měla celou rozdrásanou, jak se každou chvíli drbala.

Ve čtvrtek, když Dunder s Vronem odešli pomáhat Sidi do útulku, vzala malou Aničku do Svátova pokoje, aby si mohly v klidu hrát. V pokoji na ni čekalo překvapení. Zpoza křesla vykoukla malá pískově žlutá hlava a vzápětí měla v náruči Plamínka. Malá Anička nadšeně zamávala rukama a sápalá se po tom zajímavém stvoření.

„Máma dovolila jen jeden pokoj, jen čtvrtek,“ řekl Plamínek a Hanka ho nadšeně podržela pod krkem. Pro jistotu zatarasila dveře křeslem, aby sem náhodou Miranda nevtrhla. Pozorovala, jak dítě pronásleduje dráčka, který mu vždy těsně před nosem zmizí, a dobře se baví. Potom se uvelebili na koberci a na řadu přišly hračky. Bylo to po dlouhé době nejhezčí odpoledne, jaké Hanka zažila.

Třetí týden po prázdninách Hanku přestalo bavit učení. Věčné omílání teorie se zdálo být nesmyslné. Upadala do apatie a Sváťa si s ní nevěděl rady. Ani první jarní dny jí nedokázaly zvednout náladu. Vron ji na každém kroku starostlivě hlídal. Dívka to vycítila a začala se kouzelnému džinovi vyhybat. Už nechtěla slyšet, jak se ostatní snaží najít

něco, co jí pomůže, už nestála o jejich soucitné pohledy, rozčilovala ji přítomnost kohokoliv vyjma Aničky. Začala utíkat z domu a vyhledávat samotu.

„Aspoň pročti ty knihy, co jsem přinesl,” rozčiloval se Sváťa, když večer seděla a koukala do prázdna, „třeba tam najdeš něco užitečného.”

„Nechce se mi,” odvrátila pohled.

„Pokud se nebudeš snažit, prošvihneš závěrečné zkoušky,” namítl kamarád.

„Jaký zkoušky? Řekni mi, jaký zkoušky?” vylítla Hanka zlostně. „Já už v Santareně žádný zkoušky skládat nebudu. Copak to nechápeš?”

„Nevzdávej to, Hanko, prosím,” zoufale se na ni podíval Sváťa.

„Na mě už žádný psí oči neplatěj,” hořce se zamračila dívka a otočila se k Svátovi zády.

Tiše vzdychl a nechal ji být. Radil se s Vronem, radil se s Rafanem, ale žádný z nich nevěděl, jak Hanku povzbudit v jejím trápení. Kouzelný džin navštívil všechny knihovny, o kterých věděl, mluvil s každým, kdo byl ochoten povídat si o problémech s kouzly, několikrát byl i u Karmaneuduny, ale stále nic. Rafan mluvil o Hančiných problémech s profesorkou Ferinovou a Dianou Renou, ale jejich doporučení nezabírala. Ani malý Plamínek a jeho čtvrtěční návštěvy nepřinášely očekávaný efekt. Dívka se stále víc uzavírala do sebe.

Jednoho krásného dne, když slunce otevřelo poupata jarních květů, krátce před Svátovým návratem ze školy Hanka utekla z domu. Svižným krokem se pustila k lesu a bez přemýšlení si vybrala pěšinu mezi stromy. Uprostřed sluncem prosvícené paseky se posadila na starý padlý kmen a rozplakala se. K čemu byly poslední roky ve škole? Proč jen musela poznat báječný svět sedmého smyslu, když v něm teď nemůže žít? Pitomý náramek. Nenáviděla ho,

nenáviděla ty, kdo jí ho navlékli, nenáviděla všechny, kdo dokázali kouzlit.

„Plame,” vzlykala nahlas i v duchu, ale její dračí bratr, její druhé já, které jí bylo vždycky nablízku, ji neslyšelo, důvěrně známý hlas neodpovídal. Nikdy nebyla víc sama. Tohle se nedá vydržet! Nohou mezi listím mimoděk drtila rozvíjející se kvítky sasanek a spolu se smutkem narůstal i její vztek. Neměla chuť vrátit se domů a čelit Svátovu nátlaku, aby se učila, ani předstírat dobrou náladu. Všechno bylo pryč. I slzy už jí docházely.

Kůže pod náramkem intenzivně svědila. Zuřivě škrábala ruku až do krve. Potom v jediném divokém impulsu náramek servala z ruky. Měla dojem, že když to neudělá, přijde o rozum úplně.

Ve stejném okamžiku, kdy ho přetáhla přes prsty, zavalila ji povodeň magie. Ucítla známý kontakt s Plamem, uviděla les magickým zrakem, aniž se o to musela snažit, pocítla závrať štěstí...

„Nedělej to,” uslyšela zoufalý Plamův hlas, „navlékni si ho zpátky, nebo umřeš.”

Hlas jejího dračího přítele ji probral. Měla nepředstavitelnou radost, že ho po tak dlouhé době slyší, a rozhodla se poslechnout. Ale už to nebylo v jejích silách. Náramek jí vyklouzl z ochrnutých prstů.

„Snažím se, Plame, ale nedokážu to. Neposlouchají mě ruce,” odpověděla láskyplně. Všechna zlost posledních týdnů z ní vyprchala a les byl najednou krásný. Zdálky k ní doléhal dračí hlas, který volal Vrona a matku a prosil je o pomoc. Nevzrušovalo ji to. Klid, který se v ní rozléval, když se sesunula na zem do rozdrcených jarních květů, byl příjemný. Zase byla sama sebou.

Koutkem oka zahlédla, jak se vedle ní objevil kouzelný džin a za ním ještě někdo.

„Kde je ten náramek?” zoufale kolem ní rozhrabával loňské listí Vron.

„Tady,” řekl ten druhý hlas a do zorného úhlu Hančina nepohyblivého oka se dostala Nikova tvář. Ucítila nával tepla a zmatku. Kde se tu vzal?

„Rychle! Pospěš si, navlékni jí ho,” svíral Hančinu ruku Vron.

Najednou v její mysli zhasla všechna světla a na ruce pocítila palčivou svědivou bolest.

„Holčičko, holčičko moje, prober se. Prosím.” hladila ji po vlasech Vronova dlaň. Snažila se pohnout rukou, ale pořád to nešlo.

„Pomoz mi,” obrátil se džin na svého společníka.

„Já zrovna velký expert přes léčení nejsem, ale slyšel jsem, že prý někdy pomáhá dýchání z úst do úst,” řekl Nik.

Rty, které se dotkly jejích úst, cítila velice zřetelně. Zaplavila ji vlna štěstí a zmatku. Brněly ji konečky prstů a najednou dokázala i zamrkat a pohnout očima. Podívala se Nikovi do očí a on se na ni zářivě usmál.

„No vida, jedno políbení a je zdravá,” zašklebil se uličnický na Vrona.

V očích kouzelného džina se dala vyčíst nesmírná úleva.

„Rčení o tom, jak někomu spadl kámen ze srdce, mi vždycky připadalo směšné a nadnesené. Dneska jsem ho pochopil,” řekl Vron a pomohl Hance se posadit.

Nik vytáhl z kapsy lahvičku a pobídl dívku, aby se napila. Polkla doušek a málem se zakuckala. Krk měla jako v ohni.

„Co jí to dáváš,” čichl si k lahvičce džin, „nezbláznil ses náhodou? Alkohol malé holce?”

„Tak malá už zase není,” zastrčil Nik dotčeně svou lahvičku a usmál se na Hanku.

„A vůbec, kde ses tu tak rychle vzal?” obrátil se na něj tázavě Vron.

„Měl jsem službu, když přišla žádost dračice o urgentní pomoc.”

„Aha. Koukám, že Plam volal o pomoc na všechny strany. No, v každém případě bylo dobré, že ses tu objevil.”

„Bylo mi potěšením,” mrkl na dívku jedním okem Nik, „jen doufám, Hanko, že něco podobného nebudeš zkoušet moc často.”

„Ne. Myslím, že už to neudělám,” sklopila hlavu.

„Beru tě za slovo,” zvedl její hlavu za bradu a podíval se jí vážně do očí, „kolem tebe jsou lidi, co tě mají rádi. Tímhle bys jim dost ublížila. Chápeš?”

Celá zrudla a mlčky přikývla.

„A teď mě omluvte, musím jít,” ustoupil Nik stranou, a když mizel v bráně, uvědomila si Hanka, že tu byl i se svým kvanterem.

Hanka se pokusila postavit, ale nohy ji zradily.

„To bude dobré,” řekl Vron a vzal ji do náruče.

Na chvíli se mu rozostřil pohled a zůstal nehybně stát.

„Co je?”

„Neboj se, nic se neděje. Musel jsem jenom uklidnit všechny zúčastněné. Plam skoro šlel, Silasienta se rozčilovala, že je nemožné udržet Plamínka na uzdě, aby nezmizel za tebou.”

„Omlouvám se, nechtěla jsem způsobit takový poprask.”

„Chtěla ses zabít.”

„Ne, to ne. Jen jsem měla pocit, že jestli ten náramek okamžitě nesundám z ruky, zblázním se. A zpátky už dát nešel.”

„To nebyl zrovna chytrý nápad.”

„Já vím. Omlouvám se.”

„Možná by ses cítila lépe v Santareně nebo v útulku...”

„Já nevím. Asi to bude všude stejné,” vzdychla Hanka, „tady mám aspoň Aničku. Je moc milá, když zrovna nevyvádí nebo neřve. Rozhodně mě nešetří ani nelituje. A vůbec, pusť mě na zem, myslím, že už dokážu jít sama.”

Zvolna došli k Dundarovu domku. Sváťa jim vyběhl naproti a se starostlivou vráskou kolem očí prohlížel Hanku tak nenápadně, až ho plácla do zad.

„Přestaň s těmi útlocitnými pohledy. Jsem v pořádku.”

„Promiň, že tě mám rád a bojím se o tebe,” zašklebil se, ale bylo vidět, že se mu ulevilo. Večer se Hance věnoval víc než obvykle. Nebylo to nepříjemné, ale dívka věděla, že dříve nebo později jí to zase začne lézt na nervy.

Na základně

Před cestou se Sváťou do školy ji Vron vzbudil.

„Hanko, jsi vzhůru?”

„Jo,” zamrkala rozespale, „teď už ano.”

„Pan Mojerana ti posílá vzkaz. Máš si zabalit věci a počkat na doprovod, který tě tu během dopoledne vyzvedne a odvede k němu.”

„Zabalit věci? To u něj zůstanu?”

„Nevím, nic víc nevzkázal. Zkrátka si zabal věci, které tu máš, a připrav se na cestu.”

Když se Vron vzdálil, posadil se k ní na postel Sváťa. „Džin říkal, že dnes odjíždíš. Tolik jsem si zvykl, že tu se mnou jsi, asi se mi bude stýskat.”

„Máš tu rodiče, máš tu Aničku, proč by se ti stýskalo...”

Sváťa vzal do dlaně pramen jejích vlasů a namotal si ho mezi prsty. „Budeš mi chybět.”

„Ale prosím tě,” rozcuchala mu Hanka vlasy a usmála se.

„Tak se tam měj dobře,” prohrábl si vlasy prsty a vzápětí se sklonil a políbil Hanku na tvář. Dveře pokoje za sebou stihl zavřít zvenku dřív, než ho zasáhl hozený polštář.

Pak je pootevřel a nakoukl jedním okem: „Už musím do školy, ale držím palce, ať se ti tam líbí. Ahoj.”

Těsně před obědem se ozvalo zaklepání na dveře. Hanka právě krmila Aničku polévkou, takže otevřít šla Miranda. Ve dveřích stál Nik.

„Dobrý den. Omlouvám se za zpoždění. Přijel jsem pro Hanku.”

„Ano, vím o tom. Pojdte se najíst, než vyrazíte,” pozvala ho paní domu. Hanka uložila Aničku do postýlky a pohladila ji na rozloučenou.

Hned po jídle vyrazili. Nik měl za domem uvázané dva koně.

„Fuňové nebyli?” podivila se dívka.

„Mojerana nařídil, že musím sehnat koně, tak si nevymýšlej,” ušklíbl se ochránce a pomohl jí do sedla.

„Jak dlouho pojedeme?” zeptala se.

„Dnes přespíme v útulku a zítra dorazíme na základnu.”

„Nevíš, co se mnou Mojerana zamýšlí?”

„To netuším. Mně se nesvěřuje. Budeš se ho muset zeptat sama.”

Vzduch voněl jarem a cesta příjemně ubíhala. Hanku potěšilo, že ji doprovází právě Nik. Báječně se s ním povídalo, smáli se stejným věcem a rozuměli si skoro beze slov. Byla mu vděčná, že ji neobtěžoval otázkami, jak jí je a jak se cítí. Poznal to na ní i bez ptaní. Občas si ji přátelsky dobíral podobně jako Rafan. Společný den uběhl až moc rychle.

Do útulku dorazili v době večerního krmení. Všichni kmitali kolem zdejších pacientů a jen občas na ně někdo zavolal v poklusu pozdrav. Ustájili koně, postarali se jim o krmení a zamířili do jídelny. Vyzvedli si večeři a usadili se k jídlu. No usadili... Hance se po dlouhém pobytu v sedle tvrdá lavice moc nezamlouvala. Krátce po nich se do jídelny trousili i ostatní.

„Hanko,” rozzářila se Sidi, když spatřila dívku, a spěchala ji obejmout, „moc ráda tě vidím.”

Léčitelka nosila volnější kalhoty a nedalo se přehlédnout, že je těhotná. Moc jí to slušelo.

„Jak se máš, Sidi? Co je nového?”

„Po večeři tě provedu,” slíbila mladá žena a šla si pro jídlo. Posadila se k nim a vyprávěla o novinkách v útulku.

Po večeři se objevila Silasienta s Plamínkem. Na procházku vyrazili společně. Hanka se okamžiku setkání bála, ale teď zjišťovala, že se mezi přáteli cítí dobře.

Na cestu se vydala s Nikem hned ráno. Bolel ji sice zadek, ale po týdnech v Dundarově domku jí pohyb dělal dobře. Po dlouhé době pocítila radost ze života, i když naděje na změnu byla v nedohlednu. Nechtěla na to myslet.

Svět se zdál veselejší a cestu, která se tolik lišila od pouhého procházení bránami, si vychutnávala. Zvlášť když se jednalo o cestu s takovým sympatákem, jako byl Nik.

Na základně na ně čekal pan Mojerana.

„Hodně štěstí,” pohladil ji po rameni Nik, když se s ní loučil. Hanka toužila dát mu pusu, ale před panem Mojeranou jí to připadalo nepatřičné. Nakonec se jen usmála a zamávala mu.

Na základně ochránců ji žádný komfort v podobě samostatného pokoje nečekal. Ubytovali ji ve společné ložnici pro ženy ve výcviku. Byly o něco starší než Hanka, i když některé jen o pár let. Přivítaly ji srdečně a na nic se nevyptávaly. Dívku překvapilo, jak brzo šly spát.

Příští den ji pan Mojerana ostatním představil jako novou adeptku se speciálně zaměřeným výcvikem a požádal je, aby dívku nešetřili a kladli na ni obvyklé nároky. Hanka si myslela, že po krátkém prázdninovém pobytu tady je připravena na náročný den, ale mýlila se. Tvrdost tréninkových podmínek ji zaskočila. Ve fyzické zátěži zoufale nestíhala a večer sotva vlekla nohy. V době, kdy ostatní trénovali magické dovednosti, bral si dívku na starost pan Mojerana. Na řadu přišla výuka boje zblízka s tyčí i beze zbraně a následovaly lekce střelby z luku a kuše. Jako učitel byl Mojerana trpělivý, ale náročný. Nikdy se neptal, jak jí je, a trápil ji cvičením, i když bylo zřejmé, že je u konce sil. Hanka byla příliš hrdá, než aby požádala o pauzu, takže první dny prožívala jako ve zlém snu. Dokonce začala Mojeranu podezírat, že ji drilem trestá za její pokus sundat si antimagický náramek.

Se ženami na pokoji vycházela dobře. Ujišťovaly ji, že začátky jsou vždycky těžké, ale že se to časem srovná. Jedna jí dokonce půjčila mazání na namožené svaly.

Celý týden se Hanka odhodlávala zeptat se Mojerany, co s ní zamýšlí a proč ji sem vlastně vzal. Nějak na to ale nebyl čas nebo vhodná příležitost. Až jednou po nácviku

lukostřelby, když sundala chránič předloktí, všiml si muž jejího do krve rozdrápaného zápěstí a zarudlých míst kolem.

„Co máš se zápěstím?“ zamračil se.

„Hrozně mě svědí, nejspíš mám alergii na náramek,“ odpověděla vzdorovitě a přetáhla si přes rozškrábanou kůži rukáv.

„Podebírám se ti to, musíme ruku ošetřit, pojď se mnou,“ zavedl ji Mojerana do domku, kde zalovil v lékárnice. Posadil dívku na židli a natřel postižené místo štiplavým roztokem. Pálil jako čert. Hanka se šklebila a pan Mojerana se usmál. Pak jí podal mast.

„Tímhle si zápěstí natírej večer po umytí.“

„Mohu se na něco zeptat?“ odhodlala se konečně Hanka k rozhovoru.

Muž si přitáhl druhou židli a posadil se proti ní: „Ale jistě. Ptej se.“

„Proč tu jsem? A proč musím tak tvrdě trénovat?“

„Než ti odpovím, zajímalo by mě, co si myslíš ty sama. Proč myslíš, že tu jsi?“

Hanka se zarazila, ale pak se odhodlaně podívala svému trenérovi přímo do očí: „Za trest? Kvůli tomu, že jsem sundala náramek?“

„Má odpověď je ne a ano. Trest to není v žádném případě a mrzí mě, že tě něco takového vůbec napadlo. Víš co? Pojďme se posadit do jídelny. Dáme si čaj a něco na zub a já se ti pokusím vysvětlit, proč tě trápím náročným cvičením.“

Ano?“

V jídelně bylo prázdko, všichni byli zaneprázdněni venku. Nalili si čaj, posadili se ke stolku proti sobě a Hanka napjatě čekala, co se dozví. Mojerana se napil a vážně se na ni přes stůl zadíval.

„Nebudu ti malovat tvou budoucnost na růžovo, zatím to dobře nevypadá. Nejjednodušší by bylo, kdyby ses dokázala smířit s tím, že už nikdy kouzlit nebudeš.“

Muž sledoval Hanku, jak se tváří, a vzdychl: „Ale obávám se, že to asi zatím není v tvých silách. Nebo se mýlím?”

„Neumím si představit, že bych takhle zůstala napořád,” zavrtěla hlavou.

„Jde o to, že kouzlo, které tě postihlo, nejde zrušit. Hledali jsme kvůli tobě osoby, které byly odsouzené a potrestané. Našli jsme jen dvě. Muže, který ztratil zdravý rozum, a drogami omámenou ženu, co se začala věnovat práci na ulici. Bohužel se odmítla podílet na experimentech. Zbývá jediná možnost. Jestli se některý z mágů pokusí o zrušení kouzla, bude to muset vyzkoušet přímo na tobě.”

„Ale to nevadí. Jsem pro,” pohlédla na něj Hanka s nadějí.

„Moc si od toho neslibuj. Šance na úspěch je téměř nulová.”

„Já to vydržím.”

„To doufám. Právě proto jsem tě zapojil do výcviku. Musíš být v co nejlepší kondici.”

„Budu se snažit,” usmála se Hanka.

„Kdyby sis nezkusila ten náramek sundat, osobně bych s žádnými magickými pokusy nesouhlasil. Je to příliš riskantní. Ale na druhou stranu bych tě nerad dohnal k sebevraždě.”

„To přece nebyla sebevražda. Jenom mi prostě ruply nervy. Už se to nestane.”

„V to doufám,” vzdychl Mojerana, který s obavami sledoval naději v Hančině pohledu. Přemýšlel, co přijde, pokud experimenty zklamou.

„Víš co, radši si půjdeme zaběhat,” kývl na dívku, vstal a zamířil ven.

Hanka si během rozhovoru uvědomila, že řeči o tom, jak se jí všichni snaží pomoci, nebyly plané. Lidé kolem ní skutečně hledali řešení. Najednou se cítila mnohem lépe. Dokonce se uvažuje o jakémsi experimentu. Možná to

nevyjde, ale co kdyby? Další dny už se jí nezdály tak strašné, když věděla, proč to všechno dělá.

Po dvou týdnech intenzivního výcviku jí pan Mojerana oznámil, že v pátek pojedou na návštěvu útulku. Hanka ožila. Měla pocit, že své známé a kamarády hrozně dlouho neviděla. Těšila se na výlet jako malá.

Tentokrát na ně čekali osedlaní fuňové. Ačkoliv si s nimi povídat nedokázala, nevadilo jí to. V poslední době se cítila mnohem vyrovnanější a klidnější. Začala se smiřovat s myšlenkou, že život se dá zvládnout i v případě, že se kouzlo nepodaří zvrátit. Jen pocit, že už se nevrátí do santarenské školy, ji deptal. Tolikrát na ni nadávala a teď...

Na základnu dorazili v podvečer. Jejich příjezd vyvolal všeobecný rozruch. Rafan Hance podržel funě a Sváťa ji objal, sotva slezla.

„Vypadáš úžasně,” usmál se na ni. Dokonce tu byl i Dundar s Vronem. Když se však na scéně objevila profesorka Ferinová a zamračený Pohromak, začala Hanka ztrácet jistotu. Snad nikdy se v jídelně útulku nesešlo tolik lidí najednou.

„Nemůžeme se aspoň na chvíli někam ztratit?” zašeptala Hanka na Rafanovu adresu. Kluci po sobě mrkli. Sváťa vyrazil k výdejně jídla a nápojů. Nalil si hrnek čaje a při tom shodil na zem táč. Hlasitý rámus připoutal pohledy ostatních.

„Honem pojď,” vzal ji za loket Rafan a vyšli na chodbu.

Kluci byli ubytovaní v malém kamrlíku. Sváťa dorazil krátce po nich. Převlékl si polité kalhoty a zazubil se.

„Uf,” oddechla si Hanka, „proč jen mám pocit, že tu jsou všichni kvůli mně?”

„Snad nemáš trému?” ušklíbl se Rafan a podal jí z mísy jablko.

„To si piš,” zakousla se do nabídnutého ovoce.

„Silasienta se ptá,” řekl Sváťa, „jestli za tebou může pustit Plamínka.”

„No jasně,” rozzářila se Hanka a vzápětí měla v náruči svého dračího chráněnce.

„Tak povídejte,” obrátila se na kluky, „co je nového?”

„No, vlastně nic moc...” začal nejistě Sváťa, ale Rafan ho zarazil.

„Hele, brácho, netahej ji za fusekli,” zavrtěl hlavou, „a pověz pravdu. Hanka si zaslouží, abychom s ní mluvili na rovinu aspoň my.”

„Co se děje?”

„Chystají magický experiment. Na tobě,” podíval se na ni s obavou Rafan.

„Já vím,” přikývla Hanka, „mluvil o tom se mnou Mojerana.”

„Vron je proti a Karmaneuduna je také proti, nesouhlasí s jejich nápadem,” začal vysvětlovat Sváťa, „ale ostatní je přehlasovali.”

„Sváťa psal i jednorožcům,” dodal Rafan, „R’íhan ho kvůli tomu minulý týden navštívil osobně. Vron se domnívá, že jednorožci by ti pomoci dokázali, kdyby chtěli. P’ujibův otec si to myslí také, jenomže by stádo muselo souhlasit jednomyslně. A to se nestalo, někteří jedinci prý odmítli zasahovat do lidských problémů. Takže tahle možnost padla.”

„Když vidím všechny ty lidi tady, začínám mít strach,” přiznala Hanka.

„Taky bych měl,” kývl Sváťa, „rád bych věděl, co mají v plánu. Vždyť je znáš, nám se nesvěřují, a Vron mlčí jako ryba, když se ho ptám. Nelíbí se mi to.”

Plamínek se v její náruči zavrtěl, protože Plavík ho už hezkou chvíli provokoval a lákal ke hře. Hanka dráčka raději pustila na podlahu, aby se jí ti dva nezačali honit kolem hlavy.

„Už se dlouho neviděli, co,” konstatovala, když nestíhala sledovat jejich divoké manévry.

„Pojďme s nimi raději ven,” zasmál se Sváta, „je krásný večer. Tady by to za chvíli zdemolovali.”

Vyšli ven a pozorovali dráčka s tulíkem, jak dovádějí. Někdo otevřel okno od jídelny a k jejich uším dolehly hlasy. Uvnitř se vášnivě diskutovalo. Podívali se na sebe s povytaženým obočím a přisunuli se blíž k otevřenému oknu. Třeba zaslechnou něco zajímavého.

„ne, s tím nemohu souhlasit ani náhodou. Copak jste se zbláznili? Jejich přítomnost by ohrozila veškerou naši snahu,” poznali Pohromakův hlas.

„I já si myslím, že by tam neměli být,” přidal se na jeho stranu Dundar.

„Jsou její rodina. Neumím si představit, že by u toho nebyli. Já jim to rozhodně zakazovat nebudu,” protestovala Ferinová.

„Souhlasím s Felicií,” ozvala se Sidi, „znají Hanku nejlépe a jejich intuice by nám mohla být užitečná. Já hlasuji, ať jsou u toho.”

„Ale nesmějí zasahovat!” zavrčel Pohromak.

„Přestaňte se hádat o to, zda budou chlapci u pokusu, a věnujte se raději otázce, zda experiment neohrozí Hančin život,” napomenul přítomné Mojerana.

„Samozřejmě že neohrozí,” vztekal se Pohromak.

„Jak si můžete být tak jistý?”

„Budou u toho přece ti nejlepší z nás!”

„Možná ano, možná ne,” nedal se Mojerana, „není náhodou nejlepším kouzelníkem ten, kdo ukradl dračí vejce a dračí mláďata?”

„Chcete mě vytočit?”

„Ani ne. Jen se bojím, že přílišné sebevědomí může být nebezpečné. Před magií bychom měli mít respekt. Jde tu přece o lidský život.”

Hanka ucítila záchvěv vzduchu. Čekala, že se jí v náruči zhmotní Plamínek, ale nedočkala se. Nebyl to on. Zato na lavičce vedle nich se objevil známý stařík. Usmíval se a tiskl

si prst na rty. Jeho tulík vyběhl z rukávu a zapojil se do honičky s dráčkem a Plavíkem.

„Kdybych perfektně neovládal magii, myslíte si, že bych mohl dělat to, co dělám?“ rozčiloval se Pohromak.

„Nechtěl jsem se vás dotknout,“ bránil se pan Mojerana.

„Ne? Opravdu ne? Já bych se vsadil, že ano. Pořád slyším nějaké narážky na to, jak jsem neschopný.“

„To není pravda.“

„Od chvíle, co jste se tu objevil, mi předhazujete, že jsem ještě nenašel ta zatracená dračí vejce. Víte co, můžete si hledání vyzkoušet sám, když jste tak chytřej. Rád vám to přenechám!“

„Nehádejte se prosím,“ vložila se do jejich hovoru smířlivě Ferinová, „což takhle ještě jednou probrat, jak vlastně funguje protimagické kouzlo a náramek.“

„Náramek pohlcuje magii, že?“ zajímala se Sidi.

„To není úplně přesné,“ začala léčitelce vysvětlovat profesorka, „Hančin náramek zabraňuje tělu, aby přijímalo magickou energii ze svého okolí a vytvářelo auru. Každý člověk nadaný sedmým smyslem přitahuje magii k sobě a do svého těla. Energie se po každém kouzlení automaticky doplňuje, pokud ji má tělo kde vzít. Jakmile ale někdo nosí antimagický náramek, je to, jako by žil někde, kde magie neexistuje a nedoplňuje se.“

„A kouzlo?“

„Složitá kombinace léčitelské a temné magie. Jeho působení přeprogramuje imunitní systém. Díky němu je pak magie vnímána jako nebezpečná látka, proti níž se tělo musí bránit. Při styku magie s pokožkou vznikají jakési falešné protilátky, které postupně ochromují nervový systém a svaly. Tělo vlastně zabíjí samo sebe.“

„To je ďábelské.“

„To ano.“

„Je mi Hanky líto, nezaslouží si takové trápení,“ řekla Sidi.

Stařík vedle Hanky se zavrtěl a vstal. Kývl na ni i na chlapce, aby šli s ním. Vedl je směrem ke keříkům, kde dováděl dráček s oběma tulíky. Tam se zastavil a otočil se na Hanku.

„Než půjdu dovnitř, rád bych si s tebou ještě promluvil o tom, co přesně se stalo, když ses pokusila sundat náramek. Pamatuješ si na to?”

„Naprosto přesně. Do posledního detailu.”

„Vyprávěj mi o tom,” požádal Demit.

„Kůže pod náramkem mě celou dobu velice nepříjemně svědila. Měla jsem ruku rozškrábanou do krve. Silil ve mně pocit, že mě ostatní nechali ve štychu. Bylo to nesnesitelné. Bála jsem se, že když ho nesundám, zešílím. Servala jsem ho ze zápěstí. Bylo to jako napít se po dlouhé žíznivé cestě. Moje schopnosti se vrátili. Viděla jsem magickým zrakem, mohla jsem komunikovat s Plamem, zase jsem byla celá a kompletní.”

„Takže sis ho nechtěla navléknout zpátky?”

„Plam na mě křičel, že umřu, když si ho nenasadím zpět. Chtěla jsem ho poslechnout, ale nedokázala jsem pohnout prsty u rukou a potom už ani rukama. Ale nevadilo mi to, bylo mi krásně. Kdyby mě nenašli, asi bych umřela spokojená a šťastná.”

Hanka se ohlédla po svých kamarádech. Vypadali šokovaně.

„Opravdu? To mnohé objasňuje,” pokýval hlavou stařík, „několik potrestaných kouzelníků umřelo přesně tak, jak jsi to vyličila. Vrtalo nám hlavou, proč se před smrtí usmívali. Nikdo z nich už nám to ale nemohl vysvětlit.”

„Mám strach,” sklopila oči Hanka a mimoděk sevřela v dlani svůj jantarový amulet.

„Ano,” přikývl Demit, „pochyboval bych o tvém zdravém rozumu, kdybys ho neměla. Asi tě nepotěším, ale i já mám strach. Poslyš, ten amulet, co nosíš na krku, je přece také magický. Jeho dotyk tě nesvědí?”

„Ani trochu.”

„Ty asi nevíš, kdo ho zhotovil.”

„Dostala jsem ho na Ostrově volby při zasvěcení od jednoho příjemného starého muže. Vron tvrdil, že mu říkají Nestor. Byl moc milý.”

„Opravdu?” podivil se stařík, vzal Hanku kolem ramen a pomalu se vydali zpět k budově. Oba chlapci je následovali, dokonce i tuláci s Plamínkem se zklidnili a přidali se.

„Běžte se vyspat,” řekl jim Demit na chodbě a zamířil do jídelny, kde byl soudě podle halasu srdečně uvítán.

Po chvíli za nimi do kamrlíku přišel Vron a nesl matraci pro třetí lůžko. Položil ji na zem a Plamínek se na ní okamžitě uvelebil. Prohlásil: „Svjan taky spát tady.”

„To jsem si mohla myslet, že budu mít spolunocležníka,” zasmála se dívka.

„Tak ho pošli domů,” navrhl Sváťa.

Hanka zavrtěla hlavou: „Musím si ho ještě užít, než odjedou domů. Jsem ráda, že chce být se mnou.”

„A je ti jasné, co nás tu s ním ráno čeká?”

„Samozřejmě. Až se začnou s Plavíkem honit, budou nám skákat po postelích i po hlavách.”

„Přesně tak.”

„Jednou to vydržíš a mně to nevadí.”

Sváťa rezignovaně pokrčil rameny a Rafan se potutelně usmíval. Vron donesl ještě polštář, deku a mísu s ovocem.

„Silasienta vzkazuje,” řekl ještě džin, „že na vás ráno počká venku. Tak se hezky vyspěte.”

„Kéž bych si mohla popovídat s Plamem,” zamumlala před spaním Hanka, když se zachumlala do deky a objala jednou rukou Plamínka.

Experiment

Ráno začalo přesně, jak očekávali - rozpustilou honičkou dráčka a tulíka. Hanku i kluky to spolehlivě probudilo k životu. Navzdory časnému vstávání dorazili do jídelny mezi posledními. Demit a Pohromak měli unavené zarudlé oči, zdálo se, že se moc nevyspali.

Po jídle Sidi zavedla přítomné k ohništi. Bylo uklizené, vymetené a dřevěná sedátka pečlivě oprášená. Hanka znervózněla. Silasienta na její adresu prohodila pár konejšivých slov a roz dováděného Plamínka si vzala k sobě. Demit s Pohromakem se tiše dohadovali, kam posadí Hanku, kde budou oba její kamarádi, Dundar a ostatní. Po chvilce oba pokývali spokojeně hlavou a mávlí na děti, aby přišly blíž.

Dívku Demit posadil čelem ke slunci a oba kamarády těsně za ni.

„Po dobu celé akce se jí nebudete dotýkat ani jinak zasahovat,” nařídil jim, „můžete ale používat pasivní magické vidění nebo cítění. Kdyby se vám zdálo něco v nepořádku, zdvihnete ruku. Pokud byste měli pocit akutního ohrožení jejího života, zdvihnete obě ruce a my ukončíme experiment. Ale ani v takovém případě nesmíte zasahovat, rozumíte?”

„Ano,” přikývl Rafan. Sváťa za sebe nic neslíbil, jen se tvářil, že to bratr právě odsouhlasil i za něj.

„Ty se, Hanko, pokus trochu relaxovat a uvolnit. Vedle tebe se z jedné strany posadí Dundar a bude sledovat tvůj zdravotní stav, z druhé strany bude stát pan Pohromak, který se spolu se mnou pokusí vysvětlit tvému imunitnímu systému, že magie je přirozenou součástí těla. Je nutné, abys zůstala co nejvíc uvolněná a v klidu. Až pocítíš návrat magie ke svým smyslům, snaž se to nebrat na vědomí. Nekomunikuj, nekouzli, soustřeď se na klid a vyrovnanost sama v sobě. Rozumíš tomu, co po tobě žádám?”

„Myslím, že ano,” přikývla.

„Dobrá, tak se do toho dáme,” přešel pohledem Pohromaka a ostatní, kteří se rázem ztišili.

Hanka ucítila, jak ji Pohromak uchopil za ruku a jak jí Demit pomalu stahuje náramek. Zalil ji podobný příval magie jako minule. Tentokrát se pokusila ovládnout svou radost a potlačit veškerou aktivitu. Náhle se do magie vmísilo cosi nepříjemného. Nutila se zachovat klid, i když se celá její osobnost vzpírala. Jsou to mí přátelé, opakovala si stále dokola a nebránila se. Stejně jako minule nemohla pohnout rukama a marně se snažila zavřít oči, do kterých jí svítilo slunce. Ačkoliv nevyhledávala kontakt, přesto k ní dolehl Plamův hlas.

„Už dost! Přestaňte! Zabíjíte ji. Zašlo to moc daleko, skončete to!”

Přestávala vidět a ztrácela síly. Jen stěží vnímala, co se kolem ní děje.

„Ukončit experiment!” přikázal Demit.

„Teď ne, už schází jen malý krůček,” protestoval naléhavě Pohromak.

„Řekl jsem KONEC!” zazněl autoritativní Demitův tón, který u něj Hanka ještě nikdy neslyšela. Ucítila, jak se její mysl uvolňuje z nepříjemného sevření a na záěstí se objevil důvěrně známý bolestivě svědivý pocit.

Zklamaně vzala na vědomí, že mágové neuspěli.

„Odnesu ji dovnitř a postarám se o ni,” promluvil v její blízkosti Vron a vzal ji do náruče.

„Počkej,” zadržela ho Silasienta a přidala mu do náruče i Plamínka, „ať zůstane v její blízkosti, dokud se nevzpamatuje. U nás tomu říkáme metoda léčivého dotyku. Není v tom žádná magie, ale pocit, že je nablízku milující bytost, dokáže občas zázraky.”

„To máte pravdu,” usmál se vděčně na malou dračici kouzelný džin. Sváťa s Rafanem pomohli Hanku uložit a odběhli uvařit čaj z bylinek. Vron Hanku pohlídl po

vlasech a pak podrbal Plamínka, který se uvelebil po jejím boku a hlavu jí položil na břicho. Dívka mrkla a pohled na dráčka vyloudil na jejích rtech nepatrný úsměv.

„Už bys jim neměla dovolit, aby s tebou takhle experimentovali,” prohlásil tiše Vron a urovnil jí polštář pod hlavou, „měl jsem z té akce špatný pocit.”

Hanka chtěla odpovědět, ale ještě to nešlo.

„Já vím, musela jsi to zkusit, chápu tě. Ne, nic neříkej a odpočívej. Za chvíli se ti do rukou a nohou vrátí cit a srovná se i všechno ostatní.”

Potom vytáhl z kapsy malou placatou lahvičku: „Na, lokni si, možná měl Nik pravdu, když to do tebe minule nalil.”

Hanka polkla a skoro se tou palčivostí zadusila. Jako by oheň protekl až do jejího žaludku.

„Co to je? Chutná to ještě hůř než nápoj, co mi dal Nik,” zaskuhrala a otřásla se. Vzpomínka na Nika ji hřála u srdce. Škoda že tu dnes není.

Než donesl Sváťa čaj, dokázala se posadit a prohrábnout si vlasy. Zuřivě se drbala kolem koženého náramku.

„Nech toho, vždyť si to rozškrábeš do krve,” napomínal ji kamarád, když ji viděl.

„Počkej, něčím ti to namažu,” sáhl si Vron do kapsy. Tentokrát vylovil kelímek s hustou masťou. Napatlal Hance ruku kolem náramku a chladivá masť na chvíli pomohla.

Rafan do místnosti vtrhl s miskou polévky: „Kuchařka tvrdí, že na slabost je nejlepší slepičí vývar a přinutila mě, abych ti ho donesl.”

„Má pravdu,” přikývl Vron a pobídl dívku, aby ho snědla. Šklebila se, ale poslechla.

„Báli jsme se o tebe,” posadil se Sváťa na druhou postel, „neumíš si představit, jak Plam vyváděl, když Demit s Pohromakem zkoušeli změnit podstatu kouzla.”

„Já vím, slyšela jsem ho,” přikývla dívka.

„Bohužel se ukázalo, že Dundarův dohled byl k ničemu,” zamračil se Rafan. „Absolutně netušil, jak na tom zrovna jsi. Jako by ani nebyl léčitel.”

„Křivdíš mu,” zavrtil hlavou Vron, „udělal všechno pro to, aby se Hanka uzdravila. Požádal mě, abych to zařídil, jak nejlíp dokážu. Ale bohužel ani kouzelný džin si s tímto typem kouzla neporadí. Uměl bych ho seslat, ale odstranit následky nedokážu. Dundar je jako léčitel mimořádně zdatný, jenže netuší, že má v sobě Hanka kousek dračí osobnosti. Nedokázal se na ni správně naladit.”

„Tak proč ho Demit k experimentu bral?” nechápal Rafan.

„Navrhl jsem mu to,” odpověděl džin, „pokud tu byl on, mohl jsem přijít i já.”

„Jistě, teď už to dává smysl. Ale stejně to k ničemu nevedlo.”

„Ba ne,” namítl Sváťa, „Demit provedl v Hančině mysl malou změnu. Jen jsem nedokázal poznat jakou.”

Na dveře pokoje někdo zaklepal. Vstoupil stařík s Demitkou na rameni.

„Jdu se podívat, jak se ti daří,” usmál se na Hanku a naklonil se nad ni. Opatrně přendal Plamínka stranou a vzal její ruce do svých.

„Už se cítím v pořádku,” odpověděla a také se usmála.

„Asi jsi zklamaná, vid’?”

„Trochu ano, ale já to zvládnou, buďte bez obav.”

„Omlouvám se, že jsme tě trápili pro nic za nic.”

„Já se přece nezlobím. Jsem ráda, že jste to aspoň zkusili.”

„Jsi rozumná dívka,” drbal se na nose Demit, jako by chtěl ještě něco říct, ale nevěděl jak začít. Pak se podíval po Vronovi. Ten zpozorněl.

„Pokusil jsem se v rámci experimentu o jednu maličkou změnu v tvé mysli. Nevím, jestli už jsi natolik silná, abychom ověřili její funkci.”

„Ještě není dost silná,” zamračil se Vron.

„Jsem v pořádku. O co jde?“ byla zvědavá Hanka.

„Já jen, že za chvíli musím odejít a budu celý týden zaneprázdněn. Raději bych to ověřil hned teď,“ ošíval se Demit a pořád pošilhával po Vronovi.

„Dobře, tak to zkuste,“ rezignoval kouzelný džin, když viděl, jak je dívka nedočkavá.

Demit vzal ze stolu kovový tác, smetl z něj ovoce a tác podal Hance.

„Podrž ho tak, aby byl mezi tvou hlavou a náramkem,“ radil jí, „držíš?“

„Ano,“ odpověděla.

„Jakže se jmenuje tvůj dračí přítel? Zuřivý plamen?“

„Ano.“

„Zavolej ho,“ řekl Demit.

„Plame,“ řekla v duchu Hanka, ale nic si od toho neslibovala.

„Co to zase provádíš? Náramek nesmíš sundávat! Hned si ho natáhni zpět!“

„Ale já ho nesundala...“

„Cože?“

V té chvíli vypadl tác z Hančiny ruky a zařinčel o zem. Spojení se přerušilo.

„Zahýbej prsty. Cítíš je?“ zeptal se Demit.

„Nejde to,“ snažila se Hanka pohnout palcem a ukazováčkem, „brní mě ruka a prsty neposlouchají.“

„Tři rukou o ruku, jako když prosíš,“ radil stařík.

„Už se to srovnalo,“ usmála se a tázavě na Demita pohlédla.

„Nepatrně jsem oslabil tvůj imunitní systém, aby při odstínění náramku reagoval pomaleji a umožnil ti na krátkou chvíli využít schopnosti i bez sundání náramku.“

„To je skvělé,“ rozzářila se Hanka.

„Musíš být ale opatrná, použít jen minimum magie a neprotahovat to. Jakmile tě začne brnět ruka, musíš

skončit. Víím, že je to jen drobeček pro hladového, ale víc jsem nedokázal.”

Hanka ho objala: „Jsem vám moc vděčná i za tohle.”

„Slibuji, že budu dál hledat možnost, jak kouzlo zvrátit. Buď prosím trpělivá.”

„Dám si pozor a. díky,” kývla Hanka a sledovala Demitku, jak se na zavolání vrací do staříkova rukávu a oba odcházejí.

„Neměla bys to používat,” řekl Vron, ale setkal se jen s dívčíným rošťáckým pohledem. Uvědomil si, že stařík je vlastně moudrý muž. Ačkoliv pokus nevyšel, dokázal dát dívce alespoň zlomeček naděje. Už nic nenamítal. Stejně by ho neposlechla, to mu bylo z jejího pohledu jasné.

Odpoledne se Hanka odmítla povalovat, vzala Plamínka a vyrazila ven. Všichni ji srdečně zdravili a za chvíli už měla plné zuby toho, jak ji utěšovali. Chtěla si vyjet do stepi, ale to jí nedovolili. Pohromak tu naštěstí nebyl, asi odešel spolu s Demitem.

Sidi využila příležitosti a vysvětlovala Dundarovi, jak léčí nemocné obyvatele rezervace, a Ferinová jela vyvětrat tleskavce. Kluci usoudili, že kamarádka žádný dohled nepotřebuje, a chopili se práce.

Hanka obešla klece a s Plamínkem usedla na lavičku. Tam ji objevil Mojerana a posadil se k ní.

„Zítra se vrátíme na základnu a budeme pokračovat ve výcviku.”

„Jo,” kývla s kyselým úsměvem.

„Mrzí mě, že to nevyšlo. Ale život jde dál a kondice je důležitá. Bude dobrým odrazovým můstkem pro tvoji budoucnost. Doufám, že to chápeš.”

„Chápu,” vzdychla.

„To jsem rád. Tak zítra ráno.”

Večer ji čekalo loučení. Závíděla klukům, že se mohou vrátit do školy a dělit se spolu o starosti, zážitky i radosti. Moc by tam chtěla být s nimi. Najednou si uvědomila, jak je nešťastná z neúspěchu experimentu. Její slzy ale viděl jen

malý dráček, který jí po večeři dělal společnost. Něžně se k ní tiskl a nakonec společně usnuli.

Další den se vrátila s panem Mojeranou na základnu. Tělesná námaha vytlačila nejhorší pocit smutku. Po třech dnech v sobě našla sílu zkusit malý kontakt s Plamem.

„Jak se máš, bratříčku?“ zeptala se.

„Hanko, opravdu jsi to ty? Mluvil jsem se Svátou. Víím, co se stalo. Moc rád tě slyším,“ radoval se drak.

„Bude to krátký rozhovor, hezký večer ti popřeju raději hned, než mi dojdou síly.“

„Neztrácej naději, Sváťa pořád ještě vyjednává s jednorožci.“

Spojení se přerušilo a dívku brněla celá ruka. Přesto ji zalil příjemný pocit.

Návštěva Otce stromů

V sobotu večer ji Mojerana vyrušil u večeře. „Asi bys to měla dojít později, venku za ubytovnou máš návštěvu. Čekají na tebe.”

„Kdo?”

„Však uvidíš. Měla by sis pospíšet.”

Hanka vyrazila z jídelny a přemýšlela, kdo se za ní trmácel až sem. Za ubytovnou vykulila oči a málem jí spadla čelist. Neklame ji zrak? To, že tam čekal Vron, Sváta a Demit, ji tolik nepřekvapilo, ale vedle nich stáli i dva jednorožci. Kde se tu berou? Co chtějí? Jednoho z nich poznala. R'íhan byl jejím hostitelem v minulém školním roce. Druhý jednorožec jí povědomý nebyl.

Rozpačitě pozdravila. Kromě jednorožců všichni odpověděli. Jak R'íhan mírně kývl hlavou, uvědomila se, že také pozdravili, ale ona je kvůli svému postižení neslyší.

„Dovol, abych ti představil tyto dva jednorožce,” ujal se slova Demit, „R'íhana prý znáš. Spolu s ním se sem dostavil i naslouchající ctihodný Otec stromů D'fan. On jako jediný hlasoval proti, aby ti jednorožci pomohli. Víím, že s nimi nedokážeš komunikovat, proto budu tlumočit, co říkají.”

Hanku polilo horko. Přišel za ní na návštěvu nejvyšší představitel jednorožců. Zajímalo ji, jak ho k tomu přemluvili? Pak si uvědomila, že jednorožci jsou citliví na myšlenky, a zarazila se.

„D'fan ti odpovídá, že za jeho přítomnost zde vděčíš dvěma obrazům, které mu na mou žádost zprostředkoval Nestor. První byl z okamžiku, kdy sis vyměnila část osobnosti s drakem. Druhý obraz se týkal tvého zasvěcení. Otec stromů zvážil svůj zamítavý postoj a přišel se na tebe podívat. Chtěl se seznámit i s tvým největším zastáncem Svátou a s tím, který ti přísahal.”

„Jsem poctěná vaší přítomností,” lehce se směrem k jednorožci uklonila Hanka.

Demit pokračoval: „D’fan si přeje, abych ti vysvětlil, že zamítavý postoj k Sváťově žádosti o pomoc není jen jeho rozmar, že pro něj má důvod. Už jednou ti dovolili projít Posvátným hájem. Teď by ti to museli dovolit podruhé. Kdyby ses tam dostala z nějakého důvodu i potřetí, musel by tě Otec stromů přijmout do stáda jako plnohodnotného člena. Čestného člena, pochopitelně, když nejsi jednorožec, ale přesto bys pak měla stejně jako každý z nich hlasovací a rozhodovací právo a zároveň bys mohla vznášet návrhy, které by jednorožci museli vzít v úvahu. Říká, že pro něj není jednoduché se rozhodnout. Proto vyjádřil přání poznat tebe i tvé přátele osobně.”

„Nevím, co na to říct,” obrátila se Hanka bezradně k Demitovi.

„D’fan se obává hlavně tvého velmi úzkého propojení s černým drakem.”

„Ale Plam je svou povahou mezi draky naprostou výjimkou. Možná jsem víc drakem než on. Zajímá se o dějiny, o umění, o lidi. Kdyby draci tušili, jaký ve skutečnosti je, vyhnali by ho z hnízda.”

Demit se odmlčel a také ostatní mlčeli a čekali nebo naslouchali, Hanka to nerozeznala. Copak se takhle dá o něčem mluvit, když je neslyší? Zdvihl se v ní vzdor. Kousek od ní ležela na zemi pohozená kovová škrabka na bláto. Zdvihla ji a zastínila svůj náramek.

Sváťa ji chtěl zarazit, ale Vron ho zadržel.

Hanka sáhla po magii a podívala se zpříma na nejvyššího z jednorožců.

„Pokud to pro vás znamená potíže, nežádám vaši pomoc. Způsobila jsem mnoho potíží příliš mnoha lidem a tvorům, nechci dělat problémy právě vám,” řekla mu v duchu.

„Co by sis přála nejvíc?” zeptal se jí D’fan.

„Nejvíc?” zamyslela se. „Ze všeho nejvíc bych zase chtěla chodit do školy spolu se svými kamarády.”

„Co si o tvé situaci myslí černý drak, který je tvým přítelem?”

„Je stejně nešťastný jako já, neviděli jsme se...”

Dál už dívka nedopověděla, protože jí škrabka vypadla z ruky a ona měla co dělat, aby zůstala na nohou. Vron

přistoupil těsně k ní, aby ji podepřel, kdyby bylo třeba. Sváťa se nešťastně požíval na R'íhana.

„D'fan říká, že zjistil vše, co potřeboval vědět, a loučí se s tebou,” tlumočil dívce Demit, „R'íhan tě srdečně zdraví a vyřizuje pozdravy od své rodiny.”

Hanka sebrala všechny své síly, usmála se a uklonila: „Přeji vám klidnou stezku a svěží lesy, moc ráda jsem vás viděla, i když mi teď okolnosti neumožňují slyšet váš hlas.”

„Měj se dobře a drž se,” zašeptal ještě Sváťa a přidal se k odcházejícím. Hanka jim zamávala a vyčerpaně se otočila k návratu do ubytovny. Vůbec neměla chuť dojídat večeři a doufala, že jí prominou, když se do jídelny nevrátí. Z návštěvy jednorožců si odnášela smíšené pocity. Nechtěla znovu prožívat naději, která nikam nepovede. Snažila se na jejich návštěvu zapomenout. Málem se jí to podařilo, když se jednoho rána objevil na základně Nik. Uviděla ho, jak si špitá s Mojeranou, a neubránila se návalu nervozity. Kývli na ni, aby se u nich zastavila.

„Co se děje?”

„Máme problém, Hanko. Nik dostal za úkol doprovodit tě na místo, kde bydlí R'íhan,” vzal ji kolem ramen Mojerana.

„A jaký máte problém?”

„Jednorožci se rozhodli, že se ti pokusí pomoci. Upozornili ale na nebezpečí, na riziko ztráty zdravého rozumu, dokonce i ztráty života. Právě se s Nikem dohadujeme, zda ti to máme předložit ke zvážení.”

„To znamená, že D'fan nakonec změnil názor.”

„Požádali mě, abych tě k nim doprovodil,” oslovil ji Nik, „ale jako ochránce ti doporučuji, abys to neriskovala. Život je přece krásnej i bez magie.”

„Ty snad víš, jaké to je?” zkoumavě mu pohlédla do očí Hanka.

„Ne.”

„A co říkají ostatní?” zeptala se Mojerany.

„Tvůj kamarád Rafael prohlásil, že jak tě zná, určitě do toho půjdeš. A Sváťa byl absolutně nadšený, že jednorozci souhlasili.”

„A Vron?”

„Nevím. Ale já na tvém místě bych to pravděpodobně zkusil. Nabídka jednorozců je velká výhra. Jestli prohlásili, že jsou ochotni ti pomoci, potom je alespoň padesátiprocentní naděje na úspěch. Jinak by, jak je znám, svůj souhlas nedali.”

„Stejně se bojím. Ale R’íhanovi absolutně důvěřuji. Zkusím to.”

„Cesta nám bude trvat tři dny,” ušklíbl se pobaveně Nik, „zabal si věci na přespání venku.”

„Jasně,” usmála se Hanka, která se nemohla ubránit dalšímu přívalu naděje, a navíc ji těšilo, že pojede k R’íhanovi právě s Nikem.

Uprostřed balení se zarazila. Přistoupila ke stolu, sundala z tácu na ovoce dvě jablka a s odstíněným náramkem zavolala Plama.

„Ahoj, Hanko, doufal jsem, že se mi ještě ozveš, než odjedeš k jednorozcům.”

„Víš o tom? Co tomu říkáš?”

„Když řeknu, abys to zkusila, a ono to nevyjde, budu si to vyčítat.”

„Klidně řekni, abych nejezdila. Znáš mě a víš dobře, že tě neposlechnu.”

„Hodně štěstí,” popřál jí drak a Hanka ucítla v mysli fouknutí do vlasů, kterým ji obvykle škádlil.

Spojení se přerušilo. Ještě chvíli seděla na posteli a čekala, až ji přejde brnění v ruce a bude moct pokračovat v balení. Probuzená naděje se nedala zahnat do kouta. Celou svou myslí se radovala z další šance. Kéž by se to tentokrát podařilo.

Hned po snídani vyrazili. Fuňové Nikovi zobali z ruky a radostně pohazovali hřívami, že jedou společně na delší

cestu. Spokojeně vypadal i Nikův kvanter, který lehce běžel vedle nich a ani v době přestávky na jídlo nejevil sebemenší stopu únavy. Také Hanka si jízdu užívala. Nikdy nebyla v lepší kondici, nic ji nebolelo a rozhled ze sedla měl něco do sebe.

Druhý den odpoledne je chytila bouřka a Hanka promokla na kůži. Jeli ještě asi půl hodiny, než se dostali do krásného údolí, kde zastavili a utábořili se.

Nik magicky vysušil trávu a postavil pro Hanku stan. Podal jí zavazadlo a nařídil, aby se převlékla. Mezitím založil maličké ohniště a uvařil čaj. Dívka se ještě trochu klepala zimou, přehodil přes ni proto deku a do ruky jí vtiskl plecháček s horkým nápojem. Ze strany se k ní s přátelským předením přitiskl kvanter. Sice měl mokrou srst, ale po chvilce hřál lépe než čaj. Hanka s pobavením sledovala, jak se vzorek jeho srsti mění a podobá se dece, kterou měla přes ramena.

„Všechno v pořádku?“ zeptal se starostlivě Nik.

„Díky. Je mi báječně,“ usmála se. Bouřka pobroukávala v dálce za obzorem a v zapadajícím slunci se na keřích třpytily závoje pavučin. Vzduch byl chladný a příjemně svěží. Jsou chvíle, pro které stojí za to žít, pomyslela si, když pozorovala hru barev kolem zapadajícího slunce. Kdyby si dokázala schovat takhle okamžik na dobu, až bude smutná nebo bez nálady.

„Chceš sýr, nebo maso?“ zeptal se Nik a vytáhl z batohu zásoby jídla.

„Chleba, sýr a jablko,“ požádala dívka.

„Jak si její veličenstvo přeje,“ zašklebil se rošťácky Nik a podal jí ubrousek s jídlem. Pak nabídl miskou s vodou a kus masa i kvanterovi, který se líně zvedl, protáhl se a odnesl si maso dál od ohně.

„Ale, Junis, vždyť přece víš, že ti to tu nikdo nevezme,“ vrtěl nad kvanteří opatrností hlavou Nik, ale nakonec rezignovaně mávl rukou a taky se pustil do večeře.

„Venku je všude mokro, nechceš spát ve stanu se mnou?“ nabídla Nikovi po jídle Hanka.

Mladý ochránce se po ní podíval zkoumavým pohledem a zamračil se.

„Já spím venku a ty,“ řekl až nezvykle přísně a namířil prst na vchod u stanu, „uvnitř. Jasně?“

Uvědomila si, že Nik není žádný kluk, ale mladý muž, který musí denně svou autoritou řešit nejrůznější problémy a konflikty. Najednou k němu pocítila respekt.

„Rozkaz, generále,“ zaslutovala a zalezla do stanu. Pak opatrně vykoukla, co na to Nik. Seděl u ohniště, drbal svou kvanteří přítelkyni na krku a usmíval se.

Třetí den odpoledne zamířil Nik po úzké cestě přímo do lesů. Hance zdejší stromy připadaly povědomé. Podobné rostly i v okolí R'íhanova domova. Určitě byli blízko.

„A jsme tady,“ zastavil Nik na větším prostranství mezi stromy.

Sundal fuňům zavazadla a začal je odstrojovat. Hanka se připojila a pomáhala.

Sledovala, jak její průvodce funě hladí a dává jim každému celou hrst stepního pórků. Fuňové nejdřív vypadali, že se budou upejpat, ale pak pórek zhltili s naprosto blaženým výrazem. Hanka je pohladila a sledovala, jak odcházejí po cestě, kterou sem přijeli. Nik naházel postroje do pytle a přivázal k němu obě sedla a stan.

„A co když mě budeš muset zase odvézt?“ zeptala se nejistě Hanka, když viděla, jak všechno balí pro transport bránou.

„Copak? Přestáváš jednorožcům důvěřovat?“ zeptal se škodolibě.

Když mu Hanka neodpověděla, zvážněl: „Promiň. Chovám se jako malej kluk. To byla hloupá poznámka.“

Přistoupil k ní a krátce ji objal: „Přeju ti, aby všechno dobře dopadlo. Odejdu, ale mohu se i vrátit. Spolehni se.“

„Díky,” zašeptala.

„Už tu máš doprovod,” kývl Nik směrem k úzké lesní pěšině.

„P’ujibo, R’íhane, moc ráda vás vidím,” rozzářila se, když spatřila svého čtyřnohého kamaráda a jeho otce. Pak si uvědomila, že s nimi nedokáže hovořit obvyklým způsobem, a její úsměv zklamaně vyhasl.

„Jak se s nimi domluvíme?” otočila se bezradně k Nikovi.

Jednorozci přišli blíž a začali si povídat s ochráncem. Hanka jen smutně přihlížela.

Nik jí položil ruku na rameno: „Přesně mi popsali, co se bude dít, abych ti to mohl vysvětlit. Za chvíli sem dorazí ještě dva další jednorozci, nějaká S’faidea a K’lumonideotis, prý je znáš.”

„Ano. Pamatuji si je. Doprovázeli nás, když jsme byli loni se Svátou v Posvátném háji poprvé.”

„Až přijdou,” pokračoval Nik, „chtějí, aby ses posadila do trávy a uvolnila mysl. Postaví se i s R’íhanem kolem tebe. R’íhan ti dá znamení a ty sundáš náramek.”

Hanku zamrazilo v zádech: „Ty u toho nebudeš?”

„Ne,” zavrtěl Nik lehce hlavou, „nařídili, že musím odejít bránou dřív, než začnou.”

„Co když...” Hanka těžce polkla a zavřela oči, pak se ale narovнала a pohlédla zamračeně na ochránce. „Pokračuj a pověz mi, co bude dál.”

„Jakmile sundáš náramek, uvedou tě do hlubokého spánku a přenesou do Posvátného háje. Říkají, že by ses tam měla probrat. Bez spánku bys prý nepřežila průchod třemi ochrannými pásmy. Upozorňují tě, že i tak zůstává určité riziko, že to tvůj organismus nevydrží. Ptají se, zdali jsi ochotná riziko přijmout?”

Hanka přistoupila k R’íhanovi: „Mám k vám naprostou důvěru a riziko přijímám. Pokud by se přihodilo cokoli špatného, jsem si jistá, že to nebude vaší vinou. Jsem připravená.”

Jednorožec spokojeně pokýval hlavou. P'ujibo se otřel o Hančinu ruku a významně se na ni podíval.

„Díky za podporu, kamaráde,“ usmála se na něj a snažila se vypadat bezstarostně.

„Bezva, tak já jdu. Držím ti palce, Hanko,“ zamrkal na ni povzbudivě Nik a zmizel v bráně.

Hned po jeho odchodu se objevila S'faidea a K'lumonideotis. Hanka se posadila do trávy a snažila se uklidnit rozbouřenou mysl. Nebylo to snadné. Po posledním experimentu v útulku byl její strach zakořeněný hlouběji, než si myslela. Soustředila se na vzpomínky z doby, kdy spolu se Sváfou trávili společné chvíle u jednorožců. Vzpomínala na štěstí a klid, který tu cítila, na stromy, na společné úsilí, se kterým plnili úkoly. Se vzpomínkami konečně přivolala do své mysli vyrovnanost a důvěru. Potom otevřela oči a uviděla jednorožce, jak stojí připraveni kolem ní. Sebrala veškerou svou odvalu, položila ruku na kožený antimagický náramek a podívala se na R'íhana. Ten souhlasně přikývl. Nadechla se a strhla si náramek ze zápěstí.

Její mysl naplněná vzpomínkami plynule vplula do snu. Vznášela se mezi stromy, proplétala se mezi nimi a větve ji hladily jemnými jarními lístky. Bylo to příjemné. Nevnímala tíhu ani čas, všechen prostor světa teď patřil jen jí. Pak narazila na ostře zlomenou větev, poranila se a sen se změnil. Plula nad pichlavým křovím a občas se zadrhla o trny. Vzpomněla si na Plama, jak spolu létali k jezeru, a zase se vznesla do výše mezi vlídné větve. Po chvíli stromy zmizely a Hanka se ocitla uprostřed růžové mlhy. Zvolna klesala níž a níž, až se její tělo položilo do měkké trávy. Kolem se šířila omamná vůně. Zavřela oči a nechala se prostoupit pocitem štěstí. Vnímala, jak jí žilami proudí krev, jak ji stébla trávy šimrají na nohou, slyšela tlukot srdce.

Otevřela oči a uvědomila si, že leží na trávě mezi trojicí jednorožců. Stromy v dohledu nebyly. Kolem se vlnila narůžovělá mlha.

„Pokud můžeš vstát, vstaň,” vyzval ji K'lumonideotis.

Pokusila se zvednout. Točila se jí hlava, ale nakonec se s vypětím všech sil vyškrábala na nohy.

„Pojď s námi,” řekl jednorožec a vedl všechny ven z růžové mlhy. Před nimi se objevily zvědavé stromy a fontána.

„Napij se,” dostala další pokyn.

Nabrala vodu z fontány do dlaní a zhluboka se napila. Měla podobný pocit, jako když jí Nik nabídl doušek alkoholu. Oheň se jí rozlil hřejivým proudem až do konečků prstů.

„Jak se cítíš?” zeptala se jí S'faidea.

„Příjemně. Možná trochu unavená.”

„Zvládneš projít ochrannými pásmy?”

„Myslím, že ano,” přikývla Hanka.

„Musíme být opatrní,” varovně poznamenal K'lumonideotis, „nepodařilo se nám totiž stoprocentně neutralizovat kouzlo, které tě zasáhlo.”

„Nepodařilo?” polekala se Hanka.

„Jedno malé místo ve tvé mysli jsme nedokázali dát do pořádku,” vzal si slovo R'íhan, „proto jsme kolem něj vytvořili ochranný blok. Při výuce ve škole by ti to nemělo vadit. Kdyby ses ale někdy dostala do kritické situace a potřebovala velký přísun magie, můžeš na něj narazit. Bude v tvých silách ochranný blok zrušit, ale nedělej to, pokud to nebude nezbytné. Jinak by se mohla magie znovu obrátit proti tobě a zabít tě. Rozumíš mi?”

„Opravdu se vrátím do školy?” zaradovala se dívka.

„Rozumím. A budu opatrná. Slibuji.”

„Dobrá. Nyní pojďme domů.”

Zamířili mezi stromy a mlha se jim převalovala u nohou. Vstoupili do třetího pásma a kráčeli vodou na mořském břehu. Následovala poušť a po ní jehličnatý les. Hanka sotva vlekla nohy, ale slib jednorožců, že se bude moci vrátit se svými kamarády do školy, jí dodával sílu.

Vynořili se na školních pozemcích. Sotva je jednorožci uviděli, seběhlo se kolem nich snad celé stádo. Zahlédla P'ujiba, který se k nim nemohl protlačit. To už ji ale vítali i další známí, se kterými tu loni soutěžila. Všichni projevovali velkou radost. Srdečně se s nimi zdravila a potvrzovala, že je v pořádku. Několikrát děkovala svým průvodcům za to, že jí pomohli. R'íhan konečně usoudil, že bylo uvítání dostatečné, a pokynul Hance, aby ho následovala.

„Dnes budeš spát u nás,” řekl, když prošli bránou, „musíš nabrat sílu. Doufám, že ti nebude vadit k jídlu jen tepelně neopracovaná zelenina. Lidské kuchaře tu teď bohužel nemáme.”

„Nedělejte si se mnou starosti, potřebuji se jen vyspat.”

„Jsi oslabená, dnes bych ti doporučil na magii nesahat. Úplně stačí, co jsi musela absolvovat s námi. Běž si lehnout.”

„Jak dlouho jsme byli v Posvátném háji?” zeptala se.

„Necelý den,” odpověděl R'íhan. „Ostatní otázky ti zodpovím zítra, teď si běž odpočinout. Za chvíli se vrátí ze školy P'ujibo a jak ho znám, bude zvědavý na tvé zážitky.

Hanka se natáhla do husté měkké trávy a okamžitě tvrdě usnula.

R'íhan měl pravdu. Sotva jeho syn dorazil ze školy, začal se nenápadně motat kolem místa, kde spala. Marně ho rodiče nabádali, aby ji nechal odpočívat. Po dvouhodinovém úsilí se mu Hanku konečně podařilo probudit. Nadšeně ji pozdravil.

„Ani si, P'ujibo, nedovedeš představit, jak je báječné mít zpátky sedmý smysl, smět se vrátit do školy. Je to paráda!” zasmála se. „Jsem jednorožcům nesmírně vděčná.”

„Jaké to je, když ztratíš magii?” vyzvídal mladý jednorožec.

Hanka si vzpomněla na jejich divadelní představení, kde se hlavní postavy příběhu zamilovaly a odešly do kraje bez magie a stali se z nich obyčejní bílí koně.

„Je to, jako když ztratíš nohy nebo oči, najednou je pryč něco, co bylo tvou součástí.“

„Brr, to musí být hrozné,“ potřásl hřívou P’ujibo.

„Dá se s tím žít, ale není to jednoduché.“

„Už jsi dala vědět kamarádům?“

„Tvůj otec mi doporučil, abych dnes na magii nesahala.“

„Aha. V tom případě zítra, až tě otec doprovodí do útulku, všechny překvapíš. Doufám, že mě vezme s sebou, chci být u toho.“

Ráno se Hanka probudila do nejhezčí chvíle svého života. Teprve ztráta člověku ukáže, jak moc pro něj bylo důležité to, o co přišel. Cítila, jak je R’íhan pobaven jejími emocemi a jak ji chápe. Trpělivě odpovídal na její otázky a v klidu se se svou rodinou najedl. Nakonec se Hanka rozloučila s P’ujibovou matkou a vykročila do brány, kterou jednorožec otevřel.

Zaplavil ji známý pocit a najednou stála se svými průvodci na pozemku poblíž útulku. Průchod bránou jí nezpůsobil žádné potíže a kouzla, která předtím běžně používala, měla opět k dispozici. Cítila se jako znovuzrozená.

Vydali se k budovám útulku. Jako první potkali Sidi, která rozvázela krmení pacientům.

Hanka ji běžela obejmout a obě si utíraly uslzené oči. Vzápětí se v její náruči zhmotnil bez varování Plamínek.

Dívka v duchu ujistila Silasientu, že je všechno v pořádku, a pobaveně zaznamenala radostné překvapení malé dračice.

Pokusila se oslovit i Plama, ale zjistila, že kontakt je zablokován. Vyděsila se, že narazila na blok, o kterém mluvil R’íhan. Neměla však čas o tom přemýšlet, protože se k nim právě hrnuli Rafan a Sváťa s Vronem. Už věděli, že pokus byl úspěšný, a přišli gratulovat. Sváťa se rozzářil, když zjistil, že je přítomen i P’ujibo a může si s ním popovídat.

„Tak vidíš, nakonec dokázal ukecat i jednorožce,” poctil svého bratra uznalým pohledem Rafan, „jak to jenom ten kluk dělá?”

„Kdyby jenom jednorožce...” ušklíbl se Vron.

„Dopověz, co jsi nakouzl,” vyzvali ho zvědavě.

„Měl tu drzost navrhnout Demitovi, aby kontaktoval Nestora,” prozradil džin.

„A představ si, že to fungovalo,” dodala Hanka.

„Proč já blbec chodím na hodiny krizového vyjednávání ve škole? Někdy mám pocit, že od něj,” ukázal Rafan na Sváťu, který zaujatě diskutoval s jednorožci, „bych se mohl naučit daleko víc.”

„Zdá se, že tu dneska bude rušno,” poklepal Vron Hance na rameno a ukázal za její záda.

Ohlédla se a málem překvapením upustila Plamínka. Za ohradou fuňů stála velká černá dračice a vedle ní její syn Zuřivý plamen, kterému tu už nikdo neřekl jinak než Plam.

„Ještě štěstí, že tu dnes není táta,” prohlásil Sváťa směrem k P’ujibovi, když sledoval Hanku, jak radostně kráčí drakům vstříc s Plamínkem v náruči, „tohle by na něj bylo silné kafe.”

„Ani my nevyhledáváme přátelství s černými draky,” připomněl chlapci R’íhan, „ne všichni černí draci jsou přátelé.”

Sváťa se zasmál: „To už tu jednou bylo. Jenže já se na to dívám tak, že ne všichni černí draci jsou nepřátelé.”

„Mají úplně jiné zájmy než my, jiný vztah k životu...” nesouhlasně potřásl hřívou P’ujibo.

„Na draky nelze pohlížet jako na celek, musíš se zajímat o jednotlivce.”

„Tohle raději přenecháme lidem,” podotkl R’íhan.

„Myslím, že je čas vrátit se ke stádu.”

„Rád jsem vás viděl,” poděkoval jim lehkou úklonou Sváťa, „a jsem šťastný, že jste neodmítli mé prosby.”

„Jsi velice zdatný přímluvce,” uznale konstatoval jednorožec, „jednou z tebe bude mocný druid.”

„Já? Nesmysl,” zasmál se chlapec a pohladil P'ujiba po nose, „přeju vám šťastnou cestu a zdravé lesy.”

Ostatní si odchodu jednorožců ani nevšimli, jak byli zaujati návštěvou draků. Hanka pustila malého dráčka na zem a objala Plamovu hlavu.

„Zablokoval jsi naši komunikaci schválně,” vyčetla mu.

„Mělo to být překvapení,” mrkl na ni a foukl do jejích vlasů. V té chvíli se mu na hlavě zhmotnil Plamínek a taky Hance foukl do vlasů.

„Hele, neuč svého kmotřence takové hlouposti,” ohradila se dívka a chtěla dráčka plácnout. Ten ale nečekal a přemístil se na zem.

„Nechceš se proletět?” lákal ji Plam.

„To ani náhodou!” vložila se přísným tónem do jejich konverzace Karmaneuduna. „Zbláznili jste se? Kolem létají dračí hlídky, všude číhá nebezpečí a sotva se vám podaří vyváznout z jedné šlamastiky, už byste se vrhli do další!”

„Ráda bych mluvila s jednorožci,” požádala dračice už mírnějším tónem.

Hanka se rozhlédla a pokrčila rameny: „Zdá se, že odešli.”

„Vyprávěj mi, co se u nich stalo, prosím,” požádala Hanku Plamova matka. A protože nebyla sama, kdo byl zvědavý, musela dívka svůj příběh vylíčit ještě několikrát.

Žádný víkend neutekl Hance rychleji. Nemohli si sice s Plamem zalétat, ale využívala každíčkou možnou chvíli, aby byla s ním.

„Tak to vidíš,” stěžoval si Sváťa Rafanovi, když společně vyváželi odpad z klecí, „tomu se říká vděk. My ji zachraňujeme, a ona si bůhví kde lítá s drakem, místo aby nám pomohla.”

„Dopřej jí to,” šklebil se starší kamarád nad smrdutým nákladem, „vždyť nemohla s Plamem mluvit několik týdnů.”

„No jo, vždyť já vím...”

„Umíš si představit, co ji čeká, až se vrátíme v pondělí do školy?”

„Pěkněj maraton. Nebude s ní k vydržení. Máš pravdu, ať si užije aspoň víkend.”

V neděli odpoledne se v útulku objevil pan Mojerana a přinesl Hance její věci. Dostavil se osobně i Demit. Zatímco si jeho tulík hrál s Plavíkem a Plamínkem, stařík dlouho diskutoval s Hankou a oběma dračicemi. Zajímalo ho, jak mohli jednorožci zvládnout to, s čím si lidé ani draci nedokázali poradit.

Ani se nenadáli a nastal čas k návratu domů. Hanka se naposledy přitulila k Plamovi a musela se zasmát, když se přišel tulit i Plamínek.

„Dávej si pozor,” tiše k ní promluvil dračí přítel, „mého bratra nedokázali najít. Proklouzl několika velice neobvyklými bránami, ve kterých ztratili jeho stopu. A to kouzlo, které na tebe použil. Matka tvrdí, že u nás se ho naučit nemohl. Je to celé velmi divné. Buď opatrná.”

„Neboj se, ve škole se mi nemůže nic stát. A na nic jiného nebudu mít v nejbližší době čas.”

„Jsem rád, že tě konečně mám zpátky, hrozně jsi mi chyběla,” foukl jí Plam do vlasů a díval se, jak se po něm malý dráček opičí.

„Tak pojd', Vron čeká,” upozornil ji vlídně Rafan. Naposledy se ohlédla a vstoupila do otevřené brány, která vedla na starou část zahrady u Zachariáše.

„Už jsem ani nedoufala, že se sem vrátím,” vzdychla Hanka.

„Dobře se vyspi,” usmál se Vron a otevřel další bránu pro sebe a pro Sváťu.

Hanka a Rafan vyšplhali do stromového domku. Všechno tu bylo důvěrně známé. Poházené věci, knihy, drobký od sušenek na stole, nedopitá sklenice limonády. Hodila své věci do kouta a podívala se na kamaráda.

„Musím se jít ohlásit našemu opatrovníkovi,” řekla a vystřelila ven.

Zamířila za trpaslíkem ke staré budově. Prošla chodbou ke kuchyni a v šeru zakopla o kbelík, až to zarachotilo i s ozvěnou.

„Kterej potomek skunka se mi tu courá?” ozval se zlostný známý hlas.

„Hádej,” odpověděla Hanka a vzápětí ji drtily Zachariášovy tlapy v objetí.

„Růžičko pichlavá, to jsem zatraceně rád, že jsi zpátky!”

„Jestli je tu někdo pichlavej, tak ty,” smála se Hanka, když mu dala pusu do vousů.

„Teď nemám čas, ale stavím se u vás na večeři,” pustil ji konečně trpaslík.

„A nechceš s něčím pomoci?”

„Kdepak, dneska ne. Radši se běž dát trochu do pucu, smrdíš po dracích.” Večeře byla vydatná a veselá.

„Měl jsem v plánu se dneska učit,” vzdychl se špatným svědomím Rafan, když se po dlouhém večerním povídání konečně dostali do postele.

Návrat do školy

Ráno dorazil Sváťa a s údivem zjistil, že kamarádi zaspali. Vyhnal je z postelí a měli co dělat, aby do školy nepřišli pozdě. Učitelé Hanku přijali, jako by nikdy nechyběla. Jen jí naložili doplňkové úkoly a nabídli soukromé doučovací hodiny. Když viděla tu záplavu učiva, strachovala se, že jejich nabídku bude muset využít. Do zkoušek zbýval jen měsíc. Zvládne to? Utěšovalo ji, že není sama, komu zabírá učení veškerý volný čas. Mnozí spolužáci na tom byli podobně.

Koncem prvního týdne ve škole dospěla k přesvědčení, že všechno zapomněla a není v jejích silách nacpat do hlavy další vědomosti. Odpoledne začala docházet na doplňkové hodiny a večer rozčilovala Rafana, neboť ho nutila, aby ji zkoušel z předmětů, kterých se bála.

O víkendu už se vzbouřil. Na papír napsal rozvrh činností pro volné dny a připevnil ho na skříňku v Hančině pokoji.

Dívka se rozčilila a šla mu papír hodit na hlavu: „Tohle přece nejde! Zatím jsem nedohonila ani polovinu látky, co musím umět!”

„Můžeš pro mě za mě šprtat celé dopoledne, ale po obědě jdeme ven.”

„Ty možná. Ale pochop, že já musím.”

Rafan ji vzal za ramena a zatřepal s ní.

„Prober se, ženská, a podívej se, kam jsi založila svůj zdravý rozum. Jestli ho okamžitě nenajdeš, zblázníme se v nejbližších dnech oba! ”

„Ty to nechápeš.”

„Jak dlouho jsi nestála na prkně? Pamatuješ si to vůbec ještě?”

Hanka se zamyslela: „Přes dva měsíce?”

„Tak vidíš! Koukej si zase u sebe vyvěsit můj rozvrh, nebo si mě nežádej!”

Hanka se zašklebila, ale poslechla.

Zpětně musela uznat, že na Rafanově plánu něco je. Úžasný pocit z létání na supervolonovém prkně ji vysvobodil ze stresu. Po návratu domů se cítila nádherně uvolněně.

Během následujícího školního týdne se trochu uklidnila a k úlevě kamarádů se jí vrátil smysl pro humor.

Ve čtvrtek večer zkontaktovala dívku malá dračice. Ohnivý krystal Silasienty Hanku překvapil.

„Zdravím tě, sivian. Doufám, že se máš dobře.”

Hanka ucítila mentální fouknutí do vlasů a hned věděla, že se k jejich spojení přidal i Plamínek.

„Mám a jsem ráda, že vás slyším.”

„Víš, sivian, před časem jsem slíbila drakům, že jim pomohu pátrat v podzemních úkrytech. Ale nerada bych na takovou akci brala syna. Nemohla bys přijet aspoň na víkend a pohlídat Plamínka?”

Dívce se v mysli promítla hora učení, kterou chce zvládnout. Na druhou stranu je tu jaro a hrozí, že malí draci mohou každou chvíli odjet na své ostrovy a už je nikdy neuvidí.

„Přijedu moc ráda.”

„V tom případě ti mám vyřídit, že se pro tebe zítra večer zastaví profesorka Ferinová a vezme tě do útulku s sebou.”

„Výborně, budu připravená.”

„Můžeš přibrat i kamarády, pokud budou mít zájem.”

„Já se zeptám,” slíbila Hanka a spojení se vytratilo. Zadívala se na učebnice a uvažovala, jestli je má tahat s sebou.

„Snad si nemyslíš, že budu tvrdnout tady a ty si pojedeš na výlet,” zvedl oči od knihy Rafan, když mu vysvětlila, o co jde.

Druhý den pozvala Sváťu. Ten ale jen smutně vrtěl hlavou: „Kdepak, tentokrát to nepůjde, táta naplánoval nějaké úpravy kolem baráku.”

„Vždyť máme Vrona.”

„To sice jo, ale občas prý musíme předstírat, že je to naše dílo. Však víš, v okolí pořád nikdo neví, co je Vron zač.“

„No jo. Já zapomněla. Takže nepojedeš?“

„Až někdy příště.“

Pozdě večer si je vyzvedla uštvaná profesorka Ferinová. Vypadala unaveně a pohuble. Dokonce ani její ohnivé vlasy neměly svůj obvyklý zářivý odstín. Na otázku, co je nového, jen odmítavě mávla rukou. Vzhledem k tomu, že se k ní přestěhoval Rafanův tulík a usadil se na jejím rameni, usoudili, že má větší starosti, než by se mohlo zdát.

Očekávali, že takhle pozdě bude v útulku klid, ale nebyl. V jídelně se živě diskutovalo. Strážci z rezervace překřikovali jeden druhého. Hanka nepochopila, o čem je řeč, protože spor se točil kolem zvyků jakýchsi norousů, o kterých ještě nikdy neslyšela. Nakonec se jen letmo přivítali se Sidi a šli spát.

Budíček byl divoký. U Hanky se objevil Plamínek, což Rafanův tulík přivítal s velkým nadšením a oba skončili honičkou po místnosti. Za chvilku k nim do pokoje vstoupila Ferinová, kterou zřejmě vzbudili i přes zeď. Pohled na rozdováděnou dvojici vykouznil úsměv i na její tváři.

„Dokážeš kontaktovat Silasientu?“ zeptala se Hanky.

„Ano,“ přikývla dívka, „mám jí něco vyřídit?“

„Ráda bych si s ní promluvila dřív, než dorazí ostatní draci. Mám kontakt na dvě lodi, na nichž by se mohla vrátit na ostrovy.“

„Dobře, hned ji zavolám.“

„Řekni jí, že čekám na dvoře,“ usmála se profesorka a odešla.

„Brzo se už asi rozloučíme,“ pohladila Plamínka, když vyřídila vzkaz. Dráček vycítil, jak zesmutněla, a přitiskl se k její tváři.

Profesorka Ferinová zatím na dvoře probírala s malou dračicí možnosti přepravy na Souostroví delfína. Hanka

spěchala s Plamínkem k nim, aby nepřišli o zajímavé informace.

„...první loď je o něco rychlejší, ale jak znám kapitána, nebude to procházka růžovou zahradou. Není-li v náladě, je schopen vás zavřít na celou cestu v podpalubí. Já bych spíš doporučila až následující termín v červnu. Na Mantě je kapitánem klidšas a dá se s ním mluvit.”

„Dobrá, tak nám u něj předběžně zamluvte místa.”

„Jeho kormidelník mluví drakonsky, takže byste mohli mít s Plamínkem příjemnou cestu.”

„Děkuji vám, že se vedle všech starostí, které máte, staráte i o nás. Velice si toho vážím,” nepatrně se uklonila malá dračice.

Pak Silasienta promluvila s Plamínkem a důrazně mu nařídila za všech okolností zůstat u své sivian.

To už se na pozemcích útulku začali objevovat draci. Nejdřív přiletěl černý drak, pak se bránou dostavili dva zelení. Hned si začali povídat s profesorkou a se Silasientou. Sidi přinesla velkou srolovanou mapu, kterou položili na zem a ukazovali si na ní prozkoumané oblasti a místa, kde ještě nikdo nebyl. Výsledkem domluvy byl plán na oba dny a zbývalo dořešit komunikační techniky, aby si mohli včas vyměnit potřebné informace.

Sidi se svým bříškem vesele poletovala kolem nich. Těhotenství jí nijak nebránilo v aktivitě. Nakonec draci vyrazili do terénu. Ferinová zůstala v útulku a v jídelně celý den zakreslovala poznámky do mapy.

Hanka s Rafanem se pustili do práce. Pomohli Sidi nakrmit zdejší strážníky a vyčistit jejich příbytky. Ačkoliv byli zvědaví na výsledky pátrací skupiny, připadalo jim nevhodné vyvídat. Kupodivu se celý den nic zvláštního nedělo.

Večer se zpátky vrátila jen Silasienta. Seděla s jejich profesorkou nad mapou skoro do tmy, ale až Hanka natahovala uši, jak chtěla, nic zajímavého nezaslechla. Pak Silasienta kývla na Hanku a vyšla ven na dvůr.

„Ráda bys věděla, co se dělo,” řekla pobaveně na její adresu, „ale bohužel tě musím zklamat, nic jsme nenašli. Prohledali jsme oblast na hranici rezervace. Bylo tam několik podzemních dutin, ale nikde ani stopa po osídlení. Zítra se budeme pohybovat v oblasti magické rezervace. Jelikož tam nesmíme bez doprovodu strážců, bude to pomalejší a náročnější.”

„A kdybyste je našli, co by se dělo?”

„Přítomní dva zelení draci jsou zdatní kouzelníci a černý je uznávaný bojovník. Měli by takovou situaci bez potíží zvládnout.”

„To je dobře. Mohu se ještě na něco zeptat?” využila Hanka sdílné nálady dračice.

„Ptej se.”

„Jak dokážete objevit podzemní dutiny? My máme ve škole speciální předmět, ale abych se přiznala, moc to nezvládám.”

„Nevím, jak bych ti to vysvětlila. Dokážu se dívat svou myslí trojrozměrně. Vnímám hustotu, chuť zeminy, umím rozlišit od sebe jednotlivé horniny, a pokud objevím dostatečně velkou dutinu, dovedu se do ní přenést. Líp to popsat neumím, ale víš co? Já ti to ukážu,” nabídla se Silasienta.

„To by šlo?” zeptala se opatrně Hanka.

„Předpokládám, že díky tvé dračí podstatě by to jít mělo. Aspoň to můžeme zkusit, jestli se ti ještě nechce spát.”

Plamínek vycítil vzrušení a přestal v dívčině náruči klimbat.

„Co mám udělat?” zajímala se Hanka.

„Nejdřív půjdeme kousek stranou, aby nás někdo nevyrušil,” odvedla je dračice do tmy, „tady se posad' na zem a začátek je stejný, jako když se mnou v mysli komunikuješ. Pak to nechej na mně a důvěřuj mi. Vezmu s sebou i Plamínka, protože i jeho výuka probíhá podobným způsobem, jaký teď ukážu tobě.”

Hanka poslechla a posadila se i s dráčkem. Zaměřit v mysli ohnivé krystaly malých draků bylo snadné. Čekala, co přijde dál.

Ohnivý krystal Silasienty se začal měnit a zformoval se do dračí siluety. Dívka pozorovala, jak ohnivá dračí postavička kreslí plamenný kruh kolem ní a jejího svěřence. Bylo to zvláštní, ale plamenů se nebála a zůstala klidná. V okamžiku, kdy byl kruh dokončen, zaplavil ji pocit, že postoupila do jiné úrovně kontaktu.

„Začneme pomalu,” slyšela hlas dračice, „ze všech tvých smyslů jsem ti ponechala pouze sluch. Doufám, že tě nevyděsí schopnost vidět mýma očima. Je to poněkud odlišné, než na co jsi zvyklá, počítej s určitou dezorientací.”

„Představuji si, že si nasadím dračí brýle.” Hance připadalo humorné, že má dračice strach o její klid.

„Tak si je nasad,” přistoupila Silasienta na její hru a Hance se před očima objevila krajina kolem útulku. Čekala sice určité překvapení, ale teď měla pocit šoku. Dračí vidění nebylo závislé jen na očích, ale i na cítění okolí. Navíc bylo mobilní. Nedívala se jen z úhlu, kde stáli, ale mohla přesunovat úhly pohledu na různá místa a vytvořit v mysli obraz okolí, které odsud ani vidět nebylo. Dračice byla na svůj mobilní zrak zvyklá, Hanka z něj však měla závrať a žaludek reagoval podobně jako při mořské nemoci. Chvilku jí trvalo, než své pocity zvládla, a byla dračici vděčná, že je tak trpělivá. Musí být úžasné vidět svět z tolika úhlů najednou, když dokáže využít svých možností. Kdyby to teď nezažila na vlastní smysly, nedokázala by si něco podobného představit.

„Už si zvykáš?” opatrně zjišťovala dračice.

„Ano,” odpověděla Hanka, „ale orientovat se v tom nedokážu.”

„Provedu ukázkou pro tebe pomalu, abys z toho něco měla. Teď ti ještě vrátím čich a pak se spolu podíváme, co

se nachází v podzemí pod útulkem. Ničeho se neboj, je to jen záležitost klidné mysli a soustředění.”

Hanka prostřednictvím dračích smyslů ucítila vůně z kuchyně, vůni půdy, trávy, květin, pach zvířat v útulku a k tomu se přidalo vábení jarního větru, který lákal k výletům.

„Teď se začneme pomalu nořit pod zem. Zúžím své vnímání jen na malé místo kolem nás, aby tě nerušil příliš široký záběr informací. Dívej se očima i čichem.”

Hanka měla pocit, že je součástí pohyblivého ducha, který proniká hmotou zeminy. Nejdřív očichala kyprou vlhkou půdu s kořínky trav, potom se s draky protáhla drsnou šterkovitou vrstvou a narazili na jíl. Pod ním se vnořili do skály. Dívka ucítila změnu a uviděla vodu v dutině. Opět následovala skála.

„Zdejší kamenná podloží mají železitou nebo vápenitou příchut’,” řekla dračice, „teď se nelekni, rozšířím vnímání na větší okruh kolem nás.”

Hance se po přesunu mobilního vidění, které z různých úhlů zkoumalo hmotu, opět zhoupł žaludek. Zrak prolétl několika dutinami, pískem a skálami, které se lišily v odstínech barvy. Vnímání zvolna stoupalo vzhůru, až se prodralo přes kořeny keřů a rostlin ven na vzduch. Silasienta uvolnila Hanku ze svého vlivu a v dívčině mysli naskočily opět jen dva důvěrně známé ohnivé krystaly.

„To bylo úžasné,” vydechla Hanka okouzleně, „už je mi jasné, jakým způsobem zkoumáte podzemní svět. Škoda že pro to nemám takové předpoklady jako vy.”

„Nepodceňuj se, tvé možnosti jsou velké.”

„Díky za útěchu,” zasmála se Hanka.

„Nechceš se přestěhovat, sivian? Ostrovy jsou krásné místo.”

„Děkuji za nabídku,” posmutněla Hanka, když si uvědomila, že se jejich cesty už brzy rozdělí, „ale musím

dokončit školu a mám tu kamarády, které bych nerada ztratila.”

„Ano, já vím,” přikývla Silasienta, „ale Plamínek trval na tom, abych se zeptala.”

„Dráček smutný, když nebýt svjan. Mám rád svjan,” snažil se Plamínek vyslovit nahlas své myšlenky.

„Taky tě mám moc ráda,” podržela ho za krkem, „ale odjet s vámi nemohu, odpusť mi to.”

Plamínek se k ní přitiskl a Hanka děkovala tmě, že jí není vidět do obličeje.

„Ale můžeš se mnou dnes spát, jestli chceš,” dodala, když potlačila zrádné dojetí.

Ke zklamání všech zúčastněných ani druhý den pátrací skupina nenašla nic zajímavého. Hanka si teď ale byla jistá, že v prohledávané oblasti skutečně nic není. Silasienta by určitě nepřehlédla prostory s úkrytem nebezpečného zloděje dračích mláďat a vajec. Pátrači ji ke své smůle nejspíš zavedli na místa, kde nic nebylo.

Odpoledne se v útulku objevil Vron se Svátou, který se tvářil jako kočka u hrnce smetany.

„Ahoj,” vítal ho Rafan, „vypadá to, že máš pro nás nějakou novinku.”

„Jak jsi to poznal?” zarazil se malý kamarád.

„Oči ti svítí jak sluníčko v louži. Tak povídej.”

„Můj otec vás dva zve na večeři.”

„Cože?” vykulila oči Hanka.

„Prý na oslavu toho, že se tě podařilo uzdravit.”

„A já myslela, že je rád, že se mě konečně zbavil.”

„Asi měl špatné svědomí, že se ti to přihodilo, zrovna když jsi byla u nich na návštěvě,” ušklíbl se Rafan rošťácky a podíval se, co na jeho tvrzení řekne Sváta.

Ten pokrčil rameny: „To není vyloučené. Tak co? Jak jste se rozhodli?”

„Přijdeme,” přikývla vesele Hanka, „Aničku už jsem neviděla celou věčnost a docela se na ni těším.”

„Taky se jí po tobě stýskalo, když jsi odešla. Nechtěl jsem ti to říkat, abych ke tvému trápení nepřidával další kapky, ale zvykla si na tebe.“

„Myslíš, že si mě ještě bude pamatovat?“

„Vsadím koláč od snídaně, že ano.“

„To je hodně vysoká sázka,“ smál se Rafan, „tu, Hanko, těžko něčím vyrovnáš.“

Ukázalo se, že Hančina obava, že ji Anička nepozná, byla neopodstatněná. Sotva mrně zahlédlo návštěvu, okamžitě se začalo na Hanku sápat a chtělo chovat. Také Miranda dívku uvítala srdečným úsměvem.

Během večeře se Anička zabydlela pod stolem a nadšeným výskáním uvítala tulíka, když se k ní připojil. Několikrát sice vyhlédla zpod ubrusu, jako by ještě někoho hledala, ale dospělí tomu nevěnovali pozornost. Dundar působil milým dojmem, až se Rafan divil.

„Nedal jsi tátovi uklidňující kapky?“ zeptal se šepem Sváti.

„Jen počkej, to ještě není všechno,“ zašeptal v odpověď kamarád.

Po večeři Miranda každému nabídla pudink s ovocem a vzala si na klín Aničku, která se natahovala po jedné z misek.

Dundar se rozhlédl po přítomných, a když se setkal s tázavými pohledy, lehce se usmál.

„Musím bohužel konstatovat, že poslední dobou se tady se Svátou ve večerních hodinách nedá vydržet. Odmítá doma pomáhat, pořád leží v knihách, a pokud začne mluvit, stále jen naříká, jak ty dvě nadcházející zkoušky nezvládne. Po zvážení situace jsem se rozhodl vás požádat, zda by dva zbývající týdny nemohl zůstat u vás v Santareně. Jeho pobyt pochopitelně uhradím.“

Rafan údivem povytáhl obočí a Hance málem zaskočila jahoda, kterou si právě vložila do pusy.

„Ale samozřejmě, nevidím důvod, proč ne,” odpověděl zdvořile Rafan, „myslím, že to prospěje nám všem, když se budeme učit společně.”

„Výborně! Tak jsme domluveni,” řekl Dundar, jako by se nechumelilo. Sváťa se usmíval od ucha k uchu a Hanka šla Mirandě pomoci s uložením Aničky do postýlky. Musela uznat, že během dnešního večera se u Sváťovy rodiny cítila mnohem lépe než dříve.

Potom jim Vron otevřel bránu až na zahradu vedle stromového domku. Unaveně vyšplhali dovnitř. Hanka vybalila ze zavazadla věci a knihy.

„Plánovala jsem, co všechno si o víkendu přečtu. A ani jsem se na to nepodívala. Nevíš, proč jsem ty knihy vláčela s sebou?”

„Kvůli rovnováze,” konstatoval Rafan, který na tom byl podobně, „naše svědomí bylo o to lehčí, oč těžší bylo kvůli knihám naše zavazadlo.”

„Zase máš pravdu,” vzdychla Hanka.

„Učení dohoníš,” utěšoval ji Rafan, „aspoň sis užila víkend s Plamínkem.”

„To je hrozný,” začal Sváťa šmejdít v zásuvkách, „jak to, že tu máte jen jedny sušenky? Jak tu chvíli nejsem, hned vážne zásobování.”

Rafan s Hankou se na sebe významně usmáli. Se Sváťou jim rozhodně bude veseleji.

Ráno je vzbudil Vron, který Sváťovi přinesl ještě několik věcí, co si večer zapomněl.

„Pokud byste něco potřebovali,” řekl Hance, „víš, jak mě zavolat. Teď musím ještě k Zachariášovi, protože můj pán nařídil, že mu musím za pobyt jeho syna zaplatit.”

„No, tak to máš, Vrone, vážnej problém,” usklíbl se poťouchle Rafan, „škoda že musíme do školy, moc rád bych slyšel, co ti Zachariáš řekne.”

„Hm, to není těžké si představit,” zamrkal kouzelný džin, „nejspíš na mě vezme sekeru a bude mě honit kolem baráku.”

„Aspoň že měl táta tolik rozumu, aby poslal tebe,” zasmál se i Sváťa, „kdyby dorazil osobně, asi by ze mě byl zase sirotek.”

Celou cestu do školy měli legraci z představy, jak asi Vron dopadl, když musel splnit přání svého pána a jít trpaslíkovi zaplatit.

Hned během prvního vyučovacího dne si Hanka hořce vyčítala, že se do učebnic ani nepodívala. Diana Rena neměla daleko k tomu, aby jí při určování nerostů udělila lčko, a u Jasanova při magickém vyhledávání také příliš nezazářila. Vlastně ji pochválil jen profesor Smítko, když správně ošetřila povrchovou tržnou ránu. Od chvíle, co u něj seděla v první lavici, měla od kluků Pohromakových klid. Nebo je možná při náporu učiva před zkouškami přešly rupy.

To, že Sváťa zůstával v Santareně spolu s nimi, jim všem rozhodně prospělo. Zase se vrátili k osvědčenému systému učení ve třech a dá se říct, že neměli čas vůbec na nic jiného.

Jedno zpestření jim však škola přece jen nabídla. Z hodinek na ně jednoho dne vykoukla postavička s pozvánkou na mimořádnou exkurzi do prostoru pracoviště jednoho z Bdělých. Jak později zjistili, pozvánku obdrželi jen ti, kdo měli atestaci z procházení bránou. Zájemci měli potvrdit svou účast a dostavit se po vyučování ke vchodu školy, odkud je jejich třídní profesor vezme na místo, kam by se asi jinak nikdy nepodívali. Každá třída měla jiný termín, aby tam nedorazil příliš velký dav najednou.

„Já nevím,” váhala Hanka, „to odpoledne mi bude chybět...”

„Hele, co ses nenaučila doted', to za jedno odpoledne nedoženeš,” zaťukal si na čelo Sváťa, „a takováhle příležitost se nebude opakovat. To prostě musíme vidět!”

„Tebe vážně nezajímá, jak to vypadá u naší nejvyšší ochranky?” nemohl pochopit Hančino váhání ani Rafan.

„Ale jo. Zajímá. Ale přišlo to tak nějak v nevhodnou chvíli.”

„Víš co? Dělej si, co chceš!” neměl její kamarád náladu se dohadovat.

Nakonec Hanka potvrdila svou účast ještě dřív než kluci.

Exkurzi jejich třídy vedl Jasanov. Celých deset minut do nich hučel pokyny, jak se mají chovat, koho mohou a koho nemohou oslovit a čeho všeho se mají vyvarovat.

„Uvědomte si, že jakýkoliv váš prohřešek by mohl být příčinou toho, že už se tam nikdy žádný náš žák nepodívá. Tak se chovejte odpovědně,” řekl nakonec a vydal pokyn k odchodu ze školy.

Před školou na ně čekala ochránkyně, která jim otevřela bránu. Jakmile prošli, ocitli se v proskleném komplexu místností. Venku bylo krásně, proto byly některé stěny odsunuté a dovnitř proudil mořem vonící vzduch. Jak si Hanka všimla, měly místnosti i žaluzie, kterými se dalo odstínit slunce nebo zabránit průhledu do místnosti. Ochránkyně je zavedla do velkého sálu, kde byly všude dokola samé mapy a nejrůznější světelné signalizace.

Profesor Jasanov se přivítal se starším vysokým mužem, který tu podle všech známek šéfoval.

„Dovolte, abych vám představil prvního zástupce našeho Bdělého, ctihodného Peruna, který dohlíží nad tím, aby nedošlo v magických oblastech k nerovnováze,” řekl žákům Jasanov, „všichni, kteří zde pracují, jsou ochránci, a když je potřeba, mohou zasáhnout v podstatě kdekoliv na kontinentu i v jeho okolí. V době nepřítomnosti Bdělého přebírá nejvyšší pravomoci jeho zástupce. Jak ho znám,

neexistuje mnoho kouzelníků, na které by sám nestačil. Tak se chovejte podle pravidel, ať si vás nemusí podat.”

„To měl bejt humor?” zašeptal s úšklebkem Rafan.

„Nyní se podíváme k mapám, kde vám ochránci vysvětlí, jakým způsobem kontrolují svěřenou oblast,” pokynul profesor žákům, aby ho následovali. Perun jim ukázal místo, kde se jim bude věnovat jedna ochránkyně, a sám zmizel. Žena jim začala vysvětlovat, jakým způsobem fungují detektory na odhalení výkyvů magie. Mluvila trochu moc odborně, takže se Hanka raději nenápadně rozhlížela po okolí. Vedlo odtud několik chodeb lemovaných na obou stranách dveřmi, asi tu byly i ubytovací nebo odpočinkové prostory. Vtom si všimla, že jí pod nohama proklouzl Rafanův tulík a zamířil pryč.

Nenápadně se přesunula za roh do chodby, ve které zmizel, a zašeptala naléhavě: „Plavíku, vrať se, slyšíš mě? Hned se vrať!”

Vmžiku měla vedle sebe Rafana se Svátou. Ale tulík její příkazy naprosto nebral na vědomí a jedněmi pootevřenými dveřmi proklouzl dovnitř a ztratil se jim z očí.

„To zas bude průšvih,” zašeptal Sváta a vyrazil za neposlušným tulíkem, sledován Hankou a Rafanem. Vklouzli do místnosti, ale odtud vedly ještě další dveře. Opatrně je pootevřeli.

„Plavíku, ty jeden lumpe, hned pojď ke mně,” zasyčel rozzlobeně Rafan.

Vtom vzal někdo zevnitř za kliku a otevřel dveře dokořán.

„No ne, to jsou k nám hosti! Možná by se slušelo zaklepat...”

„Ale... Dobrý den, moc se omlouvám. Víte, my...” koktal Rafan, když stanul tváří v tvář Demitovi, „Plavík nám utekl a zamířil.”

„Všiml jsem si. Pořád ještě je trochu nevychovaný, ale na druhou stranu chápu, že nemohl odolat, když už tu byl.”

„Moc se omlouváme, neměli jsme v úmyslu...” přidala se v rozpacích k omluvám i Hanka, ale stařík jen mávl rukou, aby ji přerušil.

„Omluva se přijímá, už toho nechte. Využijme toho, že jste tady, něco vám ukážu.”

„Ale profesor nás asi bude hledat a bude se zlobit,” namítl Sváťa.

„Já mu to vysvětlím. Tak už pojďte!”

Demit je vedl pracovním zavalenou knihami a svitky a otevřel dveře do malé útulné místnosti, která na první pohled vypadala jako ložnice.

Vedle nedbale ustlané postele byl široký nízký košík, u kterého spatřili Demitku a Plavíka. Děti se zarazily a překvapeně zůstaly zírat.

„Já myslel, že ti adoptovaní se neto.” zamrkal Sváťa.

„No vidíš,” řekl spokojeně Demit a užíval si, jak mu tohle překvapení krásně vyšlo, „ti naši se, zdá se, to. rozmnožili. Včera se Demitce narodila dvě mláďata. Jako otce si sice podle mého názoru vybrala příliš mladého a neukázněného jedince, ale co může jeden vědět o tom, co tuláci považují za důležité.”

„To je ale fantastické,” zmohl se konečně na slovo i Rafan a posadil se na bobek ke košíku, aby si prohlédl maličké. Demitka po něm prskla a nedovolila mu nahlédnout zblízka.

„Nezlob se na ni, je trošku přecitlivělá,” omlouval ji stařík.

Rafan ucouvl: „Já se přece nezlobím, nemám v úmyslu ji rušit.”

Plavík mu zatím vyšplhal na rameno a nadšeně švitořil.

„Jasně, že máš krásné děti,” odpověděl mu Rafan, „všichni tobě i Demitce moc gratulujeme. Opravdu jsme to nečekali.”

„Díky,” odpověděl nahlas Plavík, „já taky nečekal... tohle. Moc krásné, velice pro radost.”

I ostražitá Demitka se v koši spokojeně rozhlédla po všech, kteří byli existencí jejích dětí tak nadšeni.

„Asi bychom měli jít,” usmál se stařík, „myslím, že vás hledají.”

„No, ti nám to pěkně spočítají,” konstatoval Sváta, „ale o pohled na mláďata tulíků bych nechtěl přijít, ani kdybych měl zůstat po škole sto let.”

Tiše za sebou zavřeli dveře a Demit je vedl zpět do velké místnosti. Jasanov se zoufale omlouval a něco vysvětloval Perunovi, který se mračil. Vtom se Perun ohlédl a uviděl staříka. Všiml si i dětí, které kráčely za ním, a zatvářil se nejistě. Nakonec se otočil k žákům a oznámil jim: „Naši milí malí hosté, nyní máte zcela jedinečnou příležitost osobně se seznámit se ctihodným Demitem, který v současné době zastává funkci Bdělého.”

„Rád vás poznávám,” řekl Demit studentům, „a přivádím vám vaše zbloudilé spolužáky a jednoho zvědavého neposlušného tulíka, který má tenhle drobný zmatek na svědomí. Jinak doufám, že se vám u nás líbilo.”

Podrbal dobromyslně Plavíka, který se krčil na Rafanově rameni, dobře si vědom toho, že byl právě pokárán za nevhodné chování.

„A neztebte se prosím na ně,” položil ruku na profesorovo rameno, „vlastně jsem je trochu zdržel já sám. A těm, co přijdou na exkurzi zítra, vyřídte mé pozdravy. Rádi je tu uvidíme.”

Jasanov si oddechl a bylo vidět, že mu spadl kámen ze srdce, když sám Bdělý potvrdil, že mohou navzdory dnešním zmatkům přivést žáky i zítra. Stejně si to vypijeme, pomyslela si Hanka, když pozorovala špatně skrývanou profesorovu nervozitu.

Měla pravdu. Sotva dorazili zpět před školu a rozloučili se s ochránkyní, byli ostatní žáci propuštěni k odchodu domů, ale je si Jasanov zavolal k sobě.

„Vy tři zřejmě vůbec neposloucháte mé pokyny, jinak byste se nemohli chovat tak ostudně jako dnes. Máte před zkouškami, proto budu mírný. Uděluji každému z vás od zítřka trest úklidových prací, vždy odpoledne dvě hodiny během následujících tří dnů. Berete?“

„Bereme, pane profesore,“ odpověděli sklíčeně. Bylo jim jasné, že mohli dopadnout hůř.

Loudali se k domovu se směsicí pocitů kolísajících od zoufalství z představy zkoušek po nadšení, že jejich tulík a Demitka mají rodinu. Navíc se ukázalo, že jejich přítelem je sám Bdělý. Kdo by to do toho staříka řekl...

Následující dny se svorně rozčilovali nad školním trestem, který jim ubírá čas na učení. Domů chodili unavení a několikrát se jim stalo, že nad knihou usnuli. Hanku sice lákalo strávit ještě jeden víkend ve společnosti Plamínka, ale nakonec zvítězila obava, že neudělá zkoušky. Vyhledávání podzemních zdrojů jí stále dělalo velké potíže. Nerosty ji sice bavily, ale měla problémy s jejich určováním i hledáním. Kéž by uměla prohlížet podzemí jako malá dračice. Kluci zase zápolili s předmětem zachování rovnováhy. Rozčilovali se, že po nich chtějí téměř hodinářskou přesnost, což není v lidských silách. Hance se zdálo, že nikdy v životě nebyla nervóznější.

Drápův úkol

Jeskyně byla tak temná, že Dráp ani svým dračím okem nebyl schopen rozeznat detaily kolem sebe. Přesto si byl vědom přítomnosti Mistra. „Odevzdal jsem váš seznam, pane. Štár vzkazuje, že je schopen obstarat vše do tří týdnů a dodat to za obvyklou cenu.”

Z temného kouta jeskyně mu zastřeně odpověděl hluboký hlas: „Cítím, jak moc ho nemáš rád, něco ti není po chuti? Nebo ti snad něco provedl?”

Zuřivý dráp přimhouřil své oko a mrzelo ho, že nevidí výraz na Mistrově tváři. Trochu zdráhavě odpověděl: „Se svými dvěma poskoky chytá draky a dělá na nich pokusy. Nelíbí se mi to. Také se mi nelíbí, že ho učíte stále nová kouzla. Proč mu za jeho služby neplatíte penězi nebo drahokamy? Určitě by to stačilo.”

„Protože by ho mohlo napadnout, aby mě zabil a bohatství mi sebral. Nemám náladu ani čas na potyčky s hamižnými kouzelníky. Tohle je pro mě mnohem výhodnější. Však i tobě se líbí moje odměny. Nebo snad ne? Sloužíš mi dobře. Při našem příštím setkání tě naučím další užitečné kouzlo. Doufám, že s ním budeš zacházet s větší úctou než s tím minulým. To byl velice hloupý nápad použít tak účinné kouzlo proti děcku a prozradit svým protivníkům, že něco takového umíš. Tímto kouzlem jsi mohl zneškodnit nejmocnějšího z kouzelníků, kdybys ho použil nečekaně a ve vhodnou chvíli. Ovšem teď, když vědí, že ho umíš, těžko prorazíš jejich obranu. Bylo to velice hloupé. Doufám, že ses z toho poučil a něco podobného se nebude opakovat. Stále zvažuji, zda tě přijmu za svého učedníka. Po tom zbytečném incidentu si nejsem jistý, jestli máš patřičné předpoklady.”

„Byla to chyba, Mistře, uznávám. Dám si velký pozor, abych žádnou podobnou už neudělal,” poníženě a se skřípajícími zuby uznal Zuřivý dráp a doufal, že kouzelník nedokáže přechíst jeho mysl, ve které se skrýval bezmocný

vzteky ze zjištění, že dívka nejenže unikla smrti, ale že ji nějakým způsobem i uzdravili. Nepřežil by, kdyby mu Mistr začal předhazovat ještě i tuhle ostudu.

„Dobrá, dám ti šanci,” řekl hlas ve tmě, „mám pro tebe jistý choulostivý úkol. Předpokládám, že se ti svým způsobem bude i zamlouvat.”

„Co mám udělat?”

„Zarazit Šítárovi pokusy na dracích.”

„Zabijí kouzelníka i jeho přísluhovače s velkou chutí, Mistře.”

„Nech mě domluvit, Drápe. Přesně tohle udělat nesmíš. Potřebuji, aby na něj zaútočili draci, kterým krade mladé, aby nevznikl ani stín podezření, že jsme s tím měli něco společného my dva. A druhá podmínka: potřebuji, aby Šítár přežil. Na jeho pomocnících nezáleží, ale on sám je pro mě cenný a ty se pokusíš navodit situaci, aby dospěl k přesvědčení, že jsme ho zachránili. Bude užitečné, když posílíme jeho loajalitu k nám. Potřebuji jeho služby a jeho důvěru. Už chápeš, co po tobě chci?”

Dráp se ošil. Mnohem raději by bojoval přímo, bez těchto, podle jeho názoru, zbytečných intrik. Ale proti moci Mistra, který ho před časem vyvedl z chodeb smrti za pohřebištěm předků zpět do života, byl jen bezzubým mládětem. Velice toužil stát se jeho učedníkem. Oceňoval, že ho mág neodkopl kvůli chybějícímu oku, jak to učinili jeho soukmenovci. Rád by se zavděčil téhle mocné bytosti, která mu projevovala důvěru. Za své služby mohl postupně získat kouzla a moc, po které toužil víc než dřív. Už teď ovládal díky získaným vědomostem magické prostředky, které mu umožnily nejen nepozorovaně špehovat živé tvory, ale ubránit se jak drakům, tak lidem. Všechna kouzla, která ho mág naučil, se ukazovala jako velmi potřebná a užitečná. Rozhodl se získat další.

„Ano. Myslím, že je mi to jasné. Jen nechápu, že ho černí draci ještě nedostali, jsou přece velmi blízko.”

„Šítár je mistr v ukryvání stop. I proto je pro mě tak cenný. Očekávám, že mě nezklameš a zařídíš, co je třeba. Vyprovokuj draky k větší aktivitě, nebo jim dej nenápadnou stopu, je nejvyšší čas, aby Šítára trochu klepli přes prsty.”

„Ano,” rozjasnilo se Drápovo jediné oko, „myslím, že vím, jak to udělám. Šítár si stěžoval, že mu kromě jednoho černého mláděte uhynul i zelený drak. Prý bude potřebovat nového pokusného draka, pokud možno trochu většího a nejlépe černého. Poradím mu, kde a jak jednoho takového chytit. To by měla být poslední kapka do poháru zuřivosti černých draků. Buď ho najdou sami, nebo je nepatrně postrčím.”

„To zní slibně. Ale buď opatrný. Budu čekat na tvé zprávy o úspěchu. Jiné bych slyšel opravdu nerad.”

Dráp uctivě vycouval z jeskyně a začal spřádat plány, jak co nejlépe zařídit, aby všechno vyšlo podle představy Mistra. Jestliže bude jeho akce úspěšná, možná ho kouzelník opravdu přijme jako svého učedníka. A až získá větší magickou zkušenost a dovednost, budou se před ním všichni černí draci uctivě plazit a přemlouvat ho, aby se stal jejich uznaným starším, možná by to jednou mohl dotáhnout na Pána pokladů. Zuřivý dráp se při téhle představě blaženě zasn timer.

Čas zkoušek

To je strašné, mám pocit, že jsem úplně všechno zapoměla,” vzdychla Hanka ráno před prvním zkušebním dnem. Letošní vyučování už pro ně skončilo a žáci před sebou měli tři dny věnované zkouškám a třídnickým hodinám, které se budou týkat závěrečného slavnostního představení. Mají-li postoupit do čtvrtého ročníku, musí uspět alespoň u dvou zkoušek z předmětů, které si během roku zvolili. Co v září vypadalo jednoduše, se teď ukázalo jako zatraceně těžké. Co když to nezvládnou? Budou jejich znalosti stačit? Hančina tréma se toho rána znásobila provinilým pocitem, že nevěnovala učení dost času.

„Koukej sníst aspoň sušenku,” nařídil jí Sváťa, když viděl, že si jen lokla čaje, „nebo se ti udělá špatně a budeš nám zítra při první pomoci sloužit jako figurant.”

„Zatracené zachovávaní rovnováhy,” rozčiloval se Rafan, „budeš mi, Sváťo, napovídat?”

„Blázníš? Sám bych potřeboval výpomoc.”

Hanka poslušně žužlala sušenku a přesvědčovala se, že přesně tohle přece chtěla. Má zpět nejen svoji magii, ale i školu se vším, co k tomu patří.

Zkouška z vyhledávání podzemních zdrojů se konala na louce jednorozců. Měla dvě části. Nejdřív procházeli kolem lavic s očíslovanými nerosty a snažili se je určit. Proč jen jsem se víc neučila, vyčítala si Hanka u každého třetího kamene. Asi polovinou odpovědí si byla jistá, ale ostatní? Druhá část zkoušky začala tím, že jim rozdali seznam deseti podzemních zdrojů a deset praporků.

„Až naleznete zdroj ze seznamu, zabodnete do země praporek se svým jménem a příslušnou barvou. Každý z vás má jiný seznam, takže se nesnažte napodobovat spolužáky. Pod loukou je více míst se stejnými zdroji, proto důvěřujte především svým smyslům a své magii.”

Diana Rena se rozhlédla po žácích.

„Máte čas do oběda. Až skončíte, můžete se jít najíst a já zatím s kolegy zhodnotím vaše výsledky. Po obědě se sejdem a dozvíte se, jak jste uspěli nebo neuspěli.”

Hanka začala pátrat po první položce ze seznamu, což byla voda. Poněkud poklesla na duchu, když zahlédla Andělu, která už svírala jen polovinu praporků. Bylo to deprimující. Marně vzpomínala, jak to dělala Silasienta. Bez dračích očí její způsob hledání nefungoval. Nakonec se přestala zajímat o své okolí a soustředila se na úkol. Když těsně před obědem zabodla poslední praporek, zůstal v ní nepříjemný pocit, že tohle musí skončit neúspěchem.

Sváťa i Rafan už seděli v jídelně u stolku a obědvali. Přidala se k nim, ale hlad neměla. Pokusila se do sebe dostat alespoň několik soust zeleniny s bramborem.

„Tak co? Jak to šlo?” zašklebil se na ni Rafan.

„Ani se nepetej. Co měla Anděla hotové za deset minut, mně trvalo skoro dvě hodiny. Tahle zkouška bude nejspíš totální propadák.”

„Nezoufej. U nás to nebylo o moc lepší. Akorát tady Svatoušek zvládl všechno, co po nás chtěli,” vzdychl kamarád a sáhl po moučníku. Hanka svůj dezert podstrčila na táč Svátovi, kterého ani nenapadlo protestovat.

Po obědě se Hanka vydala k louce jednorožců se smíšenými pocity. Pomalu přicházeli i ostatní a posadili se do trávy před stolky učitelů. Ti se ještě tiše domlouvali nad některými testy.

Ve chvíli, kdy dorazil poslední opozdilec, Diana Rena přešla se svými listinami těsně k sedícím žákům.

Začala podle abecedy a každému přečetla, na kolik procent uspěl v jednotlivých částech zkoušky. Kdo získal alespoň jedenapadesát procent v průměru, ve zkoušce uspěl. Se sedmdesáti procenty a výš uspěl výborně, a pokud se někdo dostal nad devadesát procent, získal rovnou osvědčení pro práci v oboru bez nutnosti mít pětiletou praxi.

Profesorka pokračovala. Zatím nikdo nepropadl. Většina hodnocení se pohybovala kolem sedmdesáti procent a ti, co uspěli, se šťastně usmívali na rozdíl od dosud čekajících na hodnocení. Když došlo na Andělu Pohromakovou, profesorka jí pogratalovala za mimořádný výkon ohodnocený na devadesát sedm procent. Všichni začali tleskat a Anděla v rozpacích celá zrudla. Konečně se Hanka dočkala i svého jména. Budu první, kdo propadne, pomyslela si, když viděla, jak Diana Rena soucitně pokývala hlavou.

„No, Hanko, musím říct, že to žádná velká sláva nebyla. V testu jsi získala necelých pětáctyřicet procent. Tvůj další výkon byl naštěstí o něco lepší, takže v celkovém součtu máš přesně padesát jedna procent. Uspěla jsi na samé hranici možností. Byl to nejhorší dnešní výkon. No aspoň žes nepropadla.”

Hance se tělem rozlila úleva. Prošla. Sice s odřenýma ušima, ale prošla. Další slova zástupkyně už neposlouchala. Těšila se na kamarády. Oni určitě dopadnou mnohem lépe. Ale oslava musí počkat, ještě je nutné se poprat s druhou zkouškou. Hanka doufala, že u profesora Smítka dosáhne vyššího ohodnocení.

Kluci na ni čekali na břehu řeky. Oba byli ve výborné náladě, bylo jasné, že prošli. Sváťa dokonce obstál na pětáosmdesát procent, což byl nejlepší výkon v jejich skupině. Cestou domů navštívili Zachariáše, aby se pochlubili.

Druhý den je čekalo další náročné dopoledne. Sváťa se začínal chytat za hlavu, když se Hanka celou cestu do školy vyptávala na nejrůznější drobnosti.

Zkoušky ze základů léčitelství a první pomoci se konaly v prostorách zahrady, kam byl toho dne ostatním vstup zakázán.

Studenti předstoupili před zkušební komisi, každý dostal malý kámen a seznam. Do kamene měli vložit svou léčivou

sílu a seznam obsahoval popis pěti zranění. Měli si na zahradě najít vše, co jim umožní poskytnout co nejlepší ošetření postižených.

Hanka se uklidila se svým kamínkem stranou, aby si v klidu prostudovala zadání. Vtom ji zasáhl důvěrně známý pocit a okamžitě věděla, že je zle. Upíří cuc! Ohlédla se. René se na ni zlomyslně zašklebil, otočil se a odkráčel na druhou stranu. Já jsem ale husa, spílala si Hanka v duchu, proč jsem se nepojistila? Taková hloupá chyba. Patrik Pohromak jí přátelsky na dálku zamával a v Hance se zvedla vlna vzteku. Do kamínku se jí žádnou léčivou energii uložit nepodaří, s tím už nic nenadělá, ale mohla splnit aspoň část zkoušky. Začala zmateně hledat byliny a pomůcky, které by prospěly zraněným. Do fronty k profesorovi se zařadila mezi posledními. Sváťa byl dávno hotový a kývl na ni, že se sejdou v jídelně.

Když profesor převzal její léčivý kamínek, povytáhl obočí a naklonil nespokojeně hlavu. Hanka začala v rozpacích koktat a jen taktak, že se nesebrala a neutekla. Cítila, jak je její popis léčby slabý a nepřesný, ale nedokázala potlačit nervozitu, která přerůstala v paniku.

Sotva odstoupila od stolku, uvědomila si, že popletla i dvě byliny, ale na nápravu bylo pozdě. Prostě totální debakl!

Do jídelny dorazila sklíčená. Na jídlo vůbec neměla chuť, vzala si jen pudink a čaj.

„Co to je?“ podíval se Sváťa znechuceně na její táč.

„Nemám hlad.“

„Co se stalo? V léčení jsi docela dobrá.“

„Upíří cuc. Nečekala jsem to, nedávala jsem pozor,“ vzdychla nešťastně, „úplně mě to rozhodilo.“

„Cože?“ zamračil se Rafan.

„A já si toho ani nevšiml,“ zarazil se Sváťa, „to je teda hnusnej podraz!“

„Zvedá se mi žaludek,” podívala se Hanka na pudink a vstala, „půjdu na svůj ortel počkat do zahrady. Omluvte mě.”

Kluci sledovali nevěřičně její záda. „Co když ji opravdu nechají propadnout?” zeptal se Rafan.

„Jestli je to tak, jak říká, nad padesát procent se nedostane,” zadumal se Sváťa.

„Ale to není spravedlivé, aby takhle dopadla,” zavrčel zachmuřeně Rafan.

„Škoda že tu není Ferinová,” zalitoval Sváťa, „s tou bychom se mohli poradit.”

„U krizového vyjednávání máme Dianu Renu. Až skončíme, zkusím se poradit s ní.”

„Myslíš, že to k něčemu bude?”

„To nevím, ale přece nenecháme Hanku ve štychu.”

Při vyhlásování výsledků zkoušek ze základů léčitelství a první pomoci to dopadlo přesně podle očekávání.

„Je mi líto, slečno Vronová, ale v první části zkoušky jste nezískala vůbec nic a ani v druhé části jste nepatřila mezi nejúspěšnější. Se třiceti procenty vám opravdu nemohu sdělit nic jiného, než že jste neuspěla.”

Hanka zatnula zuby a snažila se nedívat na bratry Pohromakovy, kteří se škodolibě šklebili a ukazovali si na ni prstem.

„Můžete si zažádat o nový termín zkoušky po prázdninách. Pokud budete úspěšná, postoupíte do dalšího ročníku.”

Hanka kývla a sklopila oči. Takhle hloupě to zvorat!

Sváťovo hodnocení bylo přesně opačné. Profesor Smítko se na něj usmál a přidělil mu třiadevadesát bodů a atestaci ze základů léčitelství a první pomoci. Hanka se nepřítomně přidala k potlesku pro úspěšného kamaráda.

Když bylo po všem, nechala se odvést na břeh řeky, kde smutně pozorovala tekoucí vodu. Na Rafana čekali dlouho. Dokonce i Hanka už se divila, kde vězí.

Nakonec dorazil skoro poklusem a vyhrkl udýchaně: „Už jsem se bál, že mi utečete.”

„Co se děje?” zpozorněla Hanka.

„Pojďte se mnou,” řekl Rafan a vlekl je ke školní budově.

Diana Rena na ně čekala ve dveřích své kanceláře a pozvala je dál.

„Nemám mnoho času,” řekla, když se posadili, „proto půjdeme rovnou k věci. Tvůj bratr, Hanko, tvrdí, že dnes tě někdo poškodil, proto jsi zkoušku neudělala. Je to pravda?”

„Ano, paní profesorko.”

„I když vám uvěřím, regule školy neumožňují opakovat zkoušku dřív než měsíc po posledním pokusu. Tvůj bratr mi ale navrhl možnost, kterou lze akceptovat. Zítra je poslední zkouškový termín pro ty, kdo si zvolili tři specializace nebo se zatím z nějakého důvodu nevešli do počtu zúčastněných. Rafael vyjádřil názor, že by ses mohla přihlásit na zkoušku z přemísťování. Prý máš dost dobrou šanci to zvládnout, i když jsi na hodiny nedocházela.”

„Já...” Hanka zalapala po dechu, „jak bych to mohla zvládnout, když jsem se neučila?”

„Určitě to zvládne, paní profesorko,” důrazně prohlásil Rafan.

„Vždyť ani nevím, co po mně budou chtít,” otočila se na něj rozčileně Hanka.

„Jako všechny zkoušky má i tahle dvě části,” začala vysvětlovat Diana Rena. „V první musí žáci vytvořit základ brány v určeném drátěném kruhu. Začíná se u nejmenších kruhů a žák pokračuje ke stále větším a větším, dokud na ně stačí. Ve druhém kole musí zkoušený přenést postupně pět předmětů ze stolu na stůl. Začíná se u jednoduché krychle a jako poslední bývá něco náročného a složitějšího. To je vše. Myslíš, že bys to svedla?”

„To přece zvládneš,” strčil do ní Sváťa.

„Já nevím.”

„Nebud' srab,“ zamračil se na svou nerozhodnou kamarádku Rafan.

„To se ti snadno řekne,“ protestovala.

„A kdo mě do podobné situace hodil vloni, a ani mi o tom neřekl? To už si nepamatuješ?“

Hanka pohlédla do rozzlobených očí svého kamaráda a mírně se pousmála.

„Tak dobře, já tvoje rady беру. Zkusím to.“

„Jo, nandáš jim to,“ zaradoval se Sváťa.

„Má to být závazná přihláška, slečno Vronová?“ zeptala se Diana Rena s pobavenými ohníčky v očích.

„Zapište mě tam, paní profesorko, přijdu,“ přikývla odhodlaně dívka.

„Beru na vědomí. Teď si pospěšte domů, ať si Hanka před zkouškou pořádně odpočine,“ usmála se profesorka na rozloučenou.

„Já tě jednou zabiju,“ zašklebila se venku Hanka na Rafana.

„Jestli tu zkoušku neuděláš, tak si mě nežádej,“ oplatil jí stejnou mincí.

Ráno se cítila naprosto fit. Ztracená magie se obnovila a po včerejší skleslosti už nebylo ani stopy. Najednou byla odhodlaná poprat se se svým osudem.

„Uvědomuješ si, že Pohromakovy možná potkáš i u téhle zkoušky?“ zeptal se jí ráno Rafan.

„Neboj se. Jestli se tam objeví, budu na ně připravená.“

„Nemyslím, že tam budou,“ zavrtěl hlavou Sváťa, „měli možnost absolvovat zkoušku hned první den.“

„Uvidíme,“ řekla rozhodně Hanka a spolkla zbytek třetí sušenky.

Zatímco kluci zamířili do třídy, ona se odhodlaně vypravila do místnosti, která byla označená jako testovací prostor pro přemísťování. Když tam dorazila, s úlevou zaznamenala, že Pohromakovi nejsou mezi přihlášenými. Mohla tedy všechny své síly vložit do zkoušky.

„Zdá se, že touha po tomto předmětu tě ještě neopustila,” zavrtěl nevěřičně hlavou profesor Jasanov, když ji zapisoval.

„Trochu jsem doma trénovala,” pokrčila omluvně rameny.

„Dobrá. Proč ne, zkusit si to můžeš. Připrav se, půjdeš jako třetí.”

Hanka sledovala, jak první zkoušený postupně aktivuje prostor v drátěných kruzích. Zvládl čtyři a profesor se pochvalně usmál a poslal ho ke stolům na druhém stanovišti. Dalšímu spolužákovi se podařilo uspět jen třikrát.

Hanka přistoupila ke kruhu s mírným rozechvěním. První dva pro ni neznamenal žádný problém. Na třetí se musela trochu soustředit a čtvrtý se dal označit jako náročný. Když přistoupila k pátému, trvalo jí skoro dvě minuty, než ho zvládla. Šestý už měl výšku postavy. Zkusila to, ale hned bylo jasné, že je nad její síly. Pokrčila rameny a podívala se po šokovaném profesorovi.

„To je., to je., dost dobré, až neuvěřitelně dobré,” pohlédl překvapeně na dívku.

S úsměvem postoupila ke stolům. Po chvílce jí dali znamení, aby přistoupila. Stoly mezi sebou měly dvoumetrovou mezeru, Hanka však věděla, že nezáleží na vzdálenosti, ale hlavně na pečlivosti a přesnosti. Posadila se na vyhrazenou židli a soustředila se na kostku. Když připravila cestu, přenesla ji na druhý stůl.

„Výborně,” řekl někdo a položil na stůl psací brk.

Hanka to chtěla mít co nejrychleji za sebou a přenos uspěchala. Psací brk se na druhém stole objevil bez seříznuté špičky.

„Do háje,” zlobila se Hanka sama na sebe.

Třetí byla zapálená svíčka ve svícnu. Dívka odsunula všechny své pocity pryč a plně se soustředila. Potom provedla bezchybný přenos. Pochvalu za svůj výkon sice zaslechla, ale nevěnovala jí pozornost.

Čtvrtým předmětem byla květina. No nazdar, pomyslela si, musím si dát pozor. Velice jemně ošetřila rostlinu, než ji protáhla bránou. Oddechla si, že jí přenosem neublížila. S úsměvem se rozhlédla.

Na závěr na stůl položili složitě tepaný šperk zdobený drahými kameny. A to má být složitější než květina? Hanka se zamyslela. V tom musí být ještě něco jiného. Přece nemůže být těžší přenést neživý šperk než přenést živou rostlinu... Leda že by... Dívka zkontrolovala šperk magickým zrakem a byla doma. Dva z kamenů na šperku byly magické. V jednom se ukrývala léčivá síla, druhý sloužil k ochraně před jedy. Tohle ji Vron neučil, bude muset improvizovat. Použila na ochranu šperku stejnou klouzavou vrstvu, jakou užívali při vyvolání magického mostu. Pak uskutečnila přenos.

„To bylo skvělé,” pochwálil ji muž u stolu a pokynul Hance, že může odejít. Posadila se na lavici vedle prvních dvou vyzkoušených. Trvalo přibližně dvě hodiny, než všichni přítomní prošli oběma procedurami. Profesor Jasanov doplnil záznamy a zkonzultoval své výsledky s ostatními přísedícími. Když souhlasně přikývli, Jasanov se otočil k žákům.

„Nyní vám přečtu hodnocení. Nejlépe zkoušku zvládla Hana Vronová, která dosáhla až neuvěřitelných osmdesáti devíti procent. Gratuluji.”

Hanka ani nemohla uvěřit, že tentokrát potlesk patří jí. Vznášela se na obláčku svého soukromého štěstí. Zvládla dvě zkoušky a už nic nebrání jejímu postupu do dalšího ročníku. Dokázala to. Fakticky to dokázala!

Po rozchodu spěchala do své třídy. Ani nemusela klukům nic říkat, hned jak ji zahlédli, rozzářily se jim tváře úsměvem. Posadila se a Diana Rena, která vedla třídnickou hodinu, se rovněž zatvářila spokojeně a pobaveně. Dokonce se ani nesnažila Hanku napomínat za nepozornost, když žáky

poučovala o používání magických efektů v průběhu slavnostního představení.

V jídelně bylo tentokrát veselo. Zkoušky měli z krku a čekaly na ně čtyři dny volna a měsíc zábavy při přípravě závěrečného představení. Už se docela těšili. Draci sice nejspíš nepřijdou ani letos, ale i tak to bude zajímavé.

„Miluju jednorozce,” vesele halekala Hanka, „jsem šťastná, že tu dnes mohu být s vámi. Cítím se tak báječně, že se to ani nedá vypovědět.”

„Včera to tak nevypadalo,” dobíral si ji Rafan.

„Jsem ráda, že jsi mě do té zkoušky uvrtal.”

„Půjčka za oplátku,” zašklebil se kamarád a drcnul do Sváti, „že jo?”

„Podívej, co děláš,” ohradil se oslovený a začal si seškrabovat z obličeje šlehačku, kterou mu Rafanovo gesto katapultovalo ze lžičky přímo do tváře.

„Ukaž,” nahnul se Rafan, aby ho viděl zepředu, „no, sluší ti to.”

„Já tě,” rozmáchl se Sváta lžičkou, ale kamarád jeho ruku zručně odrazil a šlehačka tentokrát přistála Hance do klína. Tulík nadšeně vypísl a začal pobíhat po stole.

„Zbláznili jste se, vy dva?” čistila si Hanka ubrouskem flek, ale o dobrou náladu nepřišla. Nakonec se za Svátu pomstil sám Plavík, když přenesl na tlapkách šlehačku rovnou na Rafanovu košili.

„Pěkně děkuju,” chytil postižený malého viníka do ruky a vymáchal mu tlapky v hrnku s čajem. Tulík prskal a uraženě se usadil na Hančině rameni.

„Uvědomujete si, že před sebou máme měsíc zábavy a potom dva měsíce prázdnin? To je nádherná vyhlídka. Budeme odpočívát, prohánět prkna...” zasnila se Hanka.

„Odpočívát?” podíval se na ni nedůvěřivě Sváta. „Jak znám pana Mojeranu, navštíví nás hned první prázdninový den a bude po odpočinku.”

Sváťa měl dobrý odhad. Spletl se jen v jedné věci. Pan Mojerana je navštívil už ten den večer.

Odchyt norousů

Zachariáš jim na odpoledne připravil slavnostní dort a přišel jim blahopřát k úspěšnému zakončení školního roku. K němu se připojil i Vron a těsně před večeří se objevil také pan Mojerana. „Původně jsem vás nechtěl v těchto dnech rušit,” řekl, když se s nimi přivítal, „ale v rezervaci mají problém. Populace norousů, která žije výhradně pod zemí, začíná být na vyhynutí. Z neznámých důvodů se poslední dobou začali norousové pohybovat po povrchu. Jenže nejsou dost rychlí a navíc na světle moc dobře nevidí, takže je hojně požírají dravci. Máme obavu, že o norouse úplně přijdeme. Druidové rozhodli, že je třeba tyto tvory pochytat a umístit v útulku, aby se zjistilo, jestli je nepostihla nějaká epidemie.”

„No jo, Sidi už je ve svém stavu asi moc honit nemůže,” zasmála se Hanka, když si představila, jak léčitelka s břískem pobíhá po lese.

„Máš pravdu. Strážci se rozhodli uspořádat pozitří velký záťah na norouse a pochytat jich co nejvíc. Přivítají každou pomocnou ruku. I ze základny dorazí několik pomocníků. Proto jsem se přišel zeptat i vás, jestli náhodou nemáte čas a zájem.”

„To zní docela dobře,” otočil se Rafan na Hanku, „co ty na to?”

„Já jsem pro. Neznám lepší program než chytat norouse. Doufám, že nekoušou.”

„Pokud jsem dobře informován, tak ne. Prý jenom hlasitě piští a trochu připomínají krtky.”

„Jak je budeme chytat?”

„Jedná se o prostor v rezervaci, takže ručně do sítě bez použití magie.”

Sváťa se otočil na Vrona: „Táta u toho bude taky?”

„Samozřejmě,” přikývl kouzelný džin, „postupně přebírá za Sidi její práci. Až bude mít léčitelka mimino, bude muset

zastat všechno sám. Myslím ale, že se mu práce v útulku docela zamlouvá.”

„Jak se tam dopravíme?” zeptal se Rafan.

„Zítرا večer беру do útulku Toma a Sama. Uvítám, když se k nám připojíte,” nabídl pan Mojerana.

„Prima, už se těšíme,” usmál se Rafan, „doufám, že vy na oplátku přijmete naše pozvání na slavnostní představení školy, které budeme letos připravovat vlastními silami.”

„Pokud mi do toho nepřijde něco nečekaného, velice rád,” přikývl Mojerana.

„Jsem vážně zvědavý, co předvedete,” zašklebil se Zachariáš.

„Zatím nevíme, ale určitě to bude stát za účast.”

„To si piš, že já chybět nebudu,” zamrkal trpaslík spiklenecky a popotáhl z fajfky.

Druhý den večer dorazili do útulku. Přišla je uvítat Sidi s pěkně kulatým bříškem a Silasienta s Plamínkem. Hanka radostně podržala malého dračího chráněnce. Ani Rafanův tulík si nenechal ujít setkání s dráčkem. Možná i on si uvědomoval, jak se krátí čas pobytu malých draků ve zdejší končině. Hanku při pohledu na jejich dovádění napadlo, jak asi vyrostli Plavíkovi potomci. Ráda by je viděla, ale teď, když věděla, že Demit je jeden z Bdělých, uvědomovala si, že nebude snadné ho navštívit.

„Bude se mi po Plamínkovi stýskat,” řekla tiše Silasientě, „škoda že žijete tak daleko.”

„Osud, který vás dva svedl dohromady, vám daroval mimořádnou příležitost navázat přátelství, jaké by v běžných podmínkách nemělo šanci vzniknout. Ber to jako obohacení svého a Plamínkova života.”

„Hm.”

„Takže se nebudeš zlobit, když u vás bude chtít přespat.”

„Vlastně jsem s tím počítala,” zasmála se Hanka.

Ráno dopadlo jako vždy, když Plavík s Plamínkem spali v jedné místnosti. Sotva otevřeli oči, začali se honit bez

ohledu na to, že dupou po hlavách spících dětí. Ačkoliv na to byli Hanka i Rafan psychicky připraveni, stejně se neubránili rozhořčenému protestu proti brutálnímu probuzení.

„Já se taky moc nevyspal,” vtrhl do jejich pokoje Sváťa, aniž je politoval. Venku byl krásný slunečný den, skoro jako na objednávku.

Po snídani se Sidi a Dundar pustili do organizování akce. Každému ukázali na mapě místo, kde je jeho loviště. Další dva lidé budou obcházet stanoviště a přenášet odchycené norousy ke shromaždišti, kde se jich ujme Silasienta. Odtud je malá dračice může urychleně přemísťovat do útulku. Vyjasnili si podrobnosti a vyfasovali svačinu, poté otevřel Vron bránu ke shromaždišti, což bylo poslední místo, kde se dala magie použít bez rizika, že ji naruší anomálie Magického lesa. Zbytek museli dojít pěšky.

Sváťa, Rafan, Hanka a Plamínek dorazili na místo, které jim vytyčila Sidi. Stromy tu rostly řídce, ale nízký porost a skalnaté okolí nahrávalo norousům. Rozhodli se použít Sváťu a Plamínka jako nadháněče, zatímco Rafan s Hankou číhali v úkrytu na vyplašené norouse. Při prvním pokusu ulovili tři, což považovali za slibný začátek.

Při druhém zátahu ale Hanka strnula a pod nohama jí vzápětí proklouzli hned dva norousové.

„Sakra, ženská, kam koukáš,” rozčilil se na ni Rafan, když to viděl.

V Hančině mysli pulzoval zmatený strach hraničící s panikou. Přicházel od Plama. Aby se mohla lépe soustředit, zavřela oči.

„Co se děje?” zeptala se ho opatrně.

„Už zase utekl, já z něj brzo přijdu o rozum.”

„Hurikán?”

„Kdyby aspoň nechal vzkaz, jenže on považuje za mimořádně humorné, když zdrhne a nikomu nic neřekne. Navíc se vždycky snaží schovat a ohromně se baví tím, že

ho musím hledat. Nehodlá prostě respektovat, že se o něj bojíme.”

„Určitě ho brzo najdeš, nedělej si starosti.”

„Už ho hledám, drž mi palce. Kdyby o tomhle věděla Jitřenka, zblázní se.”

Hanka otevřela oči a setkala se s pohledem kamarádů, kteří stáli kolem ní.

„Nehodláš doufám celé dopoledne prokecat s Plamem,” přimhouřil oči Rafan.

„Má problémy s Hurikánem,” začala vysvětlovat.

„To není nic nového,” ušklíbl se Rafan, „teď by ale bylo lepší věnovat se norousům. Kdybys dávala pozor, nemuseli nám ti dva utéct. Možná je něco sežere a ty je budeš mít na svědomí.”

„Hele, Rafe, přestaň mi vyčítat dvě minuty a dejme se do práce.”

„Dobře, ale tentokrát děláš nadháněče, ano?”

Hanka se zašklebila, ale poslechla. Obloukem vyrazila s Plamínkem do lesa. Tam se otočili a s rámusem se krok za krokem blížili k číhajícím kamarádům. Když byli v nejlepším, opět v její mysli vybuchl gejzír strachu. V záplavě emocí se skoro ocitla v mysli svého dračího přítele.

„Stůj, nechod tam, slyšíš mě? Hurikáne! Stůj!” slyšela Plama, jak se všemi prostředky snaží zarazit svého svěřence. Hanka jemně vstoupila do drakova komunikačního krystalu, aby i viděla, oč jde. Dračíma očima zahlédla, jak Hurikán uhání podél potoka k místu, kde nehybně sedí malý zelený drak. Plam letěl za ním, jak nejrychleji dokázal.

„Stůj, vypadá to jako past, stůj! Copak mě aspoň jednou nemůžeš poslechnout?” ječel Plam na Hurikána, ale ten pokračoval v cestě, jako by neslyšel.

Plam ho měl téměř na dosah, když jeho zlobivý chránělec přistál a natáhl se k malému podivnému drakovi.

V příštím okamžiku se v magickém víru zachvěl vzduch a Hurikán zmizel.

„Hurikáne!“ zařval zoufale Plam a skluzem se dostal na stejné místo. V té chvíli se Hance zamžila mysl a kontakt s jejím dračím přítelem zmizel. Zapátrala po jeho krystalu, ale cítila jen neznámé divoké jiskření. Mráz jí přejel po zádech. Přece ho tak rychle nemohli zabít. Přece by věděla, kdyby zemřel...

Ucítila, jak ji někdo vzal za ramena a zatřepal s ní. Otevřela oči a uviděla Sváťu.

„Tedy mezi námi, Raf má pravdu, dneska je s tebou těžká spolupráce,” řekl zpola vyčítavě, zpola tázavě a čekal, co se od ní dozví.

„Stalo se asi něco zlého. Hurikán zmizel v podezřelé bráně a Plam možná také. Pokud ho nezabili.”

„Cože?”

„Viděla jsem to Plamovýma očima... ale teď je najednou pryč. Nemohu navázat kontakt,” podívala se na kamaráda zoufale. To už k nim přistoupil i Rafan a zamračil se.

„Uklidni se a zkus ještě jednou navázat spojení.”

Dívka ho poslechla, ale opět neuspěla.

„Zkus kontaktovat jeho matku,” nařídil.

„Nebyl by Vron lepší?” namítla Hanka.

„Nebyl. Už jim neslouží. Takže mě poslechni a pokus se kontaktovat Karmaneudunu.”

S velkou obavou a trémou si vybavila podobu Plamovy matky a nařídila svým smyslům, aby ji zformovaly do krystalu.

Okamžik, kdy dračice zareagovala, byl jako rána kladivem.

„Zavolej později, teď nemám čas,” odbyla ji Plamova matka.

„Ne!” skoro vykřikla Hanka.

„Tak co je?” zavrčela značně nevrle.

„U potoka, kam Hurikán utekl, se něco stalo. Prošel bránou, aspoň myslím, že to byla brána, a Plam se pravděpodobně vrhl za ním. Něco se muselo stát, nedokážu ho kontaktovat, bojím se o něj. Taky tam u potoka byl malý zelený drak, asi to byla past.”

Hanka vycítila, jak pozornost dračice při každém jejím slovu vzrůstá.

„Dokážeš mi zprostředkovat obraz místa, které jsi viděla?” zeptala se téměř vlídně.

Zkusila si vybavit podrobnosti, které před chvílí zahlédla.

„Ano, vím, kde to je. Až něco zjistím, ozvu se ti,” řekla Karmaneuduna a přerušila spojení.

„Tak co?” zeptal se Rafan, když se vytratil její soustředěný výraz.

Uvědomila si, že na ni vedle kluků tázavě hledí i Plamínek a tulík.

„Nevím,” pokrčila neradostně rameny, „řekla jsem jí, co se stalo. Slíbila, že se ozve.”

„Teď na to nemysli,” vzal ji ochrannitelsky kolem ramen Rafan, „máme práci. Než pochytáme norouse, třeba se to vyřeší.”

Dívka přikývla a pustila se s kluky zase do odchyty zmatených tvorečků. Norousové tu opravdu pobíhali po povrchu a vůbec nejevili snahu schovat se do nor, což bylo krajně neobvyklé. Dokonce při odchyty ani moc nepískali. Zdálo se, že jsou nejen dezorientovaní, ale i vyčerpaní. Pak dorazil strážce, který převzal plnou klec a nechal jim jinou, prázdnou. Děti usoudily, že si zaslouží svačinu. Hanka schroustala jablko a chleba podstrčila věčně hladovému Sváťovi. Dračice se stále neozývala.

Po svačině se přesunuli až skoro ke skálám. Byl to dobrý nápad. Lov byl nečekaně úspěšný, až měli strach, jestli jim bude klec stačit. Pak kluci narazili na něco zajímavého. Mezi skálami vedla pěšina, která se změnila v nenápadné pohodlné schodiště.

„To je divné,” mnul si bradu Rafan, „kdyby tu měli nějaké útočiště strážci, určitě by nás na to upozornili.”

„Třeba jsme našli brloh kouzelníka,” zasvítily oči Svátovi.

„Myslíš?” prohlížel si schodiště zamyšleně a zvědavě Rafan.

„A co se jít aspoň kousek podívat?” navrhla Hanka.

Zvolna stoupali vzhůru a ostražitě se rozhlíželi. Hanka se pokusila o magické vidění. Okolní les světélkoval magickými záblesky mnohem víc než schodiště. Vystoupali až k odpočívadlu. Tady cesta skončila. Byl tu jen větší rovný čtvercový prostor, obklopený skálami. Žádné dveře ani žádná skulina. Naprosto nechápali, kudy se vydat dál. Začali hledat ve skále tajný vchod, ale ať pátrali jak pátrali, nikde nic. Plamínek s tulíkem už se začali nudit a rozhodli se raději honit po schodišti. Kluci se však odmítali vzdát a podrobně zkoumali skalní stěnu. Přece tady schodiště nebylo pro nic za nic.

Najednou pod Svátovou dlaní povolil jeden z kamenů, na který zatlačil. V příštím okamžiku ucítili vlnění brány a nestihli proti tomu udělat ani to nejmenší. Byli přeneseni pryč ze skalní plošiny. Poblíž zůstal jen Plamínek s Plavíkem, kteří nestáli na plošině s nimi, ale o něco níž na schodišti. Tulík vyděšeně vypískl a vrhl se na odpočívadlo. Z toho už ale zase bylo jen nehybné zaprášené místo uprostřed skal. Nešťastně zanaříkal. Plamínek přistoupil k němu a vzal ho do tlapek. Pak se přemístil přímo do útulku. Nikdo mu neřekl, že by mohl mít potíže s anomáliemi Magického lesa, takže se nebál. Naštěstí žádné potíže neměl.

Když je uviděla Silasienta, vyděsila se. Hned se s nimi přemístila k Sidi. Ta zvedla hlavu od práce, zpozorněl i Dundar, který jí s prohlídkou příchozích norousů pomáhal. Tulík vyběhl Sidi na rameno a začal švitořit. To, co bylo jindy nesrozumitelné, najednou lékařka vnímala naprosto přesně. Plavík k ní vysílal obrazy toho, co zažili. Začala Dundarovi

překládat vše, co jí tulík vylíčil. Léčitel strčil norouse, kterého právě držel, zpět do klece a postavil se.

„Vrone?“ rozhlédl se kolem sebe.

„Tady jsem,“ objevil se kouzelný džin za jeho zády.

„Buď tak hodný a podívej se po Svátovi,“ řekl Dundar naoko klidně a snažil se zamaskovat rozrušení.

„Jak si přeješ, Dundare,“ přikývl Vron, poodstoupil a zamyslel se. Chvilí se nehýbal. Pak se překvapeně podíval po léčiteli.

„Je mimo dosah.“

„Co to znamená?“ zamračil se Dundar. „Je mrtvý, v bezvědomí nebo magicky zastíněný,“ upřesnil Vron.

„Sakra! Asi budeme potřebovat pomoc,“ podíval se Dundar na Sidi.

„Zařídím to,“ přikývla rozčileně a pospíchala k budově tak rychle, jak jen jí břicho dovolovalo.

Sáhla do svých věcí po komunikační krabičce, kterou jí věnoval Nik.

„Niku, bráško, s-o-s, potřebuju pomoc,“ zuřivě ťukala do tlačítka.

V krabičce zachrastilo a ozval se pobavený hlas: „Copak? Už se mrně hlásí na svět?“

Sidi ho nejdřív poslala ke všem čertům a hned nato vylíčila, co se děje.

„Do háje! Já ale teď nemůžu. Pošlu ti někoho volného. Pár lidí před chvílí muselo k černým drakům, aby tam řešili nějakou mimořádnou událost. Vydrž. Hned u vás někdo bude.“

Léčitelka vzdychla a vyšla ven. Znepokojený Dundar na ni čekal.

„Klid,“ řekla mu, „ochránci nám někoho posílají.“

Chvilí bezradně přešlapovali před budovou.

„Musíme pokračovat v práci,“ rozhodla nakonec Sidi, „postáváním a přemýšlením jim nepomůžeme. Musíme umístit všechny norouse, které pochyťáme.“

„Ale můj syn.”

„Můžete jít, zvládnou to sama,” nabídla mu Sidi.

Vtom se dostavila ochránkyně s holubicí na rameni. Sidi jí podala rozrušeného tulíka a zavolala Plamínka.

„Dráček vám ukáže místo, kde se děti ztratily,” řekla léčitelka, „asi za hodinu skončí naše akce v rezervaci a budou vám k dispozici i strážci, pokud byste je potřebovala.”

„Doufám, že si poradím i bez nich,” odpověděla sebevědomě žena.

„Přesto bych uvítal, kdybyste přijala doprovod mého přítele Vrona,” vstoupil do rozhovoru Dundar.

„Pokud mě poslechne, když něco nařídím, jsem pro.”

Dundar se obrátil na svého služebníka: „Poslouchej ochránkyni a najdi mého syna co nejrychleji.”

„Jak si přeješ, Dundare. Vezmu ochránkyni do rezervace a dráček nám ukáže místo, odkud začneme hledat.”

„Najděte je v pořádku, prosím,” řekla jim tiše léčitelka místo modlitby na cestu.

Hanka i oba kamarádi se po přenosu rychle vzpamatovali. Stáli skoro ve tmě. Dívku zaplavila beznaděj, o které si myslela, že už ji nikdy neucítí. Byla bez magie. Téměř automaticky zkontrolovala ruku, jestli nemá náramek. Neměla. Ohlédla se po kamarádech.

„My jsme v kleci,” konstatoval překvapeně Rafan, když ve tmě rozeznal mříže kolem nich i nad hlavou. V rohu klece se cosi pohnulo.

„To je přece černý drak, mládě draka,” zašeptal Sváťa.

„Třeba je to ten, co ho unesli,” vzrušeně dodala Hanka.

„Kdo jsi, co tu děláš?” zeptala se drakovsky, ale tvor v rohu ani nezvedl hlavu.

„Co to sakra je,” začal se ošívát Sváťa, „někdo mě vycucl. Jsem bez magie.”

„Takové to tedy je,” zaznamenal i Rafan ztrátu energie.
„Ta brána byla dost divná. Jak to, že vede ze skal přímo do klece?”

„Zdá se, že tu nikdo není,” rozhlížel se Sváťa, „jen my a ten drak.”

„Dveře klece jsou zamčené,” zacloumala Hanka mříží u vstupního otvoru.

„Divil bych se, kdyby nebyly,” zabručel Rafan. „Co si počneme?”

„Dobrá otázka. Chtělo by to najít odpověď.”

Jak se Hanka dotkla rukama mříží, cítila známý svědivý pocit. Klec jim odčerpávala magii.

„Dokud nevypadneme z klece, jsme bez kouzel,” konstatovala.

Rafan se pustil do zkoumání mříží a dveří. Sváťa se zatím snažil přiblížit k mláděti draka, ale zuřivé zasyčení ho odradilo.

„Náš spolubydlící není zrovna přátelsky naladěný. Asi mu vadí, že má v kleci návštěvu,” odtáhla Hanka kamaráda kousek dál od dráčete.

„Co to děláš?” otočila hlavu k Rafanovi, když se od dvířek ozvaly skřípavé zvuky.

„Je tady pojistka. Když ji dokážu odšroubovat, možná se podaří vysadit dveře.”

„Tak si pospěš, než se někdo objeví.”

„Neruš! Dělám na tom, jak nejrychleji umím.”

Po chvíli zaslechli cinknutí kovu. Rafan se postavil a zabral za mříže.

„Chceš pomoci?”

„Ne,” zabral znovu a podzemím se rozlehl hrozivý třesk. Vypáčil dveře i na druhém konci a odhodil je stranou.

„Tak pojďte,” kývl na kamarády a vylezl z klece jako první. Opatrně ho následovali a napjatě naslouchali, jestli rachot nevyburcoval někoho v okolí. Zatím se nikde nic nehýbalo. V další místnosti uviděli klec podobnou té, z níž právě unikli.

Byla prázdná. Hanka se dotkla stěny jeskyně, která lehce světélkovala. Byla vlhká a světélkující vrstva se dala lehce setřít prstem. Za nimi se ozval škrábavý zvuk. Dráče se také vydalo z klece ven. Raději uhnuli a nechali ho projít. Zdálo se, že spěchá nějakým známým směrem. Vzbudilo to jejich zvědavost, a začali ho z bezpečné vzdálenosti sledovat. Černý dráček proběhl chodbou, aniž si všímal odboček, až dorazil k výklenku se smetáky. K překvapení dětí se vrhl mezi smetáky a zmizel.

„Zamaskovaná brána,” povytáhl obočí Sváťa a tázavě pohlédl na kamarády.

„Jdeme za ním?” nejistě zaváhala Hanka.

„Jdeme,” rozhodl Rafan a vnořil se rovněž mezi smetáky. Za bránou pokračovala chodba a v nejbližších otevřených dveřích zahlédli něco jako osvětlenou tělocvičnu. Tam sedělo uprostřed mládě černých draků a čekalo. Na zdech místnosti spatřili slušnou sbírku zbraní. Vedle nožů se tu nacházely dlouhé dýky, meče, kopí, biče, nejrůznější druhy palic a o kousek dál dokonce i luky a kuše.

„Páni, to je malá zbrojnice,” vydechl užasle Sváťa.

„Na co asi to dráče čeká?” nejistě se rozhlížela Hanka.

„Skoro bych tipnul, že na výcvik,” drbal se ve vlasech Rafan, „radil bych vám vybrat si nějakou zbraň, kdoví s kým nebo s čím se tu můžeme potkat.”

Hanka sáhla po kuši a kluci si vzali každý jednu dýku. Pak nechali dráčka, ať si čeká, a vydali se prozkoumat další úsek chodby.

Podzemí bylo rozlehlejší, než si mysleli. Narazili na několik zamčených dveří a po chvíli je chodba dovedla do obrovského sálu. Byl tak veliký, že by se sem najednou pohodlně vešlo nejmiň dvacet draků. Ani tady nikdo nebyl. Zůstali stát hned u vchodu, protože to, co viděli, je ohromilo. Ze sálu vedlo pět obrovských bran a každá světélkovala jiným barevným odstínem. Na první pohled to vypadalo

impozantně, ale brány v dětech nevzbuzovaly přílišnou důvěru. Kromě bran odtud vedly i další tři chodby.

Hanka ucítila, jak se jí obnovují magické síly. Pokusila se znovu o spojení s Plamem, ale marně. Zato u Vrona ji jako vlna zaplavila radostná odezva.

„Stojíme na skále, odkud jste zmizeli, a hledáme mechanismus spouštějící transportní plošinu.”

„Je to nalevo asi ve výši kolen,” napověděla Hanka, „ale pozor, přesune vás to do klece, která vysává magii. Sice už nemá dveře, ale funguje zřejmě dál.”

„To zvládneme,” odpověděl Vron a na chvíli se Hance ztratil.

Vtom ji známé zachvění vzduchu přinutilo upustit kuši, aby v náruči zachytila Plamínka. To je neuvěřitelné, jak mě bleskově dokáže vystopovat, pomyslela si a zarazila kluky, aby mu z leknutí, které jim svým nečekaným příchodem způsobil, neublížili. V jeho tlapkách se krčil i Plavík. Okamžitě vystartoval k Rafanovi a bouřlivě se s ním vítal.

„To je tedy dvojka rarachů,” prohrábl si nervózně vlasy Sváťa, „málem jsem z nich umřel na infarkt už v raných školních letech.”

„Kudy dál?” ozval se Hance v hlavě Vron.

„Klec vám neublížila?” zeptala se.

„Poněkud se při kontaktu se mnou roztekla. Už nikoho o magii nepřípraví,” zněla sebevědomá odpověď kouzelného džina.

„Projdi další místností do chodby a brána schovaná ve výklenku na smetáky vede přímo sem. Stojíme v chodbě za tělocvičnou.”

„Jasně. Nikam nechodte, hned jsme u vás.”

Hanka se otočila na Sváťu: „Za okamžik dorazí Vron, to jsem zvědavá, co řekne na tenhle podivný sál.”

Postavila Plamínka na zem a pro jistotu si vzala znovu do ruky kuši. To, že je Vron našel, ji sice uklidňovalo, ale člověk nikdy neví, co je může potkat v příštích minutách.

Z chodby za nimi se ozval hlas, který upozorňoval na černého draka v tělocvičně.

„No sláva, teď naše situace vypadá o něco lépe,” oddechl si i Rafan. „Vron snad bude vědět, kudy odsud ven.”

To už se k nim blížil kouzelný džin ve společnosti ochránkyně. Konec její hole zářil ve zdejšímu šeru jako sluníčko.

„Odvedte děti do bezpečí,” nařídila ochránkyně, „já se zatím pokusím dát trochu do pořádku to malé dráče...”

Nedopověděla, protože v obřím sále se za jejich zády přehnalo něco jako divoké prašné tornádo. Temný víchř je přinutil, aby se přitiskli ke stěně chodby. Dokonce i světlo hole moci v té chvíli téměř pohaslo.

Toho dne se Demitovi příliš do práce nechtělo. Malí tulíci byli neuvěřitelně roztomilí a jejich dovádění působilo starému muži potěšení. Věděl, že by se na něj nikdo nemračil, kdyby dorazil pozdě, ale když je někdo zvyklý chodit celý život včas, na stará kolena se nezmění. S povzdechem vylovil jednoho drobečka z kapsy, kde zvědavý malý tulík hledal něco na zub, a vrátil ho do košíku k matce. Vstal, protáhl si záda a vydal se do sálu, kde jeho spolupracovníci dohlíželi na nebezpečné výkyvy magie.

Sotva vkročil dovnitř, přitáhlo jeho pozornost dohadování dvou pozorovatelů.

„byla to jen brána.”

„Já nevím, pořád si myslím, že jde o přemístění bez souhlasu. Podívej se na ty zamlžené a zubaté okraje.”

„Mně se zdají úplně normální. Nikde ani stopa po nějaké obraně nebo vzdoru.”

„Snad máš pravdu... Nejsem tu ještě tak dlouho, ty máš větší zkušenosti.”

„Moment,” vložil se do diskuze Demit, „Nik tu sice není dlouho, ale myslím, že má pravdu. Tohle nebyl dobrovolný přesun. Možná bychom se na to měli podívat blíž.”

Demitova ramene se dotkl vedlejší pozorovatel: „Pane, máme tu mimořádku. Draci hlásí únos dvou mladých černých draků.”

„Kde to je?” otočil se k němu Demit.

„Tady. V hraničním pásmu u potoka,” odpověděl oslovený a nad jeho magickým okem se zvědavě naklonilo několik hlav.

„Koho tam mám poslat, pane?”

„Podejte mi hůl, jdu sám.”

„Dovolte mi odporovat, pane. Vezměte si alespoň dva průvodce. Pokud je to sám dračí únosce.”

Demit se zamračil: „Dobrá. Neztrácejme čas. Pohromak a Ferinová se mnou!”

Všechno proběhlo tak rychle, že během několika minut prošli portálem a objevili se poblíž rozrušených draků, kteří propátrávali okolí. Karmaneuduna vyšla vstříc Demitovi a zavedla příchozí k ohořelé mrtvole muže.

„Unesli dva naše mladé draky. Tenhle muž po akci nestihl utéct. Zřejmě se snažil dostat odtud pryč návnadu a přenosové zařízení, ale moji druzi ho dopadli a bohužel to nepřežil. Takže nám nemůže poskytnout informace, které bychom potřebovali.”

„A to přenosové zařízení?” zeptala se Ferinová.

„Taky nic. Po smrti muže se rozpadlo na prach. Sice jsme ho zkusili obnovit, ale nepodařilo se nám to. Teď se snažíme zachytit stopu.”

„A to je všechno, co po něm zbylo?” vmísil se do hovoru Pohromak.

„Vlastně ještě něco,” přikývla Karmaneuduna, „zůstalo tu jedno mládě zelených draků, které únosce před časem ukradl.”

„To je výborné. Ukážete nám ho?”

„Museli jsme ho uspat,” zamručela dračice, „kouzelník poštal to nebohé mrně proti nám. Zdá se, že mu vymazal paměť a jediná výchova, kterou u něj to mládě dostalo, byly

útočné techniky proti označenému protivníkovi. Jsme z toho všichni velice znechuceni a rozhořčení.”

Najednou černí draci zvedli hlavy. Z brány se mezi nimi vynořil zelený drak. Rozhlédl se a kývl na pozdrav všem přítomným.

Jeden z černých draků se mu postavil do cesty a výhružně zasyčel: „Tebe jsme nezvali!”

„Zaslechl jsem něco o únosu. I my máme nevyřízené účty s tím, kdo tohle svinstvo provádí. Dovolte mi zúčastnit se pátrání.”

Karmaneuduna přistoupila k zelenému drakovi a po vteřině váhání přikývla: „Dovoluji ti to. Nejdřív se ale běž podívat támhle. Před chvilkou jsme tu našli jedno z vašich mláďat. Máme však obavu, že kouzelník nenávratně poškodil jeho osobnost.”

Zelený drak hbitě vyrazil naznačeným směrem. Demit zatím se svými průvodci obešel místo, kde se odehrál únos. S trochou nechtěného obdivu musel nepřátelskému kouzelníkovi přiznat mimořádné schopnosti. Jak to dělá, že ani lidé, ani draci nemohou zachytit jakoukoliv známku jeho přítomnosti?

Všichni byli zaujati hledáním stop a nikdo nepostřehl, že jsou pozorováni. Černý drak s jedním okem se skrýval za skálou, dost daleko, aby ho nikdo ani neucítil, ani nezahlédl. S mírným pobavením čekal na správnou chvíli, aby uskutečnil svůj plán. Příchod zeleného draka ho vyloženě potěšil. Nyní bude jeho úkol ještě jednodušší a bezpečnější. Zpočátku měl k nadiktovanému postupu výhrady, ale teď ho to bavilo. Hodlal vodit v tomto představení nejmocnější tvory kontinentu na nitkách svých schopností jako loutky a to ho příjemně vzrušovalo. Je čas, pomyslel si, a vyslal nepatrné stopovací kouzlo, aby uvedl věci do pohybu. Nepozorovaně se stáhl ještě dál mimo dohled, aby se mohl transportovat.

„Mám stopu,“ zaslechl ještě zařvání zeleného draka.
Zuřivý dráp se sám pro sebe usmál a přenesl se na známé
místo v podzemí.

Kouzelníkův labyrint

Ucítil dusivé sevření kouzelníkova uvítání. Nepokoušel se bránit, protože to byla obvyklá procedura. Když ho Šítár poznal, uvolnil magickou smyčku, ale mračil se jako bouřkový mrak.

„Co tu hledáš, Drápe? Ještě mi přivedeš na stopu štěnice.”

„To ani nemusím, tvoji protivníci našli stopu sami. Přišel jsem tě varovat, že se tu objeví každou chvíli. Měl bys odtud zmizet co nejdřív. Jsou dost zuřiví. To víš, že zabili Lia?”

„Byl to pomalej hlupák,” zavrčel kouzelník a drak viděl, jak usilovně přemýšlí, jakým způsobem celou situaci vyřešit.

„Doufám, že budeš rychlejší,” popíchl ho trochu zlomyslně drak, „taky mají tvé zelené dráče. Zdá se, že přežilo.”

„Sakra,” zaklel Šítár, „no, co se dá dělat. Pomůžeš mi?”

„Co potřebuješ?”

„Odved' a schovej doktora, já se zatím postarám o deratizaci.”

„Dobrá. Schovám ho. Kdyby bylo nejhůř, počkám na tebe v západní chodbě Obrovky jeskyně a pomůžu ti nenápadně ven.”

„Tamtudy se ven dostat nedá,” uškíbl se Šítár.

„Ale dá. Já to umím. A garantuji ti, že stopovat někoho ohnivou bránou je v podstatě nemožné.”

„Takové služby nebudu potřebovat. Tohle je moje území, zvládnou to sám.”

„Jak myslíš. Ale já tě tam stejně budu čekat. Pro jistotu. Mistr by se zlobil, kdybych nedohlédl na tvou bezpečnost.”

„To je od něj milé. Pojd' se mnou,” řekl kouzelník Drápovi a vedl ho k laboratoři, kde dva muži kontrolovali bezvládně ležící černé draky.

„Jsou v pořádku?” zeptal se Šítár.

„Samozřejmě. Dostali první dávku našeho preparátu. Tihle jsou ale větší než ti minulé, takže bych doporučil, aby druhou dávku dostali nejpozději večer. Jinak neručím za dlouhodobý účinek působení,” řekl doktor a kouzelník spokojeně přikývl.

Drak za jeho zády se naklonil a nakoukl do místnosti: „No jo, přesně jak jsem říkal. Zuřivý plamen a ten menší je Hurikán. Ti dva ňoumové si o něco podobného koledovali už dlouho.”

„Cože?” zbystřil pozornost druhý, černě oblečený muž. „Tohle že je Hurikán? Na tom jsme přece loni testovali první várku preparátu.”

„Opravdu?” podíval se doktor pozorněji na menšího z obou draků. „Tak to bych mu měl příští dávku zvýšit. Co kdyby mělo jeho tělo zvýšenou imunitu proti naší látce?”

„Hromasi,” oslovil kouzelník muže v černém, „co nejrychleji oba draky přesuň do klece ve třetím podlaží. Tady to musíme vyklidit, dorazí sem prý co nevidět nezvaní hosté. Nerad bych právě o tyhle dva exempláře přišel.”

„Ale oba najednou nepoberu,” namítl muž.

„Tak je vezmi po jednom, ale pospěš si, sakra.”

„Jasně, šéfe.”

„A ty, doktore, zatím půjdeš s naším přítelem drakem a schováš se, než se to tu přežene,” nařídil Šítár. „Dobrá. Jen se převléknu...”

„Ne. Nesmíme ztratit ani minutu,” houkl Dráp, protáhl se do laboratoře a uchopil překvapeného muže. Měl nejvyšší čas, aby doktora odnesl do bezpečí a stihl se ještě vrátit do Obrovky jeskyně pro Šítára. Kouzelník netuší, jak moc se mu může hodit pomoc jednookého draka, zasmál se v duchu Dráp při představě, jaké nesnáze kouzelníka čekají.

Koutkem oka naposledy mrkl po nehybné postavě svého malého dračího bratra. Opovrhoval jím pro jeho neschopnost, kterou i tentokrát potvrdil, když se nechal až trestuhodně snadno polapit. Na jednu stranu mu to přál, na

druhou stranu ale pociťoval nespokojenost, že někdo z jeho krve by měl být tak nedůstojně využíván k pochybným pokusům. Sevřel pevně doktorovo tělo a rozběhl se chodbou k bráně.

Na druhém konci skalního úkrytu se téměř ve stejném okamžiku zachvěl prostor dusotem dračích nohou. Černí draci následovali zeleného, který neomylně zamířil přímo do kouzelníkova podzemí. Řítili se do míst, kde už na ně čekalo Šítárovo obranné kouzlo. Ovšem na čtyři draky a jejich tři lidské společníky nestačilo. Znehybnilo je jen na malý okamžik. I ten však znamenal nežádoucí zdržení. Chodba před nimi se zhroutila pod velikými kameny.

Šítár odhadoval, že má asi čtvrt hodiny času, než se skupině podaří zával překonat. Už bylo jasné, že se přesun druhého draka do labyrintu pod rezervací bude muset uskutečnit později. Pro jistotu do mysli nehybné dračí postavy přidal uspávací kouzlo a mimořádně pečlivě zamaskoval vchod do laboratoře, aby ho nikdo z příchozích nenašel.

Zakládal si na tom, jak skvěle ovládá maskovací kouzla. Neměl ale čas svou práci obdivovat. Skupina likvidovala zával na jeho vkus až moc rychle. Připravil ve spěchu malou iluzi a další dávku kouzel pro uvítání vetřelců. Obával se, že je bude muset vylákat až do speciálně vytvořeného prostoru velké síně, kde bude mít proti nim výhodu díky magickým anomáliím, které důvěrně znal pouze on. Poslední balvan ze závalu se zachvěl a rozpadl se na štěrky. Dovnitř se vřítily zaprášené draci a svým vstupem spustili další Šítárovo kouzlo. V omezeném prostoru chodby se rozpoutalo peklo v podobě vichru a blesků. Prach snížil viditelnost téměř na nulu. Příchozí se museli spolehnout víc na magické vidění než na svoje oči. Spatřili, jak se Šítár rozběhl chodbou. Pronásledovatelé bez ohledu na bouři hbitě vyrazili za kouzelníkem. Jeho silueta proběhla skrytou bránou, čtyři

draci se dvěma lidmi mu byli v patách. Jediné, čeho si nevšimli, byl fakt, že si magickou bouří berou s sebou.

Po jejich zmizení se prostor v chodbě zklidnil a prach zvolna klesal k zemi. Šítár vystoupil ze svého úkrytu, oprašoval si plášť a škodolibě se zasmál: „Hezky si tu bouří užijte, přátelé, za chvíli jsem u vás a bude hůř.”

„Ale, ale, to je překvapení. Nohy už mi sice neslouží jako dřív, ale uši mám ještě v pořádku. A jestli mě sluch neklame, poznávám hlas Šimona Tatara. Už je to hodně dávno, co jsem tě potkal naposledy.”

Také Demit ze sebe oprašoval závěje prachu a po očku pokukoval, jak na jeho řeč zareaguje muž, jenž byl přesvědčen, že už jsou všichni jeho pronásledovatelé pryč.

„No né, starej Demit. Ty ještě nejsi v důchodu, dědku? Pro příště si zapiš do kebuly, že mé jméno je Šítár.”

„Doufám, že mi odpustíš, pokud si to nebudu pamatovat, Tatare. To víš, už mám svá léta a do důchodu se docela těším. Až mě tam pošlou, budu si ho užívat,” pokrčil rameny Demit a škodolibě pozoroval protivníka, jak skřípe zuby.

„Snad si nemyslíš, že ze mě vyrazíš úctu k tvým šedinám. Pakuj se mi z cesty, než ti pomůžu do hrobu.”

„Taky mě netěší být zrovna tady. To mi tedy vysvětlí, Tatare, k čemu ti tohle všechno je? Jako kouzelník přece můžeš mít cokoli, na co si vzpomeneš.”

„Moje plány jsou na tebe moc složité, starochu, ty nepochopíš. Jednou ze mě bude slavný a uznávaný muž.”

Demit se lehce opřel o skálu, za jejímž výstupkem ukrýval horní část své hole: „Máš pravdu, opravdu tě nechápu. Ohrožovat dračí mláďata je zvěrstvo.”

„Nesmysl, pár přerostlejších ještěrek nikomu chybět nebude! Však já je naučím tancovat podle mého.”

„Chceš si hrát na pána draků, Tatare? Po tomhle toužíš? Jsi ubožák,” vzdychl Demit a rezignovaně zavrtěl hlavou.

„Co si to dovoluješ, dědku? A vůbec, teď mám na práci jiné věci. Přestaň otravovat!”

Šítár vyslal proti Demitovi ochromující kouzlo. Už se chtěl otočit jinam, když si s údivem všiml, že kouzlo nefunguje.

„Přestanu rád, když ty přestaneš vyvádět nepřístojnosti,” odpověděl tvrdě Demit.

„Dobře, když jinak nedáš.” zavrčel kouzelník a plnou silou vrhl na staříka zkameňující zaklínadlo.

Demit přitáhl před sebe hůl. Její světlo zaplálo a odrazilo kouzlo zpět na sesílatele. Udeřilo s dvojnásobnou rychlostí a průrazností. Šítár ucítil, jak mu tuhnou nohy a kolena. Stálo ho spoustu sil se ubránit. Navíc mu končetiny ovíjelo Demitovo poutací kouzlo, kterým se ho starý muž pokusil polapit. Šítár si uvědomil, jak staříka těžce podcenil. Zvolna mu docházelo, že nestojí proti obyčejnému ochránci, ale proti stejně zdatnému, ne-li zdatnějšímú mágovi, než je on sám. Ještě než se stihl vzpamatovat, Demit ho zasáhl zpomalovací magií. Šítár se rozhodl vyklidit pole. Uprostřed souboje to ale bylo možné jen jediným způsobem. Oddělil nepatrnou část svého já a nechal ji napospas Demitovi. Zbytek osobnosti přesunul k bráně a v okamžiku konečného oddělení se protáhl z dosahu starce.

Demit se zarazil a podivil se neobvyklé protivníkově taktice. Zrušil všechna kouzla a jemně posílil kontakt se zbylým kousíčkem Šítárovy osobnosti. Opatrně ten zlomek aury vložil do magického kamínku. Vytvaroval na něm reliéf spoutaného draka, aby si ho nepopletl s ostatními.

„Kdybych tě, Tatare, musel někdy hledat,” zamumlal sám pro sebe, když strkal kámen do kapsy, „bude to s touhle pomůckou mnohem jednodušší.”

Oprášil si rukávy a vydal se k bráně, která před chvílí posloužila k úniku Šítárovi.

Divoký nápor bouře zaburácel jeskyní. Polekali se, že se jim podařilo spustit magickou past. Přitiskli se ke zdi, aby se vyhnuli smršti prachu a blesků. Hanka se vtlačila do výklenku vedle drátěného držáku na pochodně. Ucítila známý tah brány a najednou stála v tiché tmě. Tady je to

provrtané bránami jako ementál, pomyslela si znechuceně. Člověk se opře o zeď a propadne se bůhvíkam.

Jakmile se oči vzpamatovaly z jasu blesků a přizpůsobily se šeru, světélkující vrstva na stěnách jí umožnila spatřit malou místnost, která nejspíš sloužila jako šatna. Pootevřela dveře a nahlédla do neznámé chodby. Tlumený dusot ji přinutil zůstat v úkrytu. Stále zesiloval, až zahlédla škvírou ve dveřích klusajícího černého draka. Podle velikosti to bylo odrostlé mládě. To je přece Hurikán, došlo jí, když přeběhl kolem. Mohl by vědět, kde je Plam, uvědomila si a chtěla vyrazit za ním, když ji nějaký vnitřní instinkt zarazil. Za Hurikánem běžel, přesněji řečeno spíš kulhal muž v černém plášti. Ta postava byla Hance trochu povědomá, ale nemohla si zaboha vzpomenout odkud. Když přeběhl, vydala se s odstupem za nimi. Dusot ji spolehlivě navigoval. Kéž by mě tak dovedli za Plamem, přála si v duchu. Pak zaslechla zvuky bouře. Odhadla, že se přibližují k velké jeskyni, kde stále ještě zuří blesky a vichr. A opravdu. Jenže tentokrát přicházeli z jiného směru než předtím.

Hurikán vpadl do jeskyně jako první. Muž na konci chodby zaváhal a přikrčil se. Hanka se přitiskla ke stěně, aby nepřitáhla jeho pozornost, a čekala, co udělá. Muž se zvolna propířil do jeskyně a dívka tiše popoběhla blíž. Teď už ten mumraj viděla na vlastní oči. Uprostřed skalní síně stáli draci, z nichž jeden byl zelený. Bylo tam i několik lidských postav a Hance chvíli trvalo, než se zorientovala. Všechny postavy se pohybovaly a na první pohled nebylo jasné, jaký sledují cíl. Vtom utichl poslední závan bouře a jen prach se dál vznášel vzduchem. Hanka ucítila šimrání magie i na dálku. Z energie, která už se jí částečně stihla doplnit, zaktivovala osobní magický štít. Ale měla z něj divný pocit. Cítila, jak se kouzlo deformuje a mění. Doufala, že se neobráťí proti ní.

„Je tady! To je on. Nenech ho utéct,“ zazněla syčivá drakonština z davu a kolísání magického pole zesílilo.

Uprostřed jeskyně náhle zazářilo světlo hole moci a výkyvy se zmírnily. V záři světla se rýsovala známá Demitova tvář.

Chumel draků se uvolnil a Hanka rozeznala postavu Pohromaka, jak drží za límec neznámého muže.

„Dobrá práce, kolego,” pokýval stařec uznale na Pohromakovu adresu.

Kousek od nich stála v bojovém postoji Ferinová a hned za ní Vron.

Hanka prohlížela draky, jestli mezi nimi není i Plam, ale ze svého místa nedokázala zahlédnout ani Hurikána. Popošla ještě o kousek, aby dohlédla i na vyústění vedlejší chodby a své kamarády. Zamávala na Rafana.

Náhle se od stěny blízko ní odlepila postava muže v černém, který ještě před chvílí pronásledoval Hurikána. Muž se vrhl kolem krku Pohromakovi, který držel v jedné ruce hůl moci a v druhé svého vězně, takže se proti podobnému jednání nemohl ohradit.

„Bratře! Ty žiješ! Hrozně jsem se o tebe bál,” začal vykřikovat muž v černém.

„Nech toho!”

„Našel jsem tady to podzemní doupě a uslyšel hrozný rachot. Byl jsi uprostřed toho všeho. Ani si neumíš představit, jaký jsem o tebe měl strach,” povykoval muž a držel se Pohromaka jako klíště.

Hance jeho jednání připadalo přehnané. Přepnula na magický pohled. Muž měl opravdu podobnou auru jako Pohromak, avšak dívce se zdálo, že její velikost nezvykle kolísá. Možná to způsobují zdejší anomálie. Náhle si vzpomněla, odkud muže zná. To on byl tenkrát na jejich zahradě a pokoušel se jim ukrást školní hodinky. Byla si tím téměř jistá.

Profesorka Ferinová k muži přistoupila a zkoušela ho uklidnit a odtrhnout od bratra. Toho využil Pohromakův vězeň, vytrhl se ze sevření a zamířil do chodby nalevo od Hanky. Draci se mu vrhli do cesty a tím nechtěně zabránili

ochráncům použít hůl moci. Uprchlík se jako had mezi nimi protáhl a prchal kolem Hanky. Skoro automaticky mu nastražila do cesty klouzavé kouzlo. To se znásobilo a udělalo klouzačku po celé jeskyni. Zpátky už se vzít nedalo. Hanka by se nejraději neviděla. Drakům se nohy rozjely na všechny strany a rozplácli se na jednu velkou hromadu. Když dívka zahlédla pohled Karmaneuduny, která právě seděla na hlavě zelenému drakovi, bylo jí hned jasné, že za tohle pochvalu nedostane.

Uklouzl i prchající a jel chodbou po zadku směrem k rudě osvětlenému prostoru. Cestou narazil do skály a vzápětí se ozvalo dračí zasyčení a kletba. Hurikán, který se tam až doteď ukrýval, uhnul stranou. Hanka se rozběhla k němu. Kouzelník se po čtyřech hrabal dál. V chodbě se zdvihla další temná hmota, tentokrát o mnoho větší než Hurikán. Veliká tlapa sáhla po uprchlíkovi.

Zuřivý dráp, který tu čekal na správnou chvíli, aby zachránil Šítárovi život, se dobře bavil. Ta malá lidská mrcha, kterou se už dvakrát pokoušel zabít, tu byla taky. Skoro proti své vůli k ní pocítil respekt. Uměla komunikovat s draky, používala magický most, rozhodně na ní bylo něco zvláštního. Svým klouzavým kouzlem mu tentokrát udělala radost. Musel se té dračí valné hromadě v duchu smát. Rozhodl se jí za to věnovat malou stopu vedoucí k jeho uvězněnému bratrovi. Aspoň tím otestuje, zač ta potvora stojí. Pokud si té nepatrné stopy všimne a dokáže po ní jít, měl by si dát pozor a v budoucnu ji nepodceňovat.

Šítár se zavrtěl, napůl se otočil a gestem odstartoval skryté nachystané zaklínadlo. Muselo jít o něco velkého, protože i světélkující stěny chodby zlověstně potemněly.

Drak popadl kouzelníka a rozběhl se s ním co nejrychleji chodbou. Na jejím konci žhnula horkými plameny ohnivá brána. Obvykle se používala k likvidaci odpadků. Dráp díky svým novým znalostem však přišel na způsob, jak projít i takovým rudým peklem. Chtělo to jen trochu rozběhu,

mrazivého odstínění a ještě za letu se ve vhodném okamžiku odrazit k novému cíli pomocí doplňkové brány, kterou ve zlomku vteřiny během letu vytvořil. Ti, co obvykle dokázali zachytit horkou stopu použité brány, byli v tomto případě namydlení. Budou-li sem strkat své zvědavé nosy, připálí si je ve žhavé lávě.

Hanka jemný dračí dotyk díky zostřeným smyslům ucítila a hned se jí zježily všechny chlupy na krku. Poznala Drápa. Než stihla jakkoliv zareagovat, její dračí nepřítel se rozběhl a skočil i s kouzelníkem do pekelného žáru ohnivé brány.

Co mi to provedl? Zapátrala s obavou uvnitř i kolem sebe. Zkontrolovala auru, podobně jako když jí stál za zády René a Patrik. Něco našla. Šedorůžové vlákno. Zdálo se tenčí než pavučina, ale bylo tady. Ze soustředění ji vytrhl Plamínek, který se jí zhmotnil v náruči. Těsně za ním se přičítal Vron a otočil Hanku, aby se podíval, jestli je v pořádku. Za ním dorazila Karmaneuduna a Ferinová. Plamova matka po Hance vyčítavě loupla okem a začala se zajímat o Hurikána. Rafan se Svátou se drželi opodál a uznalým gestem ocenili Hančino poslední kouzlo. Nevídně se na ně zašklebila. Pomalu se všichni přesunuli zpět do velké jeskyně. Draci byli rozzlobení, Pohromak se vztekal a nadával zkroušenému bratrovi. Ferinová něco šeptala Demitovi.

„Někoho jsem vám přivedla,” ozvalo se z chodby a do jeskyně vstoupila ochránkyně s dračím mládětem.

Všechny pohledy se stočily k ní.

„To musí být ten, který se narodil z ukradeného vejce,” překvapeně řekla Karmaneuduna, odvrátila se od Hurikána a něžně zdvihla dráče.

„Pozor na něj,” varovala ji ochránkyně, „dostalo se mu poněkud jednostranně zaměřené výchovy.”

„Však my si s ním poradíme,” zlepšila se dračici nálada.

„Nerad vyrušuji, ale musíme pryč,” oslovil přítomné Demit, „zdejší podzemní prostory se začínají hroutit.”

„Našla jsem bezpečnou cestu ven,” přikývla ochránkyně, „pojdte za mnou, než se tu všechno sesype. Ve svém zájmu se vyvarujte použití kouzel, pokud nechcete uspíšit destrukční vlnu.”

„Tak rychle, pospěšte si,” postrčil děti Vron. Bylo slyšet temné dunění, jak se někde poblíž propadala skála.

„Ale nenašli jsme Plama,” namítla Hanka a otočila se na Karmaneudunu.

„Ani nevíš, jak je mi to líto, ale v téhle chvíli bohužel nemůžeme nic dělat.”

Hanka chtěla něco namítnout, ale Rafan ji zarazil: „Netrap ji, copak necítíš, jak se snaží před ostatními draky ze všech sil zachovat kamennou tvář? S prvním synem žádné terno neudělala a teď přišla i o toho druhého. Měj s ní slitování.”

„Ale Plam přece není mrtvý, jenom se mu něco přihodilo.”

„Hele nediskutuj a šlapej, ať jsme venku. Už se to sype zatraceně blízko,” popostrčil ji Rafan, protože i ostatní jako na povel zrychlili krok. Hanka si v náruči srovnala Plamínka a přidala. Poté, co prostoupili dvěma bránami, se ocitli u dveří, které se otevřely do průseku mezi skálami. Demit vedl celou skupinu pryč z nebezpečné oblasti. O dvě stě metrů dál se zastavil na pasece a otočil se na ctihodnou Karmaneudunu.

„Udělalí jsme všechno, co se dalo. Mrzí mě, že jsme toho darebáka nechali utéct, a je mi líto, že jsme neměli šanci najít všechny unesené jedince.”

„Alespoň někoho jsme našli. Děkuji za vaši ochotu a pomoc,” zdvořile odpověděla Bdělému dračice, i když nevypadala dvakrát nadšeně.

„Čaroděj raději své sídlo zničil, než aby nám umožnil jeho prohlídku. Z toho usuzuji, že se tu dělo něco nekalého, co jsme neměli vidět. Podezírám ho ze snahy ovládnout draky. Nelíbí se mi, že utekl, i když odhaduji, že vzhledem k okolnostem bude od něho na nějaký čas pokoj. Ocenil

bych, kdybyste mi později, až bude Hurikánovi lépe, poskytli informace, co dole zažil a viděl.”

Dračice zafuněla a zvažovala, zda má odpovědět. Nakonec usoudila, že si muž zaslouží pár informací.

„Hurikán prý viděl, jak na čaroděje v chodbě čekal černý drak, který ho popadl a skočil s ním do ohnivé brány.”

„Černý drak? Myslíte, že to byl...?”

„Je to pravděpodobné,” pochopila dračice, na co se Demit ptá, a byla mu vděčná, že jméno Drápa nevyslovil nahlas.

„Mám nepříjemné tušení, že kouzelník je natolik zdatný, aby to přežil. Sídlo pod rezervací bylo mimořádně pečlivě a vynalézavě vybudované, dokázal využít i magických anomálií. Tolik funkčních bran a pastí mě nemile překvapilo. Budeme si na něj muset dát v budoucnu pozor. Děkuji vám za spolupráci a doufám, že naše přátelské vztahy zůstanou zachovány i nadále,” ukončil Bdělý svoji řeč.

„Také chci poděkovat za spolupráci,” přitočil se k nim zelený drak, „teď mě ale omluvte, musím co nejdřív dostat domů naše uspané nemocné mládě.”

Na nic nečekal, odrazil se a odlétl.

„Také bychom měli našeho nejmenšího odnést k nám. Vypadá zmateně,” podotkl jeden z černých draků a Karmaneuduna přikývla.

„Doufám, že máš pravdu, Demite,” řekla starci, „a že teď opravdu bude klid. Nemáme zájem vyhledávat konflikty s lidmi. Ale jestli někde vyhmátneme toho lumpa, jeho život šetřit nebudeme, to doufám chápeš.”

„Chápu, máte na to plné právo.”

Draci přikývli, popadli mládě a odletěli.

„Vezmi děti bezpečně do útulku,” obrátil se Demit na Vrona, „my už taky musíme jít. A vyhýbejte se téhle oblasti. Nějaký čas bude nestabilní, tak ať tu někdo nepřijde k úrazu.”

Profesorka Ferinová se na ně usmála: „Únosce je pryč. Teď se budu moci vrátit do školy. Připravíme letošní slavnostní představení spolu, už se na to docela těším. Tak se zatím mějte.”

Kouzelníci odešli a na místě zůstal s dětmi jen Vron. Plamínek se začal v Hančině náruči nespokojeně vrtět. Roztržitě ho pustila dolů. Pod nohama se jim zachvěla zem a tlumené dunění signalizovalo, že likvidace podzemního labyrintu stále není u konce.

„Mládeži, slyšeli jste Demita, je to tu nestabilní, proto žádné zdržování, jdeme do útulku.”

„Sakra! Proč se nikdo nezajímá, co se stalo s Plamem?” zamračila se odmítavě Hanka.

Přátelé se k ní otočili a dívka ucítila jejich nesouhlas.

„Jestli tam někde dole byl, tuhle destrukční vlnu nemohl přežít, šířila se jako lavina po všech prostorách, kde kouzelník přebýval. Copak jsi to necítila?” vzal ji soucitně za ramena Vron.

„Kdyby umřel, věděla bych to,” umíněně trvala Hanka na svém, „chci ho zkusit najít!”

„A dokážeš se s ním spojit?” zajímalo Vrona.

Pokusila se soustředit. Země se znovu zachvěla, ale nikdo neřekl ani slovo. Plamův krystal byl stále němý a zamlžený. Najednou si uvědomila, že se stále ještě v mysli nezbavila podivné nitky, kterou ucítila při kontaktu s Drápem. Zdálo se, jako by ji nitka táhla určitým směrem. Bohužel přesně tím směrem, odkud se ozývalo nejhorší podzemní dunění. Byla na rozpacích. Má to ostatním říct? Možná ji chce Dráp zabít. Ta nitka ale není cítit nepřátelstvím. Co když si přeje, aby zachránila jeho bratra? Tohle bylo nepřijemné dilema.

„Tak co?” naléhal netrpělivě kouzelný džin. I on toužil být z neklidné oblasti pryč, aby nemusel děti chránit kouzly, která se tady až příliš často chovala jinak, než měla.

„Spojit se s ním nedokážu, ale mám kontakt, který mě táhne tímhle směrem,” ukázala Hanka a s obavou sledovala nedůvěřivou reakci kamarádů i Vrona. Kdyby navíc věděli, že i ona má pochybnost o svém tvrzení...

„Já Hance věřím,” rozhodl Sváťa, „podíváme se tam.”

„Je to velice nebezpečné,” namítl Vron, „já. Obávám se, že tohle pátrání nemohu připustit.”

„Dobře. Půjdu sama,” pokrčila rameny Hanka. Náhle si byla jistá, že se tam podívat musí. Možná Plam stejně umře, ale kdyby nic nepodnikla, nedokázala by se srovnat se svým svědomím.

„Jdu s tebou,” řekl zamračeně Rafan.

Vron se najednou napřímil a zavřel oči. Když je znovu otevřel, oznámil: „Můj pán mě volá. Musím se co nejrychleji vrátit zpátky do útulku i s jeho synem. Sidi má porodní bolesti a zdá se, že její dítě už se dere na svět. Pán si žádá mou pomoc.”

„Tak běž a nech nás tady,” navrhl Sváťa.

„Příkaz zněl: vrátit se i s synem. Musím vás přivést zpět. Ted' hned. Jdeme!”

„Já nejdu,” ušklíbla se Hanka, „já v rozkazu nejsem!”

„Dobře,” vzdychl Rafan, „vezmi Sváťu, já tu zůstanu s Hankou.”

„Ale ty jít musíš,” zahleděl se Rafanovi do očí Vron.

„Proč by...” chtěla se do toho plést Hanka, ale Rafan mávl rukou, aby zmlkla a nechala to na něm. Dívka sledovala, jak tam stojí a hledí si vzájemně do očí. Podezírala je, že vedou soukromý dialog, aby je ani ona, ani Sváťa neslyšeli.

Měla pravdu. Rafan hovořil s Vronem na mentální úrovni a odblokoval oba kamarády. Kouzelný džin se přizpůsobil.

„Musím jít, protože jsem zahrnut v rozkazu?” zeptal se neslyšně džina.

„Ano. Dundar neřekl, který syn.”

„Takže Dundar je opravdu mým otcem?”

„Myslel jsem, že už to víš.”

„Tušil jsem to. Ale nechci, aby to věděl někdo další, nechci se k němu hlásit jako ke svému otci.”

„Já vím.”

„A co Dundar? I on ví, že jsem jeho syn?” s obavou se zeptal Rafan.

„Myslím si, že neví, ale to na vyřčeném rozkazu nic nemění.”

„Tak dobře. Půjdu s tebou, ale měli bychom cestou vymyslet, jak Hance pomoci,” zakončil soukromý rozhovor Rafan.

Pak se otočil na dívku: „Pokusím se v útulku něco zařídit a vrátit se, abychom ti pomohli. Buď prosím tě opatrná! Dávej pozor, ať se někam nepropadneš. Ano?”

„Jasně,” kývla Hanka a doufala, že na ní není vidět strach, který cítila při pomyšlení, že zůstane během pátrání v této lokalitě sama.

„Tak pojďte,” nařídil Vron a opatrně vytvořil malou, maximálně zabezpečenou, bránu. Sváťu, který se stále nešťastně ohlížel po Hance, musel kouzelný džin prostrkat skrz skoro násilím. Vtom se jí v náruči zhmotnil Plamínek.

„Ale? Ty jsi tu zůstal,” podivila se, „za to nás asi tvoje máma nepochválí.”

Hanka se znovu soustředila na nitku a vyrazila směrem, kudy ji to podivné mentální vodítko táhlo. Nebylo to jednoduché. Skalnatý terén ji neustále nutil odbočovat ze směru, kam měla namířeno, a neschůdné části skal se obcházely dost obtížně. Doufala, že si nezvrtne nohu.

Pomoc pro Hanku

V útulku zatím bylo živo. Akce s norousy skončila a všichni pochytaní jedinci byli umístěni v prostorách, kde se mohli alespoň pár centimetrů zahrabat pod zem. Dundar nařídil, aby jim donesli vodu a nějaké kořínky. Potom už na ně neměl čas.

Všechno se začalo točit kolem Sidi. Zpočátku to vypadalo celkem v pohodě. Ženy odvedly léčitelku do budovy, kde jí narychlo připravily pokoj. Asi za hodinu však přišly za Dundarem, aby se na ni pro jistotu podíval. Zdálo se jim, že má příliš velké bolesti. Šel sice nerad, ale prohlédl Sidi a nenašel nic, co by bylo v nepořádku. Pro jistotu kontaktoval Vrona. S úlevou přijal zprávu, že děti našel a že jsou živé zdravé. Nařídil Vronovi, aby se okamžitě i se synem dostavil k němu. Kouzelný džin měl přece jen větší možnosti, jak rodiče pomoci.

Dundar byl plně zaujat děním v útulku, proto si nevšiml, že s Vronem dorazili zpět jen chlapi. Zběžně je pozdravil. Neměl čas řešit jejich svévolný výlet do podzemí. Byl rád, že jsou v pořádku zpátky, a popovídá si s nimi později. Teď potřeboval, aby kouzelný džin dohlédl na průběh zrození nového človíčka. Asi by mezi zdejšími lidmi nezískal dobrou pověst, kdyby se během porodu nedejbože něco zvrtilo.

Mnohem pozorněji sledovala návrat dětí malá dračice. Jakmile se Hanka ani její syn neobjevili, zastavila Vrona a velice pozorně si vyslechla zkrácené vyličení všeho, co se v rezervaci a pod ní přihodilo. Sjela džina nespokojeným pohledem.

„Jdu za nimi,” prohlásila vyčítavě, „nechápu, jak je možné zanechat v rizikové oblasti děti bez dospělých. To si ve zdejších krajích tak málo ceníte svých mláďat?”

„Kdybych byl pánem svého jednání, zůstal bych tam s ní. Věřte mi, Silasiento, že i mne tahle situace zneklidňuje. Celou svou bytostí se tam toužím vrátit, ale pán mi nařídil

věnovat se zdejší léčitelce, která čeká miminko. Budu o něco klidnější, když tam s ní budete aspoň vy, Silasiento.”

Malá dračice si znechuceně odfrkla a zmizela. Vron vyrazil zkontrolovat, jak se vede Sidi. Mladá žena ležela zpocená na lůžku. Navzdory bolesti se na džina usmála.

„Zatím jde všechno dobře,” uklidnil ji Vron, když ji prohlédl, „ale ještě to bude chvíli trvat. Snažte se správně dýchat, já vám trochu zmírním bolesti.”

Vron podal hlášení svému pánovi a Dundar si oddechl. S porody neměl mnoho zkušeností. Kluky zahnal do jídelny a nařídil, aby po obědě zkontrolovali, mají-li všechna nemocná zvířata vodu.

„Nemohli bychom si na chvílku půjčit Vrona, tati?” zkusil se Sváťa zeptat otce.

„V žádném případě! Musíte počkat, až se to malé narodí. Bude-li Sidi v pořádku, můžeš Vrona zaměstnat podle svého. Ale ne abyste vymýšleli nějaké lumpárny! Dneska už těch potíží bylo víc než dost.”

Sváťa chtěl něco namítat, ale Rafan ho vzal za loket a odtáhl ho. Nezbyvá než vymyslet něco jiného. Během oběda zvažovali nejrůznější scénáře, jak Vrona dostat za Hankou, ale sami museli uznat, že jejich nápady nebudou fungovat. Po jídle zkontrolovali klece v útulku. Voda nikde nechyběla. Najednou popadl Sváťa Rafana za košili a otočil ho k sobě. „Mám to. Ale budeme potřebovat, aby nám pomohla Sidi.”

„Neblázni. Ta má jiné starosti než nám pomáhat.”

„Uznávám, že je to vůči ní trochu nefér, ale zkusit to musíme,” nedal se odradit Sváťa, „nezapomeň, že naší ségře jde možná o život.”

„To je fakt, ale ty zase nezapomeň, že u Sidi jde o dva životy.”

„Dobře,” uznal bratrův argument Sváťa, „povím jí velice opatrně, jaké máme trable, a poprosím ji o radu.”

Potom se Sváťa nepozorovaně vloudil k Sidi. Chvilku si s mladou ženou šuškal a vzápětí se rozběhl za Rafanem. Oba napjatě čekali, zdali se podaří sehnat pomoc pro Hanku. Naštěstí měla Sidi pochopení a jejich plán takticky zdokonalila. Rozhodně si nepřála nechat dívku napospas nebezpečné situaci uprostřed rezervace. Po chvíli kluky vyhledal Dundar.

„Můžu vás o něco poprosit, chlapci? Giro se Sidi mají tady nedaleko srub. Víte, kde to je?”

„No jasně.”

„Tak tam dojděte a přiveďte Gira. Sidi si přeje, aby byl přítomen u narození svého potomka,” požádal je Sváťův otec a roztržitě si mnul zpocené ruce.

„Jasně, tati, hned tam zaběhneme a vyřídíme to,” usmál se jeho syn a zamrkal na Rafana.

„Zatím to vychází,” radoval se, když se rozběhli ke srubu. Zaklepali a vtrhli dovnitř jako velká voda.

„Jen jestli s námi bude chtít spolupracovat,” pochyboval Rafan. Uvnitř ale nikdo nebyl. Jen na stole si přečetli vzkaz:

„V rezervaci je nějaký problém s výkyvem magie, jdu se na to mrknout a možná se vrátím později. Giro.”

„A sakra, tohle trochu komplikuje situaci,” drbal se na hlavě Sváťa.

„Naopak,” zašklebil se spokojeně Rafan, „nemusíme lhát. Řekni Vronovi, ať vzkaz tlumočí Dundarovi. Jediný, kdo by teď mohl Gira najít, je kouzelný džin. Třeba tvůj otec dojde ke stejnému závěru jako já.”

„Zkusit to můžeme,” přikývl Sváťa a poslal zprávu. Oba netrpělivě čekali, jak se Dundar rozhodne. Pak se ozvalo zaklepání a do srubu vstoupil Vron.

„Tak na co čekáte,” kývl na chlapce, „jdeme hledat Gira.”

„A co Hanka?” opatrně sondoval Sváťa.

„Zkusíme to vzít jedním vrzem,” usmál se Vron a všichni se přesunuli ze srubu, aby se mohli bránou přenést co nejbliž k rezervaci.

Avšak Giro nebyl jediný, kdo zaznamenal v Magickém lese výkyvy rovnováhy. I jednorožci vycítili problematickou situaci. R'íhan se nabídl, že to půjde zkontrolovat, a pokud to bude v jeho silách, pokusí se srovnat stabilitu magie do normálu. Odmítl doprovod druidů a slíbil, že jim dá vědět, až něco zjistí.

Magické vodítko

Hanka se hned po odchodu kamarádů vydala na cestu a nepřestávala sledovat Drápovo vodítko. Proplétala se s malým dráčkem zdejší divokou vegetací. Měla nutkavou představu, že si musí pospíšit. Plamínek vesele poskakoval kolem ní. Jemu se procházka rezervací zamlouvala.

Najednou radostně vypískl a jejich společnost se rozrostla o Silasientu. Plamínek jí radostně hupsl do náruče.

„Vron mi prozradil, že hledáš Plama. Tak jsem tu, abych ti pomohla,” oznámila malá dračice překvapené Hance, „ukáž mi směr, kterým se potřebuješ dostat.”

„Ani nevíte, jak ráda vás vidím,” obdařila ji Hanka vděčným úsměvem a ukázala prstem, „potřebuji jít tam.”

„Dobře. Pojď ke mně.”

„Ale magie tu je nestabilní,” zaváhala dívka, která tušila, co má malá dračice v úmyslu.

„Neboj se, naše přemísťování se zdejší magie netýká, k žádnému vzájemnému ovlivnění sil nedojde.”

Dračice Hanku přenesla naznačeným směrem. Dívka měla zpočátku strach, ale musela uznat, že Silasienta měla pravdu. Ani během dalšího přesunu necítila žádnou deformaci ve svém okolí. Díky tomu se záhy dostali do míst, kde téměř nebylo možné použít magické vidění. Záblesky spektra tu byly silnější než ohňostroj. Pravděpodobně se nalézali uprostřed nejhorších anomálií v rezervaci.

„Přesně tady končí stopa, co mě sem dovedla,” bezradně se rozhlédla Hanka.

„Chceš, abych se podívala do podzemí?”

Dívka přikývla a Silasienta se zasnila. Nějakou dobu setrvala v soustředění. Hanka napjatě a netrpělivě čekala na její vyjádření.

„Máš pravdu, jsou tu podzemní prostory. Vypadá to, že jejich větší část se nedávno propadla. Zbylé jsou podle mého názoru značně nestabilní a bylo by nebezpečné je navštívit.”

„A něco jako draka jste nezahlédla?” s obavou vyzvídala dívka.

„Nejsem si jistá, musela bych se podívat přímo dolů.”

Vtom Hanku zatahal za oblečení Plamínek a ukázal za její záda. Ohlédla se a překvapeně sledovala, jak se blíží jednorožec. Oslovil ji ještě dřív, než dorazil k nim.

„Sice jsem potěšen naším setkáním, ale udivuje mě, na jakém místě tě vidím,” řekl napůl tázavě.

„To je na dlouhé povídání,” usmála se na něj, i když jí dvakrát do smíchu nebylo, „hledám svého dračího přítele. Unesli ho a nemohu se s ním spojit. Možná je někde tady v podzemí. A jestli ano, každým okamžikem ho to může zasypat.”

„Ano, stále se to propadá. Tak rozkolísanou magii jsem ve zdejší oblasti ještě nezažil. Odhaduji, že podzemní prostory se hroutí kvůli nesprávnému použití kouzel. Mám pravdu?”

„Ano.”

„A jak chceš najít draka v podzemí?”

Hanka neodpověděla a podívala se bezradně na Silasientu. Spolu s ní se na matku důvěřivě zahleděl i Plamínek.

„Tak dobrá, já se tam dolů mrknu,” vzdychla rezignovaně malá dračice, když viděla jejich prosebné pohledy, a zmizela.

„Zajímavé,” potřásl hřívou jednorožec, „nepotřebuje magii ze svého okolí. Ale stejně by se tam dolů neměla pouštět. Nelíbí se mi to. Měli bychom odtud co nejrychleji zmizet. Magie může spustit věci, které se nám nebudou líbit...”

Dračice se vrátila a vypadala poněkud zaprášeně.

„Máš pravdu, sivián. Je tady. Našla jsem jeho tělo.”

„On je mrtvý?” vyděsila se Hanka.

„Jak bych ti to popsala,” hledala dračice vhodná slova, „tělo dosud žije, ale duch je na smrt nemocný. I kdyby se podařilo ho odtamtud dostat, stejně by možná nepřežil. Není možné spojit se s jeho mozkem.”

„Já. nemohu tu Plama nechat a odejít,” nevěděla Hanka, jak má jednorožci a Silasientě vysvětlit, co pro ni znamená její dračí přítel.

„Já vím, je to těžké rozhodnutí. Ale uvaž, že kvůli jednomu procentu naděje na úspěch je tu skoro padesátiprocentní pravděpodobnost, že tady ztratí život další čtyři dosud živé a zdravé bytosti. Použij svůj rozum,

dívko. Vždyť i jeho matka, když ztratila kontakt s jeho myslí, odešla a neriskovala životy členů svého hnízda.”

Hanku zaplavil pocit, že se jí to vysvětlit nepodaří. Nejspíš bude muset něco zkusit sama. Od nich tu oběť opravdu žádat nemůže. Otočila se na dračici: „Aspoň bych u něj chtěla chvíli být a dotýkat se ho, dokud ještě dýchá. Přemístíš mě k němu, prosím?”

Dračice zvažovala její návrh a nakonec nejistě přikývla: „Tvého přítele neunesu, abych ho dostala ven, tebe tam snad na chvíli vzít mohu.”

„Ne!” kategoricky se mezi ně vtlačil R’íhan a přinutil Hanku odstoupit od dračice. Ta se překvapeně podívala po jednorožci.

„Jsem rychlá. Kdyby to padalo, dostanu ji ven včas,” ujišťovala ho dračice.

„To není nedůvěra vůči vám,” nesouhlasně potřásl hřívou jednorožec, „nemohu to dovolit kvůli ní!” A kývl hlavou směrem k Hance.

„Chce se pokusit mu pomoci,” pokračoval v objasňování svého postoje, „navzdory tomu, že tu může zabít sebe i nás, to chce zkusit! Nemohu to dovolit. Nevím, jak to vysvětlit, ale stojíme uprostřed soptící hory na vyviklaném kameni, jehož stabilitu může vychýlit i motýl. Prostě to nejde! ”

Hanka se dívala přímo na R’íhana a cítila, jak v ní narůstá vztek. Vždycky jednorožce podezírala z toho, že umí číst myšlenky, ale zatím byl slušný a nedával to najevo. Navíc se vždycky uměl správně rozhodnout. Proč to teď má být jinak? Chtěla R’íhana za jeho postoj nenávidět, ale nedokázala to. Spíš měla pocit, že ji jen dostatečně nechápe.

„Pověz mi, R’íhane, kdyby tam dole byl P’ujibo a ty jsi tu stál s jeho matkou, také byste spolu v klidu odešli? Také byste byli tak rozumní, že byste se o nic nepokusili?”

Hanka stěží zadržovala slzy vzdoru a bezmoci nad tím, že konečně Plama našla, a přitom pro něj nemůže vůbec nic udělat.

„On je moje rodina,” pokračovala vyčítavě, „součást mého já. Dokud dýchá, tak odtud dobrovolně neodejdu.”

„Pod námi je skála, prokopat se k němu nedá,” uvažovala tiše Silasienta, nešťastná z toho, že není v jejích silách najít nějaké schůdné řešení. Plamínek se k ní přitiskl a dračice ho jemně hladila.

Jednorožec se zadíval k obloze a pak na dračici: „Kdysi mi jeden z druidů v rezervaci řekl, že je v mém osudu vepsána křížovatka, na které se setkám s draky a budu jimi poznamenán. Jestli to bude znamenat můj konec, nebo nový začátek, prý bude záviset na někom, kdo si může vybrat. Možná nadešla chvíle křížovatky. Odstupte támhle za ty kameny a hlavně, to zdůrazňuji, mi nepomáhejte!”

R’íhanův příkaz nepřipouštěl diskuzi. Hanka pocítila veliký strach ve směsici bláznivé naděje. Jestli se teď stane něco špatného, pomyslela si, bude to moje vina, protože jsem ho donutila k závažnému rozhodnutí.

Poslušně ustoupili na určené místo. Plamínek se své sivián vyšplhal do náruče. Nebyla si jistá, zda je to kvůli obavám, nebo kvůli tomu, aby lépe viděl.

Kolem jednorožcových nohou se začala zvedat mlha, jakou Hanka viděla jen v jejich Posvátném háji. Rozšířila se do kruhu a houstla. Pak se pod nimi zhoupla země, ozval se rachot padajícího kamení a mlha zmizela. Před nimi leželo bezvládné tělo Plama a jednorožec se podivně potácel hned vedle. Zdálo se, že má problém udržet rovnováhu a že se pod ním podlamují nohy.

Hanka se vrhla k tělu svého dračího přítele. Silasienta měla pravdu. Ani když se ho dotýkala, necítila známý důvěrný kontakt. Něco bylo špatně. Objala jeho hlavu a nemohla zadržet slzy. Opět se jim zachvěla půda pod nohama a temné dunění v podzemí dolehlo až k jejich uším.

„Dovolte, abych vám pomohla,” zaslechla Hanka naléhavý hlas Silasienty a otočila se, aby zjistila, o co jde.

„Ne,” odpověděl jednorožec.

Hanka se zdvihla a přistoupila k nim blíž.

„Co se děje?“ obrátila se na dračici.

„Kouzlo se obrátilo proti jednorožci a spaluje ho jeho žár. Dokázala bych ho zchladit, ale on nechce,“ odpověděla.

Hanka zkusila magické vidění a než ho zrušila, málem při tom oslepla. Přesto si stihla všimnout, že se z R'íhana stala ohnivá postava, která žhne neuvěřitelně silným žářem.

„Jestli ho dokážete ochladit, Silasiento, tak mu co nejrychleji pomozte. Prosím,“ požádala dračici.

Ta přikývla a položila svou tlapu na R'íhanův krk. Při tom dotyku se celá zachvěla. Plamínek sebou trhl, ale potom přistoupil k matce a pomalu položil na její záda svou malou tlapku.

„Jestli mohu také nějak pomoci.“ nabídla se Hanka.

„Asi budeš muset, moje síly na ten žár nestačí. Polož na mě ruku a pošli mi energii, kterou můžeš postrádat,“ požádala ji dračice, aniž přerušila soustředění.

Dívka položila ruku na její rameno vedle Plamínkovy tlapky, a protože nevěděla, jakým způsobem dračici energii předat, uvolnila svou mysl a odevzdala Silasientě kontrolu nad ní. Ucítila souhlas a jako protihodnotu získala možnost zúčastnit se všeho, co dračice vnímala a dělala. Dokonce k ní pronikla i část bolesti tlapy, která se dotýkala jednorožcova těla a byla v jednom ohni. Díky spojení si uvědomovala, o kolik ještě musí zchladit R'íhanovo tělo, aby přežil.

Silasienta soustředěně posílala vlny chladu doprostřed žáru a Hanka sledovala svou sílu, jak se mísí se silou dračice. Žár se zmírňoval, ale ne dost rychle. Dívka ucítila, jak odpadl Plamínek a zahřálo ji u srdce, že i on se snažil dát vše, co dokázal. Začala dračici pomáhat a postrkovala svou energii směrem k ní. Stále to nestačilo. Síly jim začaly docházet. Panebože, my to nedokážeme, zakousl se do Hančiných myšlenek pocit strachu.

„Už jsme blízko, ještě trochu, ještě trochu,” vnímala Silasientinu snahu uspět. Jejím očima ale viděla, že stále ještě nezdolaly kritickou hranici a že už žádná síla nezbývá. Tak blízko u cíle, to není fér, zlobila se Hanka, když už vydala vše, co mohla.

Narazila na ochranný blok, který v její mysli vytvořili při posledním léčení jednorožci. Vybavila si, co jí nedávno řekli. Může ho zrušit, ale riskuje, že se znovu objeví následky zlého kouzla a magie se obrátí proti jejímu tělu. Má zrušit ochranný blok? Možná by pak Silasientě dokázala poslat ještě kousek magie. Třeba by stačil na to, aby zachránil R'íhana. Ale taky stačit nemusí a ona jen zbytečně zahodí celou svoji budoucnost a vše, čeho si tak cení. Jak by ale dokázala žít s vědomím, že možná mohla jednorožce, který se kvůli ní obětoval, zachránit, a nepokusila se o to? Ne, s tím bych žít nedokázala, přiznala si Hanka a roztříštila svůj ochranný blok. Příliv energie okamžitě poslala dračici, aby to stihla dřív, než ji ochromí působení uvolněného kouzla. Budu toho litovat, jestli přežiju, říkala si, ale věděla, že mnohem víc by litovala, kdyby to nezkusila. Pomodlila se ke všem nejvyšším bytostem, které existují, aby to stačilo a aby jednorožec přežil. Potom ztratila vědomí.

Silasienta se vyděsila, ale dívčin dar nepromarnila. Znásobila ho svým strachem o Hanku a vrhla chlad do jednorožcova těla. Konečně ucítila zlom a tělo čtyřnohého kouzelníka začalo chladnout a vracet se do normálu. Podařilo se to.

Odtáhla svou tlapu a dívala se na děsivou spáleninu, kterou měla na dlani. Kůže byla rozleptaná až do masa. Také na jednorožcově kůži zůstala vypálená černá skvrna ve tvaru malé dračí tlapy. R'íhan se dosud chvěl a sbíral sílu, aby neupadl. Vyčerpaná dračice ho oslovila.

„Splnilo se, co jste řekl. Omlouvám se za to, že jsem vás poznamenala. Jinak to nešlo. Ale přežil jste hlavně díky tomu, že ona,” ukázala na Hanku, která ležela zhroucená

vedle Plamínka, „se rozhodla zahodit svou budoucnost, aby vám dala tu vaši.”

„Věděl jsem, že tím kouzlem riskuji svůj život,” přikývl jednorožec, „její jsem ale riskovat nechtěl. Myslel jsem, že můj příkaz poslechne.”

„Kdyby to udělala, musela by žít s pocitem, že vás dohnala k smrti.”

„Jednorožci nebudou souhlasit, aby potřetí vstoupila do Posvátného háje. Musela to vědět, když se rozhodovala. Přesto se rozhodla.”

„Myslím, že někdo přichází,” zbystřila pozornost dračice.

Jednorožec zdvihl namáhavě hlavu: „Strážce rezervace, kouzelný džin a děti. To je dobře, že jsou tady. Hanku je potřeba co nejdříve dostat do útulku, jinak by mohla zemřít.”

„Ale jak přemístí draka, když tu nelze použít kouzla?” pohlédla malá dračice na bezvládné Plamovo tělo.

To už k nim poklusem dorazil Vron, Giro a oba chlapci.

„Co tu provádíte? Skoro to vypadá, že nám magické síly roztrhají zdejší okolí na cucky,” spustil rozzlobeně Giro. Pak teprve si všiml nehybného dračího těla, bezvládné Hanky, vyčerpaného jednorožce a dračice, která zdvihla do náruče Plamínka přesně v okamžiku, kdy se začal probírat a fňukat.

„Vrone,” oslovil R’íhan kouzelného džina, „pokud má Hanka přežít, měla by co nejrychleji dostat antimagický náramek. Její problémy se myslím vrátily v plné síle.”

„Už zase? To snad ne.” nešťastně vzhlédl Sváťa, který klečel u Hanky a stálo ho hodně úsilí připomínat si, že tady nesmí používat magii.

„Zavolal jsem funě, aby vás dopravili do útulku,” pokračoval R’íhan, „víc vám teď pomoci nedokážu. Omluvte mě.”

S viditelnou námahou se otočil k dračici a nepatrně se uklonil: „Děkuji vám, Silasiento, vaše znamení budu nosit s hrdostí. Myslím, že budu první jednorožec, který uzná své

přátelství s drakem. Možná mi to budou vyčítat, ale já se k přátelství s vámi budu hlásit každou minutu svého života.”

„Díky, R’íhane. I když žijeme daleko odsud, budu každému u nás vyprávět o šlechetných jednorožcích, kteří dovedou pro přátele obětovat život,” zdvořile se uklonila i malá dračice.

Jednorožec pokývl na pozdrav a kulhavě odcházel do nitra Magického lesa.

Giro zatím prohlédl dívku a bezvládného draka. „Vypadá to divně,” řekl Vronovi, „kdyby to nebyl drak, ale člověk, řekl bych, že je v kómatu. Měli bychom o něm říct přímo drakům. Snad ho odsud dokážou odnést.”

Kouzelný džin ale zamítavě potřásl hlavou: „Raději zajistíme v útulku povoz se silnými tahouny a dopravíme ho tam sami. Černí draci sice uznávají, že se zranění musí nějaký čas léčit, ale když to s některým jejich druhem vypadá hodně zle, mohli by se rozhodnout ho usmrtit. A to by nám Hanka nikdy neodpustila.”

„A co když se stejně neuzdraví a umře?”

„Myslím, že tuhle variantu pochopit dokáže.”

„Dobrá. Táhle vidím běžet funě. S jejich pomocí vezmu Hanku a kluky zpět do útulku, ale co malí draci?”

„S námi si nedělejte starosti,” odpověděla Silasienta, „zatím tu se synem počkáme u nemocného draka a odpočineme si. Až se nám vrátí energie, dopravíme se do útulku vlastními silami.”

„Dobrá,” souhlasil Vron, „budeme na vás netrpělivě čekat.”

„Dobře dojedte,” popřála jim Silasienta, když se lidé uvelebili na hřbetech ochotných fuňů, a spolu s Plamínkem smutným pohledem doprovázela jejich odjezd s bezvládnou Hankou v náruči Vrona.

„To je dost! Kde se tak dlouho couráte?” uvítal je rozčilený Dundar, když dojeli do útulku. Pak si všiml bezvládné dívky.

„Co se jí stalo?“

„Obnovily se její problémy s magií,“ odpověděl Vron, „potřebuje urychleně dostat protimagický náramek.“

„Zeptáme se Sidi, myslím, že by tu nějaký mohla mít,“ řekl Giro a odběhl dovnitř. Vron odnesl Hanku do pokoje a položil ji na lůžko. Po chvilce dorazil Dundar a nesl náramek.

„Podrž ji,“ požádal Vrona a navlékl na dívčinu ruku kožený proužek. Kouzelný džin přitom pocítil nával slabosti, jako kdyby náramek navlékali jemu. Neuměl si představit, jak tuhle situaci Hanka zvládne. Tolik se radovala ze svého uzdravení. V následujících chvílích se ale dívce nemohl věnovat, protože se rozběhl porod. Nařídil aspoň Rafanovi, aby Hance uvařil čaj, a kdyby se zvýšila horečka, aby jí dal obklad. Sváťa se posadil ke kamarádce na postel, držel ji za ruku a přemýšlel, co by jí mohlo udělat radost, až se probudí.

„Sidi má kluka,“ hlásil Rafan, když přinesl čaj, „Giro v jídelně vyvádí jako bláznivá antilopa.“

„Aspoň že tohle je v pořádku,“ usmál se Sváťa a zahnal tulíka, když uviděl, že se pokouší uplést si z Hančiných vlasů hnízdo.

Dívka zasténala a otočila se na bok. Sváťa jí odhrnul vlasy z očí a usmál se, když zamrkala.

„Máš tady čaj, nechceš se trochu napít?“ Namáhavě se posadila a vzala hrnek. „Br, není sladkej.“

„Jé, promiň,“ vyskočil kamarád a běžel pro cukr.

Hanka se podrbala na zápěstí a při dotyku s náramkem se jí vrátily vzpomínky. Složila hlavu do dlaní a zavřela oči. Náhle se polekaně rozhlédla a zastavila se pohledem u Rafana. S obavou se zeptala: „Přežil to?“

„Kdo?“

„R'íhan.“

„Když jsem ho viděl naposledy, trochu kulhal a měl spálenej flek na krku.“

„Takže se to podařilo. To mi spadl kámen ze srdce!”

„Co se mělo podařit?” nechápali kluci. „A co Plam? Kde je?”

„Je živý, ale na nic nereaguje. Vron nařídil, aby pro něj poslali povoz a přivezli ho sem do útulku.”

„Dobrý nápad,” zamumlala Hanka a ještě jednou si lokla čaje. Znovu si lehla a zdálo se, že tentokrát úplně normálně usnula.

Kluci ji nechali odpočívat a šli se kouknout ven. Giro si připíjel s každým, kdo se mu připlétl do cesty, a vykřikoval, jaký je jeho syn krásný a silný. Rafan se Svátou se na sebe pobaveně podívali. Proklouzli kolem něj a šli navštívit Sidi. Ale řekli jim, že právě usnula, a nenechali je ani nakouknout. Zato je tu načapal Dundar a nařídil jim pomáhat při večerním krmení.

Druhý den se vrátila Silasienta s Plamínkem. Hned se kolem ní všichni sesypali a nutili ji, aby vyprávěla, co přesně se v rezervaci semlelo. Před polednem dorazil do útulku povoz s dračím tělem. To už byla Hanka na nohou a snažila se zapojit do normálních prací. S úlevou zaznamenala, že Plam je dosud naživu, a přinutila kluky, aby mu ze slámy udělali jakési provizorní hnízdo, kam ho strážci podle Girových pokynů z povozu složili. Hanka si k němu přitáhla matraci a prohlásila, že bude spát vedle draka.

Proč se neuzdravuje?

Ti, kdo měli starost, jak se Hanka smíří s faktem, že musí opět nosit náramek, byli příjemně překvapeni. Vůbec o něm nemluvila, ani nevypadala, že by se chtěla uzavřít před světem. Hned začala pomáhat s pracemi v útulku a všechen volný čas trávila u draka. Tiše si s ním povídala, i když nereagoval. Často tam s ní pobývala i Silasienta a Plamínek. Chtěli s Hankou strávit co nejvíc času, než odjedou. Byla jim za to vděčná.

V den jejich odjezdu se v útulku objevila profesorka Ferinová, aby draky doprovodila na loď. Mlčky objala dívku a pohládila ji po vlasech. Hanka se snažila být statečná a polykala slzy.

Ani rozloučení s malými draky nebylo snadné. Tolik si na ně zvykla. Smutný Plamínek se nechtěl nechat odlákat z její náruče.

„Nikdy na tebe nezapomenu,” šeptala mu.

„Moc rád, svjan, moc smutný, moc daleko,” snažil se její malý chránělec najít slova. Nakonec ho musela na zem postavit ona.

„Nemohu vás doprovodit až do přístavu,” řekla mu, „musíš být statečný.”

Když zmizeli, dolehla na ni tíha osamělosti. Kluci byli ve škole a připravovali slavnostní představení, zatímco její dračí přítel byl pořád hubenější a hubenější. Stále nevykazoval ani sebemenší náznak, že by se chtěl probudit. Dala za pravdu Vronovi, že bude lepší před draky Plamovu přítomnost v útulku utajit. Dokázala se smířit s tím, že její přítel možná umře, ale představa, že by ho draci sami zabili, aby ho ušetřili zbytečného trápení, se jí přičila. Litovala, že nemá magii a nemůže se pokusit o léčbu pomocí kouzel. Dundar se podle jejího názoru Plamovi příliš nesnažil pomoci a Sidi teď bydlela s miminkem ve srubu a do útulku přišla jen občas. Sváta sice v době, kdy tu byl, něco zkoušel, ale jeho

návštěvy pokaždé skončily jen jeho omluvným výrazem a pokrčením ramen. Vron chodil za drakem každý den, ale ani on se netvářil nadějně.

Potom se jednoho dne společně se Sidi objevil Nik. Přišel si prohlédnout mimino své sestry a vesele se přivítal i s Hankou. Byla ráda, že ho vidí.

„Chtěl bych si okouknout tvého spícího dračího prince. Ukážeš mi ho?“

„Samozřejmě,“ přikývla, „ale moc veselý pohled to není. Asi už dlouho nepřežije.“

Nik draka prohlédl, koukl se mu do tlamy a pak zavřel oči. Hanka se zalíbením pozorovala, jak mu to sluší, i když je vážný a soustředí se.

„Víš, trochu jsem se připravoval, když mi o něm Sidi řekla,“ mrkl rošťácky na Hanku, když skončil, „mám v zásobě jedno kouzlíčko. Kdyby náhodou nezabralo, přivezl jsem soudek s lektvarem. Rozumní lidé by ho vylili. Já si ale myslím, že by mohl nastartovat obnovu poškozených dračích buněk. Akorát je možné, že mu ten fujtajbl způsobí bolesti břicha. Bude tě stát spoustu námahy do něj tu odporlost dostat. Dokážeš to?“

„No jasně. To zvládnou. Kdo jiný by ho měl otrávit tvým lektvarem, když ne já?“

„Nezklamala jsi mě,“ zasmál se mladý ochránce a začal kouzlit. Nakonec jen bezmocně pokrčil rameny, úplně stejně jako Sváťa.

„Vron mě varoval, že tohle kouzlo nezabere, ale zkusit jsem to musel. No nic, teď jsi na řadě ty a můj lektvar. Mám trochu obavu, aby to nebylo další zbytečné trápení. To by mě mrzelo. Za dva dny se na vás přijdu podívat.“

Když Hanka zjistila, jak Nikův lektvar smrdí a jak odporně vypadá, byl už ochránce pryč. Zvedl se jí žaludek a málem došla k názoru, že lektvar raději vylije. Potom ale sebrala odvahu, požádala o příspěví dva pomocníky a společnými silami nalili drakovi do tlamy třetinu množství, které Nik

dovezl. Hned po akci se šli pomocníci s mrzutými nadávkami svorně umýt, aby mohli mezi lidi. Že lektvar skutečně prošel dračími útroby, zjistila Hanka hned druhý den, kdy se drak vyprázdnil. Rozhodla se brát to jako dobré znamení a donutila další dva pomocníky, aby jí asistovali při podání druhé dávky lektvaru. Obávala se, že se brzy po útulku rozkřikne, co to obnáší, a příště už nesežene nikoho, kdo by byl svolný se této procedury zúčastnit. Večer se drak začal převalovat ze strany na stranu a sténat. Břicho ho muselo bolet opravdu hodně. Hanka přemýšlela, zda nemá Nika druhý den, až se objeví, přizabít. Byla to velmi neklidná noc. Z dračích útroby začaly unikat nepříjemně zapáchající plyny a dívka si musela matraci přestěhovat o velký kus dál proti větru. Ráno zjistila, že na Plamově těle začínají pošukávat svaly. Dokonce i zamrkal. Teď by potřebovala někoho, kdo by jí řekl, zda se probouzí i jeho mysl. Netrpělivě vyčkávala, až přijde do práce Dundar s Vronem.

Kouzelný džin se u ní zastavil jako obvykle a přinesl jí kousek koláče od snídaně. Okamžitě věděl, co od něj chce.

V té chvíli se drak znovu vyprázdnil. Oba couvli o několik metrů, aby mohli dýchat. Vron se zamyslel a náhle se na dívku usmál.

„Nik měl asi pravdu. Ten průjem z něj, zdá se, odnesl zbytky látky, kterou mu dali a která ho paralyzovala. Funkce těla se začínají obnovovat. Myslím, že se probouzí i mozek.”

Hanka mu skočila kolem krku a vlepila mu na tvář pusou: „To je ta nejlepší zpráva za poslední dobu. Pomůžeš mi dnes, až budu Plamovi dávat poslední dávku medicíny?”

„Víš co? Dneska se tu má zastavit Nik, tak si řekni o pomoc jemu,” ušklíbl se Vron a Hanka měla nepříjemný pocit, že se kouzelný džin poslední dobou nějak moc polidštil.

Nik dorazil po obědě. Sice nechtěl o pomoci při krmení draka ani slyšet, ale měl smůlu, že byla nablízku Sidi.

„To snad nemyslíš vážně, Niku, že bys Hance nepomohl,” zamračila se na něj jeho sestra, „je to přece součást tvé léčby, tak se převlékni do pracovního a nechci slyšet žádné odmoulování.”

Hanka se zlomyslně šklebila a Nik na ni dělal za sestřinými zády výhružná gesta. Náladu mu to ale nezkazilo a byl ochoten žertovat i při tak nechutné práci, jako je napájení draka smrdutým lektvarem. Se smíchem se pak šli oba umýt, sledováni pobavenými pohledy minulých pomocníků, kteří tenhle zážitek Nikovi z hloubi duše přáli.

Nik přinesl několik kbelíků i drakovi, aby z něj spláchli to nejhorší. Nakonec se zastavil a zastřený pohled Hance naznačil, že se Nik pokouší čarovat. Trvalo několik minut, než se protáhl a opět se podíval na Hanku.

„Řekl bych, že se uzdraví. Draci se umí docela dobře regenerovat, když tomu nic nebrání. Mám ti vyřídit, že se na něj v sobotu přijde podívat Demit.”

„Ráda ho uvidím,” usmála se Hanka.

Nik se převlékl a zmizel. Dívka se znovu začala věnovat práci v útulku. Pomocníci ji začínali brát jako sobě rovného. Uvažovala o tom, že by tu zůstala, i když se svým handicapem k některým tvorům nesměla. Přesto doufala, že je natolik užitečná, aby ji tu nechali nastálo.

Drak měl střevní potíže nejen v noci, ale i následující den a ještě další noc. Když se převaloval, držela se raději stranou, ale když sténal, sedala si k jeho hlavě a utěšovala ho. Nevěděla, jestli ji slyší nebo vnímá, ale vzhledem k tomu, že ji nikdy při svých bolestivých stavech neohrozil, doufala, že o její přítomnosti ví. Už se dvě noci pořádně nevyspala a chodila jako mátoha. Večer, když si sedla k drakově hlavě, aby si s ním povídala, usnula dřív, než si rozmyslela, o čem mu bude vyprávět. Díky tomu zmeškala okamžik, kdy Plam otevřel oči a začal se rozhlížet. Cítil se velice slabý, ale hýbat se mohl. Jemně vzal Hančino tělo a uložil ho na připravené lůžko vedle sebe. Teprve teď si uvědomil, že dívka má

antimagický náramek a že s ní nemůže komunikovat psychicky. Doufal, že se její stav nezhoršil kvůli němu. Matně si vybavoval chvíli, kdy pronásledoval neposlušného Hurikána. Jeho dračí smysl pro realitu mu říkal, že od té chvíle muselo uplynout hodně času, na který si vůbec nepamatuje. Trochu ho zarazilo, že je společně s Hankou v útulku. Rozhodl se, že s otázkami počká, až se dívka probudí. Opatrně ji přikryl a chystal se zavřít oči, aby si také odpočinul, když vtom se dotkl jeho mysli matčin kontakt.

„Plame, ty žiješ?“ zeptala se dračice tak nevěřícně, až ho to zarazilo. Navíc použila oslovení, které jindy nepovažovala za vhodné pro draka.

„Nemohu si vzpomenout, co se stalo,“ odpověděl matce.

„Kde jsi?“

„V útulku pro magické tvory. Teď jsem se probudil. Je tu se mnou Hanka a má zase problémy s kouzlem, které obrátilo magii proti jejímu tělu. Ještě jsem s ní nemluvil. Co se stalo?“

„Vyhnali jsme únosce draků z jeho brlohu. Ale tvoje mysl při tom odumřela a tělo pohřbily trosky podzemního labyrintu. Truchlila jsem pro tvou smrt. Jak je možné, že žiješ?“

„To netuším. Cítím se velice slabý. A co je s Hurikánem?“

„Ten je naprosto v pořádku, s tím jsme se v labyrintu sešli. Potom ale kouzelník své útočiště zničil a museli jsme se odtud urychleně stáhnout. Hanka sice tvrdila, že nejsi mrtvý, ale myslela jsem, že je to jen její zbožné přání a ne skutečnost. Jak se zdá, mýlila jsem se já. Škoda že ta dívka nemá dračí tělo.“

„Chtěla bys ještě jednu dceru?“ skoro se zasmál matčině povzdechu Plam.

„Ani nevíš, jak jsem ráda, že jsem neztratila syna.“

„Promiň, jsem unavený,“ omluvil se drak, který cítil, jak jeho vědomí klouže do spánku.

Následující ráno zaspali oba, drak i Hanka. A protože byla právě sobota, objevil se v útulku Demit. Přivedl s sebou i Rafana. K velké radosti chlapce i Plavíka se navíc ze staříkova rukávu vybatolili dva mrňaví tulíci a jejich pyšná máma Demitka. Sváťa s otcem a Vronem se vynořili z brány jen několik minut po nich. Mláďata tulíků vzbudila všeobecnou pozornost, takže bylo divné, že zrovna Hanka chybí. Sváťa se rozhodl zjistit, čím to je. Našel kamarádku ještě spící a málem o metr nadskočil, když drak zvedl hlavu a udělal na něj: „Psst, ještě se nevzbudila.”

„Plame,” rozzářil se nadšeně a běžel ho obejmout. Při tom zakopl o Hanku, která znechuceně vykoukla zpod deky. Vzápětí se i její tvář rozsvítila úsměvem, objala drakův krk a po tváři jí štěstím stékaly slzy. Nedokázala dojetím promluvit. Jen se tiskla k hubenému šupinatému krku a nemohla uvěřit, že se její dračí přítel konečně vrátil mezi živé. Teď už nelitovala ničeho. Vděčně bude snášet svůj úděl, když se navzdory všem pochybnostem záchrana Plama podařila.

Demit sledoval jejich společnou radost nejdřív zdálky, ale pak přišel blíž. Chvilku si s drakem povídal, předal mu trochu energie a nařídil speciální dietu. Významně se podíval na Vrona, když doporučil, aby drak dostával co nejvíc rybího masa. Kouzelný džin mrkl a lehce přikývl. Když se však po něm vzápětí Dundar ohlédl, tvářil se opět nezáživně.

Demit si vzal Hanku stranou a poslechl si její verzi o tom, co se v rezervaci po jejich odchodu přihodilo. Prohlédl dívku a smutně konstatoval, že se vše opravdu obrátilo k horšímu a tentokrát nebude ani v jeho silách zmírnit působení náramku. Dívka musí zůstat odříznutá od magie, aby přežila. Překvapeně zjistil, že je s tím Hanka smířená.

„Byla to moje volba a stálo to za to,” pohlédla na Bdělého sice bez úsměvu, ale také bez lítosti nad svým osudem, „věděla jsem, co dělám a co riskuji. A díky Plamovu přežití to беру jako přijatelnou cenu.”

Demit jí položil ruku kolem ramen a společně se vrátili k ostatním, kteří se nemohli nabažít hry s malými tulíky.

U oběda kluci Hance líčili zážitky ze školy. Příprava závěrečného představení je zaměstnávala od rána do večera.

„A představ si, že Julie se rozhodla kvůli své roli naučit létat. Už se umí trochu vznášet, ale když na ni Patrik ze zákulisí vybafl, spadla na zem jako zralá švestka. To fakt nechci vidět, jak to dopadne, až se pojede naostro,” líčil Hance Sváťa s plnou pusou.

„Taky Apaa, to je siréna, která s námi vystupuje, jednou narazila nečekaně na S’peria a propíchla si o jeho roh obličejovou bublinu. Hned se začala dusit a zachraňoval ji Smítko. Strčil jí hlavu do kbelíku s vodou. Hotová fraška! Člověk se prostě smát musel, ať už to je nebo není slušné. Hned jsme za to od Jasanova schytali trest, ale vsadím se, že i on se v duchu smál. Akorát že na rozdíl od nás umí zachovat kamennou tvář.”

„Hele, nechceš se nejdřív najíst a pak teprve mluvit?” obořil se na Sváťu Rafan, když kamarád poprskal půlku ubrusu.

Hanka se chechtala a všimla si, že historky ze školy pobavily nejen ji, ale všechny v jídelně.

„Na tom představení rozhodně nesmíš chybět! Vron slíbil, že tě tam dostane,” pokračoval kamarád bez ohledu na Rafanův nesouhlasný pohled, „koneckonců si nemůžeš nechat ujít podívanou na Rafa v hlavní roli.”

„Tebe vybrali do hlavní role?” překvapeně se zaradovala Hanka a uznale se na kamaráda zašklebila.

„A hádej, kdo mu dělá partnerku,” pousmál se Sváťa.

„Podle tvého kukuče soudím, že není-li to siréna, je to Anděla.”

„Zásah za sto bodů,” zamrkal kamarád a Hance se zdálo, že se Rafan začervenal.

„A koho letos zachraňujete?“ zeptala se rychle, aby Sváťa choulostivé téma nerozváděl dál. Na to zde bylo příliš mnoho posluchačů.

„Jó, to ti říct nemůžeme. To je tajné.“

„Jsem přece vaše spolužačka,“ naježila se Hanka.

„Nech se překvapit.“

„A to si říkáte kamarádi?“

„Jestli chceš, můžeš nás za to zmlátit,“ mrkl na ni poťouchle Rafan.

Po obědě musel Demit odejít a k lítosti všech si odvedl i rodinku tulíků. Odpoledne bylo krásně, slunce páliło, a kluci se rozhodli draka umýt a vydrhnout. Plam byl slabý a nemohl se moc bránit, když se do toho dali. Hanka uznala, že něco takového její dračí přítel opravdu potřeboval. Pak mu nanosili čistou slámu na nové místo a přinutili ho, aby si přešel do nachystaného hnízda. To minulé s mnoha poznámkami o příbuznosti draků s rochnáky společnými silami zlikvidovali.

Kluci se snažili Hanku zlákat, aby se šla tentokrát vyspat s nimi do pokoje, ale odmítla a zůstala i nadále ve společnosti Plama.

Byla za to potrestána tím, že se ráno zase nevyspala. Tentokrát ji vzbudila návštěva Karmaneuduny. Dračice se sice objevila tiše jako duch, ale když její stín ve vycházejícím slunci dopadl na spící Hanku, stačilo to, aby ji světelný výkyv probudil. Nejdřív se vyděsila, co se děje, ale vzápětí Plamovu matku poznala. Její dračí přítel se pokusil postavit, ale zatím mu to moc nešlo. Včera dostal v rámci diety jen skromnou porci ryb, což mu na síle nepřidalo. Přesto se vyhrabal, aby matku přivítal. Hanka se smíšenými pocity sledovala, jak dračice jemně otírá svůj čenich o Plamův krk. Vidiš, říkala si v duchu, a ty bys ho tam nechala umřít, nevěřila jsi mi.

Dračice se otočila k ní a Hanka se polekala, že k ní dolehly její myšlenky a že ji urazila. Dračice však naklonila

hlavu a jemně se dotkla její ruky, podobně jako se dotýkala Plama.

„Příště budu pečlivě naslouchat tomu, co mi říkáš,” tiše pronesla syčivou drakonštinou a Hanka si pomyslela, že od draka, který se nikdy neomlouvá, je to něco jako výraz důvěry a uznání, zvlášť když ten drak je vůdcem celého hnízda.

„Obávám se, že už nebudu mít schopnost vycítit podobné věci,” připomněla Hanka černé dračici ztrátu svých magických dovedností.

„Mluvila jsem včera s Vronem. Víím, co se ti přihodilo. Nemohu ti nic slíbit, ani ti dát naději.”

„Já víím. Musím se s tím naučit žít.”

„Dobré rozhodnutí,” přikývla Karmaneuduna, „chci tě ještě požádat, abys dohlédla na mého syna. Postarej se, aby Zuřivý plamen co nejdřív nabral síly. Škoda že nejsi drak.”

Hanka si nebyla jistá, jak si má poslední slova dračice vyložit. Doufala, že to měla být pochvala.

„Přicházejí lidé,” otočila hlavu Karmaneuduna, „měla bych zmizet.”

Než se Hanka stačila ohlédnout, byla dračice pryč. Zato k nim doklusal rozčilený Dundar.

„Co to bylo? Co se tu stalo?”

„Matka se přišla podívat na syna,” vysvětlila Hanka.

„To nemohla dát vědět předem? Co je to za způsoby, aby se mi tu jen tak courali černí draci?” mumlal léčitel nespokojeně.

„Nemá nás rád,” sykl tiše na Hančinu adresu Plam, když Dundar odešel.

„Já víím. On už je takový. Ale dokud tu šéfuje Sidi, vyhodit nás nemůže.”

Pak se zastavil Vron a přinesl drakovi čerstvé ryby. Hanka musela dohlížet, aby její přítel příliš nehltal. Měl velký hlad, ale dávky mu zvyšovali jen postupně, po malých přídavicích, aby nadměrné porce nezatížily oslabený organismus.

Když Rafan se Svátou odjížděli zpět do školy, Hanka jim trochu záviděla. Ale vyvažoval to fakt, že tu zůstává s Plamem.

Drak se rychle vzpamatoval, začal pomalu chodit a postupně zkoušel i běhat a procvičovat křídla. Dívka spokojeně sledovala jeho pokroky. Když poprvé vzlétl a zakroužil nad útulkem, pocítila hrdost. Zároveň si uvědomovala, že tu s ní nezůstane napořád. Konečně drak usoudil, že mu létání nedělá problémy, a pozval Hanku na výlet k jezeru. Nosil ji na zádech a vůbec mu nevadilo, že by je mohl někdo vidět. Prkno teď dívka ke své velké lítosti ovládat nedokázala. Přesto byly společné výlety krásné a každý den se těšila na podvečerní koupel s drakem.

Červnové dny utekly jako voda. Pro Plama si přiletěla jeho matka. Tentokrát se ohlásila oficiálně, a dokonce přinesla i několik drahokamů jako poděkování a příspěvek pro potřeby útulku. Sidi si s ní báječně popovídala. Připojil se i Vron a nakonec diskutovali všichni včetně Dundara. K Hančině údivu se toho dne dostavil také R'íhan. Usoudila, že je tu na pozvání Karmaneuduny, která mu chce poděkovat za záchranu syna. Ve své současné situaci si s jednorožcem přímo povídat nemohla. Někdo by jí musel jeho slova překládat, proto se R'íhanovi raději vyhnula. Místo toho se šla rozloučit s Plamem, který už byl zase ve své nejlepší kondici, a předpokládala, že se těší domů. Naposledy se s ním pomazlila a usmála se, když foukl do jejích vlasů, až se jí rozlétly kolem obličeje. Láskyplně se po něm ohnala a pleskla ho po čumáku. Po očku pozorovali, jak drakova matka hovoří s jednorožcem. Hanku by velice zajímalo, co si říkají. Vlastně bylo trochu proti přírodě, aby jednorožec zachraňoval draka a drak jednorožce. Doufala, že poslední událost aspoň maličko obrousila hrany jejich vzájemné nesnášenlivosti.

Jakmile se draci rozloučili a odletěli, přišel za Hankou Vron.

„R'íhan se diví, že jsi tentokrát nepožádala ty ani tvoji přítelkyně jednoho o pomoc.“

„Proč bychom to dělali? Dobře víme, že tentokrát nám jednoho vyhovět nemohou. Potřetí mě do Posvátného háje nevezmou. Akorát bychom R'íhana přivedli do rozpaků, až by naše prosby musel zamítnout. A to nechci. Jsem mu vděčná za to, co pro mě udělal.“

„Karmaneduna jednoho něčím zajímavým nabídl,“ řekl zamyšleně Vron, „ale nevím, co to je. Neřekli mi to. Faktem je, že R'íhan byl její nabídkou značně překvapený. Opravdu bych rád věděl, o čem mluvili.“

„Jistě je vděčná za záchranu svého syna,“ mávla rukou Hanka.

Vron pokrčil rameny a dál to nerozváděl.

„Nezapomeň se připravit na zítřek. Vezmu tě do Santareny. Pozití je slavnostní představení,“ připomněl jí kouzelný džin.

„No, docela se těším,“ usmála se trochu smutně, když si uvědomila, že odted' se do školy podívá už jen jako host. Ale i tak byla ráda, že uvidí Rafana vystupovat v hlavní roli.

Druhý den cestovala s Vronem chráněnými a veřejnými bránami, aby se vystavila co nejmenšímu možnému působení magie. Byla to docela otrava, zvláště když si vzpomněla, jak bylo příjemné skočit z útulku rovnou do zahrady v Santareně.

Kluci už na ni v domku čekali i se Zachariášem. Byli ze zítřejšího představení celí nervózní. Přesto si dnes večer pořádně dopřávali. Trpaslík na Hancinu počest připravil hotové hody.

Slavnost a bláznivá věštba

Kluci ráno vypadli časně, takže si Hanka mohla jednou v pohodlí své postele přispat. Bylo to velice příjemné.

Do školy vyrazila společně se Zachariášem.

Všude byla spousta lidí. Trpaslíkrazil cestu davem návštěvníků, aby se co nejdřív prodrali ke stolům s občerstvením. Hanka předpokládala, že na ni spolužáci nebudou mít letos dost času, když chystají představení. Bylo to přesně tak, ale kupodivu jí to nevadilo. Nechala Zachariáše u stolů s medovinou a vypravila se na obhlídku okolí. Prošla zajímavosti, které u řeky a v řece nabízely sirény, a zavítala i do soukromí za plentou, kde své služby nabízela věštkyně. Byla teď člověkem bez budoucnosti, proto byla zvědavá, co jí siréna poví.

Věštkyně jí pokynula, aby usedla k jejímu stolku, a kolem krku jí pověsila tlumočnicka. Uchopila její ruce a otočila je dlaněmi vzhůru. Když se siréna dotkla Hančína náramku, trhla sebou a ucukla. Zadívala se na dívku se zvýšenou pozorností. Nakonec pustila její ruce, vstala a dotkla se Hančína čela. Prsty sirény byly chladné a její dotyk mírně svědil.

„Tvoje nová rodina tě chce adoptovat co nejdřív. V blízké době tě také čeká cestování. Jedno nad vodou, druhé pod vodou. Dávej pozor na osoby, které tě chtějí zabít. Drž se blízko ochránce, který ti bude stát po boku, to je tvá šance, jak se vyhnout zranění.“

„Děkuji,“ využila Hanka odmlku sirény a sundala si tlumočnicka. Měla pocit, že už slyšela dost nesmyslů. Kam na to ta věštkyně chodí? Pokrčila rameny, zasmála se a pokračovala v obhlídce.

U jednorožců si nechala doplnit dobrou náladu. Litovala, že si s nimi nemůže povídat obvyklým způsobem. Obešla louku a pomalu se vracela k zahradě s občerstvením. Najednou vykulila oči. Na louce přistáli čtyři černí draci.

Poznala Plama, jeho matku, Hurikána a Jitřenku. To už k nim přibíhala profesorka Ferinová s několika žáky. Hanka pozorovala, jak nadšeně draky vítá a zve je do zahrady. Okamžitě vyrazila za nimi. S draky si na rozdíl od jednorožců popovídat mohla. Pro školu byl velký úspěch, že se na slavnosti objevili. Ke své lítosti se k nim Hanka neprodrala, protože draky chtělo vidět na vlastní oči mnoho návštěvníků slavnosti a dav lidí jí zablokoval cestu. Vzdychnula a vzdala to. Za chvíli stejně začne program. Začala hledat trpaslíka, aby spolu s ním vyhledala místo v hledišti. Nebylo těžké ho najít. Od dobré medoviny se celou dobu nehnul. Šli se posadit do hlediště, kde je objevil Sváťa a přisedl si k nim.

„Copak? Ty neúčinkuješ?“ podivila se Hanka.

„Já? Blázníš? Já mám na starosti občerstvení pro jednorožce. Právě mi skončila služba, takže si tenhle kulturní zážitek mohu vychutnat spolu s vámi. Víš, že přijel i R'íhan a P'ujibo?“

„Opravdu? Jenže já s ním teď stejně nedokážu mluvit,“ pokrčila rameny dívka.

„Myslím, že něco chystají. Ptali se, jestli jsi tady.“

V Hance zablikala jiskřička naděje, ale rozum ji rychle uhasil. Bála se v cokoli doufat, protože měla strach, že by potom neunesla následné zklamání. Holka, stůj nohama na zemi, opakovala si a vzala si od Sváti bonbon, který jí nabídl.

Divákům, kteří ještě neseseděli, vstupenka připomněla, že mají nejvyšší čas zaujmout místo v hledišti.

Ozvaly se první tóny hudby, tlumené a rozvláčné, vzbuzující zvědavost. Jevišť zalilo jemně modré, místy až tyrkysové světlo a v něm se postupně objevovali podvodní živočichové jako barevné ryby, závojitité medúzy, želvy a další.

Hanku by zajímalo, zdali jsou ty obrazy vytvořené podle skutečnosti, nebo si je autoři vymysleli jen pro tento večer.

Uprostřed jeviště se objevila malá siréna, oblečená do bílých závojů, které se magicky barvily do jemných

pastelových odstínů. Kolem ní se vznášely víly, asi vodní, ale Hanka poznala své spolužačky a vzpomněla si, jak Sváťa líčil jejich vznášecí trénink. Teď jim to ale šlo báječně. Náhle modrá barva jeviště potemněla a kolem proplul hrozivý stín žraloka. Vodní barvy se vzápětí projasnily, ale malá siréna byla pryč. Víly začaly naříkat a rvát si kouzelné vlasy, ze kterých se přímo před jejich očima stávaly malé rybičky a zvyšovaly kmitavým pohybem dojem všeobecného zmatku. Hanka s napětím sledovala děj. Královna vod pověřila nalezením malé sirény své dvě děti. Na scéně se objevil Rafan a Anděla. Spolu s vílami navštěvovali různá místa, kde žádali o pomoc nebo bojovali, pokud je někdo ohrozil. Ti dva to hráli úžasně a jejich vzájemné sympatie ještě zvýraznily dojem, který na diváky udělali.

Hanku skoro zamrzelo, když přišla přestávka. Musela uznat, že její spolužáci se opravdu snažili a všechno fungovalo bez sebemenších zádrhelů. Teprve nyní si uvědomila, jak důmyslně tu funguje zařízení, které divákům tlumočí rozhovory se sirénami a jednorožci. Dřív ho nepotřebovala, proto si ani nevšimla, že tu něco takového je.

Po přestávce děj nabral na obrátkách a zloduchovi se podařilo zajmout i Andělu. Se sirénou úpěla ve vězení až do chvíle, než se hlavnímu hrdinovi podařilo sehnat skupinu zachránců, ve které byly sirény, jednorožci, a nakonec se na scéně objevil i drak. Hanka vykulila oči, když poznala Plama.

„To zíráš, co,” drcnul do ní loktem Sváťa, „to byla improvizace na poslední chvíli. Ferinová je fakt jednička, že to dokázala tak rychle domluvit.”

„To se vám tedy povedlo,” uznala šepem Hanka.

Drak dokonce jednou vychrlil oheň a zničil nejhoršího padoucha, čímž skupina zachránců zvítězila a osvobodila Andělu a unesenou malou sirénu. Když dozněl poslední tón, na okamžik se ve vzduchu chvělo napjaté ticho a pak se rozburácel mohutný potlesk. Hanku až bolely dlaně, jak se snažila ocenit výkon účinkujících.

Ještě než se diváci začali rozcházet, objevila se u nich profesorka Ferinová. Pozdravila se se Zachariášem a požádala je, aby se chvilku zdrželi.

„Počkej s námi, jestli chceš,” usmála se Hanka na Svátku, když viděla, jak v rozpacích přešlapuje vedle nich.

„Tak jo, jen vzkážu otci, aby na mě nečekal.”

Jakmile poslední diváci opustili hlediště, profesorka zavedla děti i trpaslíka do nejvzdálenějšího kouta louky jednorožců, kde čekala Karmaneuduna a její syn Zuřivý plamen. Jak šla dívka kolem nich, ucítila závan ve vlasech a s podezřením se ohlédla po svém dračím příteli. Plam se ale tvářil jakoby nic. Hance i Zachariášovi pověsila Ferinová na krk tlumočnicka. K čemu to? Hanka se znepokojeně rozhlédla. Po louce k nim přicházel R'íhan s P'ujibem a jeho matkou. Po vzájemné výměně zdvořilostí a gratulací k vydařenému představení se slova ujala Ferinová.

„Asi bychom měli přistoupit k tomu, proč jsme se sešli. Bylo to na žádost zde přítomného ctihodného R'íhana, kterému předávám slovo.”

Jednorožec pociť pohledem všechny přítomné.

„Myslím, že nikomu z vás nemusím připomínat události, které se nedávno přihodily v rezervaci Magický les. Všichni je dobře známe. Zůstala jen jedna nedořešená věc, která následně rušila klidný spánek ctihodné Karmaneuduny i můj. My oba máme jistý dluh, který bychom rádi nějak vyrovnali. Ačkoliv Hanka sama nepožádala jednorožce o pomoc, vznesl jsem tento požadavek místo ní. Musím přiznat, že se nesetkal s absolutním souhlasem a nebyl přijat. Uznaná starší ctihodná Karmaneuduna ale studovala knihy starých mistrů a objevila zajímavost, o které si jednorožci mysleli, že jde jen o legendu. Možná by o tom sama mohla říci pár slov.”

Jednorožec se ohlédl po velké černé dračici a předal jí slovo.

„Ctihodný R'íhan nemá tak docela pravdu. On při zmíněných událostech víc ztratil, než získal, kdežto já mám díky Hance zpět syna. Můj dluh je mnohonásobně vyšší než jeho. Protože se ukázalo, že uzdravit Hančino tělo dovedou jen jednorožci, hledala jsem něco, co by jejich kmen přesvědčilo, že i oni při jejím vyléčení obdrží cosi důležitého. Objevila jsem jejich legendu o kamenném srdci. Pak mě napadlo: co když to není jen legenda? Naši stařešinové mi dali vodítko a musím přiznat, že mi při hledání přálo štěstí. A trochu mi pomohl i jeden kouzelný džin. Našla jsem kamenné srdce, které dovede uzdravovat zemi kolem sebe. Je to mimořádně vzácný artefakt, který kdysi patřil jednorožcům. Nevím, kdo jim ho ukradl, ale jsem ochotna jim tuto vzácnost vrátit, pokud se k Hance zachovají stejně, jako by se chovali k vlastním dětem. Má to však jeden háček. To vám zase lépe vysvětlí jednorožec.”

Hanka si všimla, jak P'ujibo samým rozčilením nervózně přešlapuje. Jeho otec ho napomenul pohledem a znovu se ujal slova.

„Aby se jednorožci mohli k Hance zachovat jako k vlastním dětem, musí mít dívka v našem stádu rodiče, kteří budou do její plnoletosti zodpovídat za její výchovu a činy. Tím se dostáváme k jádru věci, kterou tu dnes potřebujeme vyřešit. Já a moje žena L'gala jsme se rozhodli Hanku adoptovat. Kmen toto naše rozhodnutí jednohlasně schválil. Než se tě, Hanko, zeptám, jestli souhlasíš i ty, měla bys vědět, že zákony stáda jsou odlišné od lidských zvyklostí a všeho, co znáš. Tvoje **ano** bude zároveň přísahou věrnosti našemu kmeni. Všichni od tebe budou očekávat poslušnost a etické chování. Za neposlušnost tě budu trestat já. Za zradu kmene je u nás smrt. Nebudu bránit tvému lidskému vzdělání, ale budeš muset zvládnout i základy našeho vzdělání. Nebude to jednoduché ani pro tebe, ani pro nás. Dobře si rozmysli, co mi odpovíš.”

Nejdříve ze všeho Hanku napadlo, že věštkyně u sirén měla pravdu. Taková bláznivá předpověď, a už je to tady! Doopravdy byla rozhodnutá dřív, než R'íhan domluvil. Jeho nabídka byla jako zlatá brána, která vede z pouště přímo do zahrady. I když člověk ví, že tam číhá krvelačný a jedovatý hmyz, přesto vstoupí. A P'ujibo se stane jejím sourozencem. Zvláštní představa. Plama také považovala za bratra, podobně jako kluky. Na to, že vyrostla jako sirotek, to byl docela slušný obrat k lepšímu. Náhle si uvědomila, že R'íhan nejspíš čte její myšlenky, a rychle se vrátila do reality.

„Ano, souhlasím. Moc ráda vás přijmu za rodiče,” odpověděla zřetelně nahlas.

„Ještě se musím zeptat tvého poručníka na jeho názor,” otočil se jednorožec k Zachariášovi. Ten si odkašlal a nervózně si mnul vousy. Pak přestal, asi si uvědomil, že to nevypadá důstojně.

„Hanka si rozhodně zaslouží vyrůstat v dobré rodině,” řekl a zahleděl se přímo na R'íhana, „jen vás prosím o shovívavost k jejímu lidskému chování. Byl bych rád, kdyby u vás byla šťastná.”

Trpaslík mluvil tak kultivovaně, že ho děti málem nepoznávaly.

„Z titulu rodičů tě křtíme jménem H'anaríja,” řekl slavnostně R'íhan a dotkl se rohem Hančina čela. L'gala učinila totéž.

„A teď se připrav, jdeme odsud přímo domů.”

„Tak rychle?” polekala se Hanka. „Nic tu s sebou nemám a možná...”

„U nás se rodičům neodmlouvá,” přitočil se k ní její nový čtyřnohý bratr P'ujibo a tlumočník přeložil jeho varovné upozornění.

Hanka zmlkla a nešťastně se podívala na Sváťu vedle sebe: „Pozdravuj Rafa.”

Sváťa ji objal a využil toho, že tentokrát mu pusa projde. Ještě ucítila Plamovo fouknutí do vlasů a pro slzy přestala

vidět. Na tváři ji zašimraly Zachariášovy vousy a pusa na tvář voněla po tabáku a medovině.

„Hodně štěstí,” pohladila ji po rameni profesorka Ferinová, „a na shledanou po prázdninách.”

Ilka Pacovská

Sedmý mysl

3

ÚNOSCE DRAKŮ

Ilustroval Jan Patrik Krásný

Grafická úprava a sazba Jakub Požár

Vydalo nakladatelství Albatros v Praze roku 2013

ve společnosti Albatros Media a. s.

se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4

číslo publikace 16 767

Odpovědná redaktorka Šárka Krejčová

Výtvarná redaktorka Alexandra Horová

Technická redaktorka Arnoštka Svobodová

1. vydání

Pro čtenáře od 9 let

*Ve světě draků se dějí divné věci – ztrácejí se draci větší,
dokonce je uneseno i mládě. Ve světě mužů kameňáků se také
dějí divné věci – zraje neokouš se obyčejí malinař šlavy dráček.
Zroň se i kámen ze svého svazu...*

*Draci nevěří lidem a lidé jsou neuvěřiví k drakům celohlavě
se k bry? Kdo za vším stojí, která tajemství touží vyvolat
vědu? Hanka, Šelka a Rajka se jako obvykle nachytávají
problémům, ale některé jsou nad jejich měchu. Hanka
se dostává do nebezpečí, z něhož snad není úniku...*

*Jsem svatý nejen chlapeč a maceš dospěl z rodu tuť, ale také
vnučák přítelů jednorodců, na scéně se opět zjeví jejich
věrný dítka. Pročtení začít sť sť sť? Co se stane s kámen?*

